< Înapoi la Pagina Răzvan Petre

ESOTERIKA - arhiva 2015

de Răzvan Petre

< < ESOTERIKA 2016

Citate din alţi autori

Imediat:

Lorna Byrne; Sonia Choquette; Lama Thubten Yeshe; Stanislav & Christina Grof; Arthur Osborne; Byron Brown; Chan; Nathesvara; John Wellwood; Shyalpa Tenzin Rinpoche; Deborah King; Paul Ferrini.

Şi mai jos în pagină:

Eckhart Tolle; Raymond Moody; Peter Deunov; Dan Costian; David Thomas; Rudolf Steiner; Sundar Singh; Pema Chödrön; John O'Donohue; Omraam Mikhael Aivanhov; Chögyam Trungpa; Jiddu Krishnamurti; Alan Watts; Tom Kenyon; Richard Webster; Ovidiu Dragos Argeşanu; Joshua David Stone; Louis Gosselin; Mary C. Neal; Eben Alexander; Amit Goswami; Deborah King; Rumi.

24.12.2015

De unde vine iubirea

de Lorna Byrne

Când dorea să-mi indice că forţa iubirii pe care o vedeam avea gradul trei de intensitate, îmi îndoia două degete de la mână, ca să le lase pe celelalte trei ridicate. În timp ce-şi preda lecţia, stătea în spatele meu şi, ori de câte ori încercam să mă întorc să-l privesc, îmi era fizic imposibil, ca şi când o forţă m-ar fi împiedicat. Dacă aş fi învăţat să măsor forţa iubirii ca adult, cred că îngerul ar fi ales alte metode de predare. Dar aşa am învăţat şi tot aşa măsor intensitatea iubirii şi astăzi.

Mai toată iubirea pe care o văd măsoară între 1 şi 10, dar uneori am privilegiul de a mi se arăta o iubire care depăşeşte limita; cred că este de ordinul 100. Acest număr - 100 - este cel mai mare număr pe care l-am putut înţelege, copil fiind, când îngerul fără nume mă învăţa să măsor.

Este atât de frumos să vezi o iubire de o aşa intensitate, de 100! Aceasta reflectă puritatea iubirii care vine din profunzimea fiinţei. Totuşi, este atât de greu de descris; este transparentă precum cristalul şi plină de o lumină caldă, iar forţa iubirii străluceşte în jurul persoanei şi se propagă din ea.

Mă bucură enorm când văd iubire de o asemenea intensitate. Mă copleşeşte emoţional şi mă lasă fără cuvinte. Mă atinge în adâncurile făpturii mele şi îmi trezeşte întreaga iubire. Îi pot simţi efectele săptămâni de-a rândul.

Nu ştiu dacă simt forţa iubirii altfel decât alţii. Îngerii mi-au spus că oricine poate simţi iubirea. Totuşi, pentru că îngerii m-au ajutat să conştientizez iubirea şi m-au învăţat cum să o văd fizic, sunt mai sensibilă decât alţii.

Îngerii mi-au spus că Dumnezeu mi-a dat darul de a vedea forţa iubirii ca să pot trezi iubirea care se află în noi toţi.

Cu toţii suntem născuţi iubire pură. Ca bebeluş în pântecele mamei, iubim necondiţionat. La naştere, fiecare dintre noi străluceşte de iubire pură, fie că suntem doriţi sau nu, fie că mamele noastre au sau nu o sarcină uşoară. Ca nou-născuţi, ştim că suntem perfecţi şi că meritǎm iubire şi simţim iubire pură pentru noi şi pentru toţi cei din jurul nostru.

Totuşi, aproape imediat, această forţă a iubirii începe să se atenueze. Având chiar şi cei mai iubitori părinţi, bebeluşul începe să simtă răceala şi lipsa de iubire din lume şi începe să se protejeze, întemniţând această iubire în străfundul fiinţei. (pag. 12-13)

Nu văzusem niciodată această forţă venind de la un animal la o fiinţă umană.

- Cum este posibil ca un animal să iubească un om aşa? m-am minunat eu.

Să vă explic câte ceva despre diferenţele dintre iubirea animalelor şi iubirea oamenilor. Noi, fiinţele umane, suntem iubire pură şi suntem capabili să oferim o cantitate extraordinară de iubire, dacă n-o întemniţăm. Oamenii pot schimba lumea.

Cea mai mare parte a iubirii care vine de la animale este iubire umană reflectată. Atunci când priveşti în ochii unui animal pe care îl iubeşti, vezi iubire. Este iubirea pe care ai revărsat-o asupra animalului reflectată înapoi spre tine. Această iubire reflectată reconfortează foarte mult, dar este diferită de iubirea umană şi mai puţin intensă.

Singura dată când am văzut iubirea unui animal ca o forţă fizică a fost în cazul acestui bătrân şi al câinelui lui şi ştiu că s-a întâmplat aşa pentru că bătrânul nu revărsa dragoste asupra câinelui numai când era treaz, ci şi când dormea.

Câinele a lins faţa omului şi omul s-a trezit încet; apoi s-a ridicat şi s-a îndreptat spre mine pe celălalt mal al canalului. Bătrânul mi-a făcut uşor din mână, iar câinele şi-a întors capul să se uite la mine. Câţiva ani după aceea, am continuat să-i văd când şi când, şi mă bucuram întotdeauna să văd această forţă a iubirii curgând de la câine spre bătrân; era ceva cu totul special.

Animalele sunt foarte sensibile şi vor simţi emoţiile noastre mai puternic decât mulţi oameni. De aceea un animal de companie iubit va veni lângă tine şi va încerca să te mângâie când eşti supărat sau trist, oferindu-ţi o consolare uluitoare. Uneori asta îi face pe oameni să simtă că animalul de companie îi înţelege mai bine decât oamenii din viaţa lor. Animalele sunt un dar de la Dumnezeu şi ne oferă o plăcere imensă şi sunt foarte importante în vieţile noastre.

Animalele noastre de companie nu se ceartă cu noi şi acesta este unul dintre motivele pentru care este o bucurie să le ai alături. Niciunul dintre noi nu este perfect: nici eu, nici tu, nimeni. De aceea relaţiile umane ajung până la urmă la răscruce. Totuşi, nu trebuie să confundăm loialitatea şi afecţiunea unui animal cu iubirea umană. (pag. 100-101)

Am urmărit cum acest înger păzitor şi sufletul s-au îndreptat spre Dumnezeu, o călătorie lungă, lungă, pe care mi-a fost permis să o urmăresc pas cu pas. În acest timp, sufletul şi îngerul păzitor discutau între ei, împărtăşind cu mare dragoste şi bucurie, pentru a se cunoaşte unul pe altul.

În sfârşit, sufletul şi îngerul păzitor s-au aflat în faţa lui Dumnezeu. Dumnezeu a îmbrăţişat sufletul şi l-a numit "copilul meu".

Stând în faţa lui Dumnezeu, s-a realizat legătura adevărată între îngerul păzitor şi suflet. Datorită iubirii copleşitoare a lui Dumnezeu pentru noi, copiii Săi, a numit un înger păzitor ca paznic al sufletelor noastre şi l-a însărcinat să ne aducă acasă în siguranţă, la El în ceruri. Dumnezeu ne aşteaptă pe fiecare să venim acasă.

Îngerul păzitor nu te poate părăsi niciodată. Nu vrea să te părăsească; este mereu în prezenţa sufletului tău, care este o scânteie din lumina lui Dumnezeu, astfel că îngerul tău păzitor este încontinuu în prezenţa lui Dumnezeu. Acesta este darul lui Dumnezeu pentru îngerul tău păzitor - să-i permită să rămână pentru eternitate în prezenţa Sa.

Stând în faţa lui Dumnezeu, sufletului i s-a permis să-şi aleagă părinţii. Şi-a ales părinţii (ştiind totul despre ei) şi i-a iubit necondiţionat.

Dumnezeu a vorbit îngerului păzitor, spunându-i să ia sufletul pentru a fi conceput în trupul uman al mamei sale alese. Îngerului păzitor i s-a amintit că acest suflet în formă umană a primit libertatea de a lua decizii şi a face alegeri, iar îngerul păzitor urmează a respecta acest liber-arbitru care a fost dăruit fiinţelor umane şi nu va depăşi graniţele.

Îngerul păzitor ţine sufletul în mâini şi îl aduce de la Ceruri pe Pământ, aşa cum o va face la sfârşitul vieţuirii, aducând sufletul înapoi în Rai. În momentul concepţiei, îngerul păzitor amplasează delicat sufletul în micuţul trup uman şi stă acolo în pântec, ţinând în mâini sufletul până la naştere. Îngerul păzitor se naşte odată cu copilul, ţinându-i încă sufletul în mâini, dar imediat după naştere, eliberează sufletul, permiţând fiinţei umane libertatea de a face propriile alegeri şi de a lua propriile decizii.

Îngerul tău păzitor te iubeşte necondiţionat, pentru că tu eşti iubire pură; indiferent câtă iubire ai întemniţat în timpul vieţii, îngerul păzitor te cunoaşte întotdeauna ca

iubirea pură care erai când te-a întâlnit pentru prima dată în ceruri.

Îngerul tău păzitor ştie deja că parte din imperfecţiunea noastră umană este faptul că întemniţăm o cantitate uriaşă de iubire - deşi face tot ce poate să ne împiedice. (pag. 179-180)

Îngerii ne dau speranţă

de Lorna Byrne

Toţi avem potenţialul de a deveni mai deschişi şi mai conştienţi din punct de vedere spiritual. Acest potenţial este un dar pe care Dumnezeu ni l-a dat, dar de care mulţi oameni se sperie. Îţi trebuie curaj să recunoşti că Dumnezeu există, că ai un suflet şi un înger păzitor care este gardianul sufletului.

Ştiu din propria experienţă că îţi trebuie curaj. Până la mijlocul vârstei de cincizeci de ani am ezitat să vorbesc despre ce vedeam şi auzeam şi abia dacă menţionam aceste lucruri. M-am temut că voi fi ridiculizată şi că lumea va râde de mine, spunând că sunt nebună.

Am spus întotdeauna că nu eu am ales momentul în care să încep să vorbesc despre ceea ce văd, ci Dumnezeu. El a ales acest moment, deoarece vrea să ne accelereze evoluţia spirituală şi a ales acest moment al schimbării şi al provocării în lume. O mulţime de lucruri diferite ne ajută să avem deschiderea şi să conştientizăm spiritualitatea. Am vorbit despre multe dintre ele în această carte. Rugăciunea este una dintre ele, ca şi faptul de a deveni conştient de prezenţa lui Dumnezeu, recunoscând că suntem mai mult decât carne şi oase - că avem, de asemenea, un suflet. Crezând în existenţa îngerilor şi cerându-le ajutorul, devenim mai receptivi la mesajul lui Dumnezeu, lucru care ne ajută să ne apropiem mai mult de El. Un alt mod de a

ne apropia de Dumnezeu este să devenim mai conştienţi şi să apreciem lucrurile obişnuite din viaţa noastră, cum ar fi să petrecem mai mult timp în natură, să stăm în linişte sau să meditǎm.

Apropierea noastră de Dumnezeu ne deschide din punct de vedere spiritual. Dumnezeu vrea şi ne ajută să devenim mai conştienţi de spiritualitate. Aceasta este o parte din planul Său pentru evoluţia spirituală a omenirii.

Pe măsură ce devenim mai conştienţi din punct de vedere spiritual, suntem mai înţelegători, vedem mai mult binele din ceilalţi şi, astfel, devenim mai blânzi şi mai buni. Ceea ce numesc unii oameni "intuiţie" devine mai puternică pe măsură ce oamenii ascultă mai mult de Dumnezeu şi de îngeri şi învaţă să răspundă sugestiilor primite. Începem să vedem mai multă energie în jurul oamenilor şi al vietăţilor şi să vedem mai mult din frumuseţea vieţii. (pag. 143-144)

09.12.2015

Ai încredere în propriile instincte

instrumente secrete pentru utilizarea celui de-al şaselea simţ

de Sonia Choquette

SECRETUL NR. 1

"Ţicneala" este generală

Dacă vreţi să căpătaţi încredere în propriile voastre vibraţii, trebuie neapărat să "pricepeţi" că aveţi un al şaselea simţ, sensibil, care le captează, chiar dacă în momentul de faţă el este încă adormit. Al şaselea simţ este geniul vostru interior firesc şi, chiar dacă s-ar putea să nu credeţi în el, este cât se poate de normal să fiţi o fiinţă

spirituală ghidată de Univers. Oamenii care se folosesc de cel de-al şaselea simţ, senzitivii, cunosc acest lucru; cei care se bazează doar pe cele cinci simţuri, nu. Aşadar, dacă vreţi să trăiţi la un nivel mai evoluat, încetaţi să fiţi neîncrezători atunci când intuiţia vă vorbeşte, încetaţi să ignoraţi semnalele celui de-al şaselea simţ atunci când le simţiţi şi începeţi să vă acceptaţi şi să vă apreciaţi vibraţiile atunci când se vor activa.

Mai întâi, trebuie să vă schimbaţi atitudinea. Nu puteţi continua să fiţi de acord cu cei care se bazează doar pe cele cinci simţuri şi-i consideră pe cei care-şi utilizează cel de-al şaselea simţ nebuni sau de-a dreptul ciudaţi. Pur şi simplu nu puteţi exclude cel de-al şaselea simţ din viaţa voastră. Chiar şi Leonardo da Vinci, unul dintre minunaţii oameni senzitivi şi unul dintre preferaţii mei, a fost considerat un ţicnit şi un eretic de către contemporanii săi care-şi foloseau doar cele cinci simţuri - la fel cum s-a întâmplat, printre alţii, şi cu Thomas Edison sau cu Walt Disney. Desigur, lumea a reconsiderat lucrurile şi acum recunoaşte că aceşti oameni au manifestat o creativitate imensă, că au fost nişte genii intuitive, însă cei care-şi utilizează doar cele cinci simţuri continuă să discrediteze în mod curent cel de-al şaselea simţ pentru că egourile lor ar face orice ca să păstreze controlul. Însă, în loc să vă îngrijoraţi că veţi apărea ca un trăsnit dacă lăsaţi să se înţeleagă că vă folosiţi vibraţiile, bucuraţi-vă de acest lucru. Asta înseamnă că faceţi progrese şi ieşiţi din normalitatea celor cinci simţuri.

În al doilea rând, pentru a duce o viaţă bazată pe cel de-al şaselea simţ, trebuie să descoperiţi nişte motive ca să vă ascultaţi intuiţia. Intuitivii, aşa cum sunt şi eu, ştiu că a-şi asculta vibraţiile este un lucru practic, că făcând astfel economisesc timp, că asta face - în viaţă - să se lege lucrurile între ele şi chiar că în acest fel îşi pot îmbunătăţi relaţiile. Iar lucrul cel mai bun dintre toate este că, având încredere în propriile vibraţii, vă eliberaţi de grijă - dacă n-ar fi decât asta, şi tot ar fi un stimulent suficient să vă

treziţi şi să faceţi să funcţioneze cel de-al şaselea simţ. (pag. 31-32)

SECRETUL NR. 7

Observaţi, nu absorbiţi

Nu este suficient ca al şaselea simţ al vostru să funcţioneze; v-aţi dori să funcţioneze şi bine. De ce? Fiindcă dacă nu sunteţi selectiv, aţi putea, fără să vă daţi seama, să vă acordaţi la ceea ce nu căutaţi. Undele senzitive sunt ca nişte frecvenţe radio, difuzând mai multe niveluri de informaţii simultan. Gândiţi-vă la semnalele Sinelui vostru mai înalt ca la echivalentul senzitiv al unei staţii de emisie clasice - altfel spus, ca la un canal util pentru vindecarea la un nivel superior, o vindecare spirituală - pe când ceea ce eu numesc "rămăşiţele senzitive" - sau retransmisiile generice ale sentimentelor altor oameni, dispoziţii, temeri, gânduri, anxietăţi şi chiar coşmaruri - sunt echivalentul senzitiv al unui talk-show.

În cazul în care canalul vostru intuitiv este deschis, dar acordul nu este potrivit la Sinele vostru Superior, puteţi recepţiona accidental energia aceea negativă chiar fără să vă daţi seama. Vă puteţi acorda inconştient la anxietatea, starea de depresie sau teama altcuiva şi să le absorbiţi ca şi când ar fi ale voastre, ceea ce vă va face să deveniţi deprimaţi, şi poate, chiar paranoici. Sau aţi mai putea absorbi anxietatea, furia ori chiar boala altcuiva şi să vă simţiţi dintr-odată iritat sau epuizat, aparent fără niciun motiv. Aşa cum se mira, în disperare de cauză, o clientă de-a mea: "*Sonia, cred că intru în channeling cu toţi cei din metrou! Până ajung la serviciu, simt că le preiau în corp toate durerile, suferinţele şi îngrijorările.*" Vă vine să credeţi sau nu, aşa şi era. Absorbţia senzitivă este reală, des întâlnită şi extrem de contagioasă.

V-aţi aflat vreodată în preajma unei persoane foarte anxioase, foarte agitate? Cât timp a trecut până v-aţi trezit molipsiţi de acelaşi virus? Chiar dacă vă simţiţi perfect înainte de a intra în contact cu aceasta, v-ar putea copleşi dintr-odată aceeaşi panică. Ca să evitaţi această "contaminare senzitivă", rămâneţi concentrat şi fidel propriilor voastre priorităţi şi ţeluri. Cu cât ţelurile vă sunt mai bine conturate, cu atât graniţele voastre senzitive vor deveni mai rezistente şi cu atât veţi fi mai apăraţi împotriva oricăror influenţe nedorite.

Tot aşa cum nu vă este greu să păstraţi distanţa faţă de o persoană care este gripată, la fel ar trebui să păstraţi o distanţă senzitivă faţă de cineva care are un "atac de antipatie" (termenul pe care l-am ales pentru a denumi o persoană agitată sau o vibraţie dezagreabilă) sau pe cineva care nu se simte sănătos sub aspect energetic. Chiar dacă această protecţie ţine doar de bun-simţ, trebuie să-mi aduc aminte eu însămi să o pun în aplicare. Când mă aflu în preajma unei persoane stresate, îi pot absorbi anxietatea în vreo trei minute. Este ca şi când te-ai molipsi de un virus senzitiv. Asta mi se-ntâmplă deseori când mă duc la poştă. Parcă ar fi un fel de infecţie senzitivă acolo (pag. 91-92)

SECRETUL NR. 15

Rugaţi-vă

Linia fierbinte care vă conectează la Sinele vostru Superior este rugăciunea, care reprezintă pur şi simplu practica comunicării la nivel intim, de la inimă la inimă, cu Creatorul vostru. Atunci când vă rugaţi, îi cereţi egoului vostru să se dea la o parte, iar voi vă remiteţi energia personală unei Puteri mai înalte. Rugăciunea este pregătirea de bază pentru oricine doreşte să rămână fidel vocii sale intuitive şi să trăiască într-un mod mai înalt. Ea nu numai că vă deschide spre primirea asistenţei din

partea unei Puteri mai înalte, dar vă şi scuteşte de stresul de a descifra lucrurile de unii singuri. Unul dintre semnalmentele unei fiinţe senzitive este absenţa îngrijorării asupra modului în care se vor rezolva diverse situaţii. Rugăciunea presupune, simplu, a lăsa totul în voia lui Dumnezeu.

Rugăciunea vă ridică imediat vibraţia proprie, aduce mai multă lumină în trupul vostru şi vă deschide centrul inimii - toate acestea vă activează cel de-al şaselea simţ şi vă conectează la Spiritul vostru. Studiu după studiu, cercetare după cercetare au demonstrat că rugăciunea are un efect vindecător asupra corpului fizic şi emoţional. (pag. 164)

SECRETUL NR. 32

Împărtăşiţi cu alţii

Cu cât ne folosim mai mult cel de-al şaselea simţ, cu atât vom simţi mai bine intervenţia subtilă şi neîngrădită a Spiritului divin în viaţa noastră. Trebuie să exersăm rămânerea în compania acestui spirit generos dacă dorim cu adevărat să rezonăm cu Planul divin şi să trăim într-un mod mai înalt.

Modul cel mai rapid de a rezona cu Spiritul şi de a pătrunde în fluxul Universal este să dăm de la noi mai degrabă decât să rămânem temători şi să refuzăm să împărtăşim cu alţii. Când mi-am început studiile metafizice cu Dr. Tully, cu treizeci şi doi de ani în urmă, una dintre primele lecţii pe care le-am învăţat a fost legea reciprocităţii, adică primim de la viaţă ceea ce oferim vieţii. Dacă oferim ajutor, primim ajutor. Dacă ne interesează ceilalţi, ceilalţi se vor interesa de noi. Cu cât ne deschidem mai mult inimile pentru a împărtăşi idei, bunătate, entuziasm, iubire şi apreciere, cu atât aceleaşi lucruri se vor întoarce spre noi. Este atât de simplu.

Secretul generozităţii este acela de a o împărţi cu sinceritate, fără obligaţii, fără gânduri ascunse şi fără aşteptări nerostite de genul "acum tu îmi eşti dator mie" - este arta de a dărui cu sinceritate şi de bunăvoie, fără a ne gândi la răsplată. A dărui din toată inima, a împărtăşi cu toată lumea cine eşti şi ceea ce posezi atrage frumuseţe, sincronizare şi armonie în viaţa personală. Creaţi relaţii echilibrate cu ceilalţi şi începeţi să construiţi fundamentul unui mod de a trăi mai binevoitor, mai relaxat şi plin de magie.

Nu cred că am întâlnit mulţi oameni care să nu dorească să ofere. Cei mai mulţi doresc să fie generoşi, dar s-ar putea să le vină greu să fie astfel, fiindcă se tem că nu au suficient nici pentru ei înşişi, cu atât mai puţin ca să mai dea şi altora. O mare parte a acestei atitudini provine din influenţele pe care le-au primit în copilărie. Dacă părinţii lor i-au învăţat importanţa de a împărtăşi ceea ce au cu alţii, atunci oamenii sunt de obicei destul de generoşi, dar dacă au învăţat să aibă mai întâi grijă de numărul unu din viaţa lor, atunci împărtăşirea devine o provocare mai mare. De exemplu, am avut o prietenă care crescuse într-o familie numeroasă şi săracă, în care copilul care era cel mai generos era cel mai iubit. Aceasta a dus la apariţia unui concurs între prietena mea şi fraţii şi surorile ei, iar dăruirea a degenerat într-o competiţie pentru iubire, ceea ce a dus ulterior la dăruire în exces şi la resentimente. Deloc surprinzător, strădaniile uriaşe ale prietenei mele în planul generozităţii erau legate de o aşteptare a acesteia de a fi iubită, care nu a reuşit să fie împlinită niciodată. Când mi-am dat seama că ori de câte ori dădea ceva cuiva îi părea rău, i-am spus să înceteze să-mi mai ofere ceva, pentru că nu puteam suporta vibraţiile rele pe care le primeam odată cu obiectul respectiv. (pag. 334-335)

02.12.2015

Tantra şi viaţa cotidiană

cum să devii un buddha al compasiunii

de Lama Thubten Yeshe

Vacuitatea nu distruge realitatea

Înţelepciunea vacuităţii nu distruge realitatea lumii exterioare. Ea distruge fantezia mentală halucinată a existenţei unui eu şi vă aduce o experienţă total diferită a realităţii.

Atunci când realizaţi nonexistenţa proiecţiei concrete a eului - fantezia idealistă în care aţi crezut timp de nenumărate vieţi - acesta dispare complet în vid. Totul devine gol. Această experienţă este înţelepciunea vacuităţii. Ceea ce vă apare în acel moment nu mai este nimic, nici măcar cele mai relative lucruri pe care le vedeţi în mod obişnuit.

Când ieşiţi din nou din meditaţie şi vedeţi forme, culori şi aşa mai departe, ele vă apar asemeni reflexiilor într-o oglindă, dar când experimentaţi vacuitatea în meditaţie, nu mai există nici o apariţie.

Când experimentaţi pentru prima dată vacuitatea, aceasta vă poate speria; puteţi simţi ca şi cum aţi fi dispărut complet. Vă puteţi afla în meditaţie, având experienţa vacuităţii, şi dintr-odată simţiţi, "Oh! Am pierit cu totul!" Odată, Lama Tsongkhapa predica asupra vacuităţii, când unul dintre discipolii săi s-a apucat strâns de corp; crezuse că a dispărut. Lama Tsongkhapa s-a bucurat. A văzut că acest discipol tocmai avusese o experienţă a vacuităţii. Ce discipol preţios; mintea sa era pregătită. În momentul în care Lama Tsongkhapa a rostit cuvintele, discipolul a avut o experienţă directă.

Aşadar, acest lucru este posibil. Acesta este un exemplu bun; ar trebui să vă energizeze şi să vă dea încredere şi

încurajare. Dar să nu vă temeţi dacă experimentaţi teama în acest fel; nu îi acordaţi atenţie. Lăsaţi-o doar să treacă, dar în acelaşi tip, fiţi vigilent. Fiţi conştient.

Vacuitatea nu este religioasă

Atât Paramitayana cât şi Vajrayana accentuează vacuitatea. De fapt, spunem că vacuitatea este esenţa Dharmei. Vacuitatea este o experienţă binecuvântată, asemeni nectarului. Nu este o călătorie religioasă sau doar mitologie; nu este doar ceva construit. Vacuitatea este realitate ştiinţifică, nu ceva în care să crezi pur şi simplu. Vacuitatea este incredibilă; este esenţa fenomenelor universale. Când realizaţi vacuitatea, toate conceptele concrete ale egoului dispar. Sunteţi eliberaţi în mod automat şi experimentaţi beatitudinea veşnică. Vacuitatea este adevărata Dharma; este ceea ce vă ridică la starea de tathagata.

Vacuitatea este simbolizată de o sabie, pe când bunătatea iubitoare este moale, precum bumbacul; indiferent cât de mult o atingeţi, ea nu vă vatămă niciodată. Totuşi, sabia înţelepciune a vacuităţii trece prin orice obstacole şi retează orice iluzie.

Puteţi vedea modul în care halucinăm. În această dimineaţă, eul vostru flămând mergea la micul dejun şi chiar dacă, pe măsură ce mâncaţi, eul flămând dispărea, exista încă sentimentul de "Sunt o persoană flămândă". Încă v-aţi menţinut în aceeaşi stare: "Flămândul de mine mănâncă". Avem astfel de concepţii permanente cu privire la noi înşine.

Considerăm de asemenea că eul de ieri mănâncă dejunul de azi. Aceasta este de asemenea o concepţie greşită. Acel voi care aţi fost ieri nu mai există astăzi. Însă acesta este modul în care credem; aducem tot timpul experienţele trecute în prezent: "Sunt asta, fac asta" - însă

este imposibil. Trecutul este trecut. Chiar dacă trecutul a dispărut, voi încercaţi să-l purtaţi cu voi. Voi nu doriţi ca el să dispară, însă el este nimicnicie.

Ca fiinţe conştiente, nouă ne place să intelectualizăm despre nepermanenţă - "Totul se schimbă clipă de clipă" - dar de fapt, nu dorim să dăm drumul: eu cel de ieri sunt aici astăzi. (pag. 125-126)

26.11.2015

Respiraţia holotropică

terapie şi explorare interioară

de Stanislav Grof, Christina Grof

2. Fundamentele teoretice ale Respiraţiei Holotropice

Respiraţia Holotropică este o metodă puternică de explorare a sinelui şi o terapie care foloseşte o combinaţie de mijloace aparent simple - respiraţia accelerată, muzica evocatoare şi un tip de activitate corporală care ajută la eliminarea reziduurilor bioenergetice şi emoţionale. Şedinţele se desfăşoară de obicei în grupuri; participanţii lucrează în perechi şi alternează rolurile: cei care respiră cu cei care îi "asistă". Procesul este supravegheat de facilitatori special pregătiţi, care le oferă participanţilor ajutor atunci când este necesar. După şedinţe, participanţii exprimă ce au simţit în timpul experienţelor pictând mandale şi îşi povestesc experienţa călătoriei interioare în grupuri mici. Dacă este nevoie, se folosesc şi interviurile sau alte metode complementare pentru a uşura încheierea şi integrarea experienţei respiraţiei.

În teorie şi în practică, Respiraţia Holotropică combină şi integrează mai multe elemente din psihologia profundă, cercetarea modernă a conştiinţei, psihologia transpersonală, filosofia spirituală răsăriteană şi practici ancestrale de vindecare. Ea diferă semnificativ de formele tradiţionale de psihoterapie, care folosesc în special mijloace verbale, ca de exemplu psihanaliza şi alte diverse şcoli ce studiază psihicul profund şi derivă din aceasta. Are în comun anumite elemente cu terapiile experienţiale şi cu psihologia umanistă, cum ar fi practica Gestalt şi metodele noi inspirate din W. Reich, care se axează pe exprimarea emoţională şi activitatea corporală. Totuşi, trăsătura unică a Respiraţiei Holotropice este aceea că utilizează potenţialul intrinsec de vindecare al stărilor extinse ale conştiinţei. (pag. 52-53)

8. Spectrul experienţelor holotropice

Experienţele din timpul şedinţelor de Respiraţie Holotropică au un caracter individual şi sunt foarte variate ca manifestare. Ele nu reprezintă o reacţie stereotipică la respiraţia accelerată ("sindromul de hiperventilaţie"), aşa cum se prezintă în cărţile de fiziologie respiratorie, ci reflectă istoricul psihosomatic al celui ce respiră. Într-un grup de persoane care au avut toate aceeaşi pregătire teoretică, care au primit aceleaşi instrucţiuni si au ascultat aceeaşi muzică, fiecare persoană va avea propria experienţă spirituală. Iar dacă aceeaşi persoană participă la o serie de şedinţe, conţinutul acestora se va schimba de fiecare dată şi va constitui o călătorie de auto-descoperire şi vindecare.

Uneori experienţele nu au niciun conţinut specific şi se limitează la manifestările fizice şi la expresia emoţiilor. Întreaga şedinţă poate, de exemplu, consta în intensificarea tensiunii si a blocajelor pe care cel ce respiră le duce cu el ("armura personajului", folosită de Wilhelm Reich) şi în relaxarea finală profundă. Dacă mânia este

principala problemă a celui ce respiră, intensificarea acesteia şi catharsis-ul ulterior poate fi conţinutul predominant al şedinţei. Sursa acestor sentimente şi emoţii fizice nu e identificabilă imediat şi cel ce respiră poate aştepta pentru a afla rezultate relevante până la una dintre şedinţele următoare.

Uneori, şedinţa de Respiraţie Holotropică nu are nici ea vreun conţinut specific, ci ia o formă care este în contrast evident cu cele descrise în acest capitol. Aici, respiraţia accelerată duce la relaxare progresivă, la dizolvarea graniţelor şi la experienţe de uniune cu ceilalţi, cu universul şi cu Dumnezeu. Cel ce respiră intră progresiv într-o stare mistică fără să trebuiască să facă faţă vreunui material provocator din punct de vedere emoţional sau fizic. Acest lucru poate fi asociat cu viziuni de alb sau lumină aurie. Este important să-i informăm dinainte pe cei ce respiră că se pot întâmpla asemenea lucruri. Este foarte uşor să îndepărtezi o experienţă de acest fel şi s-o cataloghezi drept un eşec, pentru că "nu se întâmplă nimic."

Dacă experienţa are un conţinut specific, ea poate fi extrasă din diversele niveluri ale inconştientului, desenate în harta extinsă a psihicului discutată înainte. Cei ce respiră pot retrăi evenimente pline de emoţii din copilărie sau din viaţa anterioară în care au apărut traume psihologice sau fizice sau momente de deosebită fericire şi satisfacţie. Uneori, regresia nu duce direct la aceste amintiri, ci îi conduce mai întâi într-o zonă intermediară de secvenţe simbolice sau fantezii care reprezintă variaţii pe aceeaşi temă.

Amintirile din diferitele etape ale traumei naşterii - matricele perinatale de bază, MPB - aparţin celor mai comune experienţe din şedinţele de Respiraţie Holotropică. Ele descriu cu acurateţe aspectele variate ale procesului naşterii, adesea cu detalii fotografice, chiar şi la indivizii care nu au cunoştinţă de împrejurările propriei naşteri. Acest lucru poate fi însoţit de diverse manifestări fizice care

indică faptul că amintirea naşterii a ajuns la nivel celular. Am văzut că indivizi care şi-au retrăit naşterea au dezvoltat răni în locurile în care a fost aplicat forcepsul, fără să ştie că acest lucru face parte din istoricul lor; acurateţea acestui fapt a fost mai târziu confirmată de către părinţi sau de înregistrările de la naştere. Am văzut şi schimbări de culoare ale pielii şi petechiae (mici puncte roşii provocate de scurgerea unei cantităţi de sânge din vasele capilare în piele) apărute la oameni care au fost strangulaţi la naştere de cordonul ombilical. (pag. 137-138)

3. Efectul asupra personalităţii, a viziunii despre lume, a strategiei de viaţă şi a ierarhiei valorilor

În procesul de auto-explorare sistematică ce foloseşte stările holotropice de conştiinţă, mai devreme sau mai târziu ajungem să înţelegem că nevoile noastre cele mai profunde nu sunt materiale, ci spirituale. Urmărirea scopurilor noastre lumeşti nu poate, în şi prin sine, să ne aducă împlinire, linişte sufletească şi fericire odată ce am atins satisfacţia nevoilor biologice minime (hrană, adăpost, sex şi siguranţă). Când procesul de auto-descoperire se focalizează pe nivelul biografic, mulţi oameni ajung la concluzia că viaţa lor nu a fost adevărată în anumite privinţe, din cauza experienţelor traumatice pe care le-au suferit în familie şi apoi în viaţă.

De exemplu, problemele cu autoritatea părintească pot duce la dificultăţi similare în relaţiile cu profesorii, patronii, poliţiştii, ofiţerii din armată şi autorităţile din domeniul politic şi ştiinţific. În acelaşi fel, comportamentul nostru în relaţiile sexuale reflectă modul în care au relaţionat părinţii noştri ca modele ale rolurilor feminine şi masculine sau ce relaţii au avut cu noi şi cu fraţii noştri. Părinţii abuzivi, respingători sau supraprotectori sau cei ce violează graniţele sexuale ale copiilor lor au un efect devastator asupra vieţii ulterioare a acestora. Ei joacă un rol

important în dezvoltarea modelelor disfuncţionale pe care le vor avea fiii şi fiicele lor în relaţiile lor sexuale. Într-un mod asemănător, problemele de rivalitate între fraţi, de gelozie şi competiţie pentru atenţie tind să reapară în viaţa de mai târziu în relaţiile cu tovarăşii de şcoală, de muncă şi cu alţi membri ai grupurilor din care fac parte.

Când procesul de auto-explorare atinge nivelul perinatal, descoperim de obicei că viaţa noastră a fost lipsită de autenticitate nu numai în anumite zone specifice, ci în totalitatea ei. Descoperim spre surprinderea noastră că întreaga noastră strategie de viaţă a fost eronată şi prost condusă şi astfel incapabilă de a aduce o satisfacţie autentică. Ne dăm seama că multe dintre activităţile noastre au fost motivate de teama de moarte şi alte forţe inconştiente asociate cu naşterea biologică. Am supravieţuit acestui eveniment emoţional la începutul vieţii noastre, dar nu l-am procesat şi nu l-am integrat. Încă mai ducem în adâncimea inconştientului nostru sentimentul de a fi încolţiţi, victimizati şi ameninţaţi. Am terminat procesul formidabil al naşterii din punct de vedere anatomic, dar nu şi emoţional. E ca şi cum o mare parte din noi suntem întemniţaţi în canalul prin care se produce naşterea, luptându-ne să ne eliberăm din strânsoarea lui. (pag. 210-211)

03.11.2015

Cine sunt eu?

(Nan Yar?) Învăţăturile lui Bhagavan Sri Ramana Maharshi

de Arthur Osborne

În dimineaţa următoare, pentru prima oară de când şedeam în faţa lui [Bhagavan Ramana Maharshi] în sală,

am încercat să-i urmez învăţătura şi să practic interogaţia (*vichara*) "Cine sunt eu?". Am crezut că eu fusesem cel ce decisese. Nu am realizat de la început că ceea ce m-a vitalizat şi mi-a determinat schimbarea de atitudine a fost **iniţierea prin privire**. Auzisem, într-adevăr, numai vag de această iniţiere şi nu dădusem mare atenţie celor auzite. Doar mai târziu am aflat că şi alţi discipoli avuseseră experienţe similare şi că aceste experienţe le marcaseră şi lor începutul adevăratei *sadhana* sub îndrumarea lui Bhagavan.

Cu timpul, iubirea şi devoţiunea mea pentru Bhagavan s-au adâncit. Am început să trăiesc cu un ritm de fericire în inimă, simţind binecuvântarea şi misterul celui care era *guru*-ul meu, repetându-mi ca pe un cântec de iubire că el era *guru*-ul meu, legătura între cer şi pământ, între Dumnezeu şi mine, între Existenţa fără formă şi inima mea. Am devenit conştient de uriaşa graţie a prezenţei sale.

Îndrumarea lui fără cuvinte era perpetuă, puternică şi subtilă. Poate că sună ciudat pentru o minte occidentală, însă *guru*-ul învăţa prin tăcere. Aceasta nu înseamnă că nu intenţiona să răspundă cu toată seriozitatea întrebărilor sincere, ci că adevăratele învăţături nu constau în explicaţii, ci în influenţa prin tăcere; alchimia lucra direct în inimă.

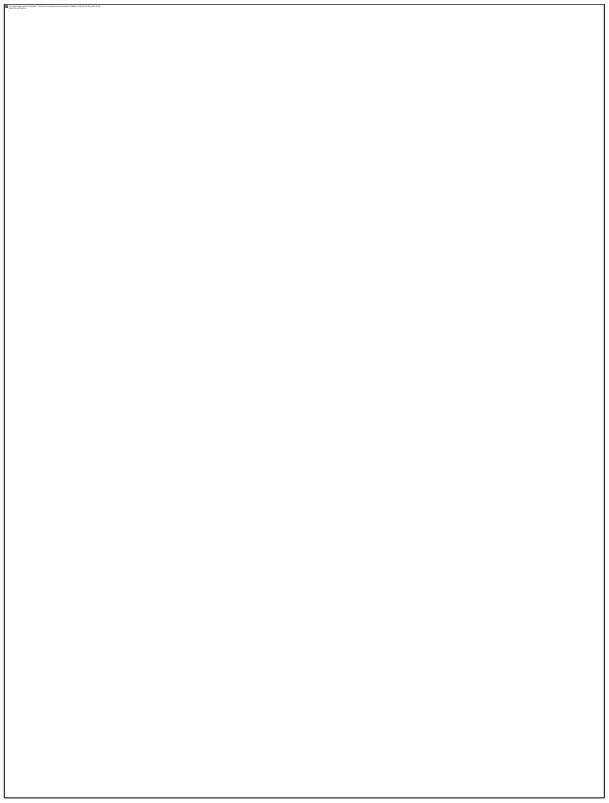

Sri Ramana Maharishi

Capitolul I: Ramana Arunachala

Una dintre cele mai mari epopei, una dintre supremele manifestări ale Graţiei divine s-a săvârşit atunci când Dumnezeu şi-a luat trup omenesc şi a umblat şi a vorbit printre oameni precum Bhagavan Sri Ramana, numit Maharishi, Marele Rishi. Acesta nu a fost cazul unui *guru* obişnuit, cu toate că a denumi oricare *guru* drept obişnuit poate suna absurd. *Guru*-ul, dacă este cu adevărat un Maestru spiritual, se află pe un plan superior muritorilor de rând, însă Bhagavan nu se afla pe niciun plan: a fost un om care a trăit într-o constantă şi neclintită conştiinţă a identităţii cu Sinele, care este Dumnezeu, sau, pentru a exprima acelaşi lucru din perspectiva opusă, a fost Dumnezeu purtând corp omenesc şi supunându-se limitărilor umane. Faptul că a purtat acest trup timp de încă cincizeci şi patru de ani a însemnat un îndelung sacrificiu pentru binele nostru, sacrificiu care în final s-a transformat într-un act de martiriu.

Acceptarea corpului şi a limitărilor sale a dat naştere unui amestec de cunoaştere şi ignoranţă care uimea pe mulţi dintre vizitatorii lui Bhagavan. Cunoaşterea sa spirituală era desăvârşită şi constantă. Vorbea întotdeauna cu autoritate. Pentru el nu se punea problema *samadhi*-ului căci era întotdeauna în *samadhi*; era întotdeauna, în mod conştient, Atma, Supremul, Divinul, Indivizibilul, Indestructibilul Sine. Nu se punea problema revelaţiei, căci cine ar fi trebuit să se reveleze cui într-o stare care transcende alteritatea? De aceea, fiecare cuvânt al său era o afirmaţie divină, fiecare explicaţie - o scriptură.

Şi totuşi el dădea dovadă de aceeaşi ignoranţă umană ca muritorii de rând. Obişnuia să întrebe dacă cineva sosise, sau cum o ducea altcineva despre care se ştia că era bolnav, şi aşa mai departe. Mulţi vizitatori şi câţiva dintre devoţii săi găseau astfel de întrebări nepotrivite, minunându-se cum se putea ca cineva care stăpânea cunoaşterea divină să nu ştie dacă un vapor sosise sau dacă un medicament îşi făcuse sau nu efectul.

Odată, surprins de acest lucru, un devot îl întrebă: "Ştie un jnani totul"? Iar Bhagavan, cu agerimea sa obişnuită, răstălmăci întrebarea transformând-o prin răspunsul său dintr-o teorie inutilă într-un prilej de a reaminti scopul *sadhanei*: "Tot ceea ce merită să fie ştiut". (pag. 18-19)

Capitolul IV: Arunachala Ramana

O veche zicală spune că muntele sfânt Arunachala îndeplineşte dorinţele. Prima oară când am auzit-o a fost într-o împrejurare deosebită. Eram pe atunci un nou-venit şi făceam primul meu înconjur al muntelui. Un mai vechi devot al lui Sri Bhagavan, care mergea alături de mine, îmi zise: "Trebuie să ai grijă să nu îţi doreşti nimic în timp ce eşti pe munte sau mergi în jurul lui, pentru că Arunachala îndeplineşte dorinţele".

Oriunde altundeva afirmaţia ar fi sunat absurd. Ar fi putut stârni râsul sau exclamaţia: "Dar sigur că exact acesta este motivul pentru care mi-aş dori ceva!" Însă cel a cărui inimă s-a deschis spiritului învăţăturilor lui Bhagavan înţelege. Există diverse stadii de aspiraţie spirituală în care cerinţele sau doleanţele sunt justificate câtă vreme cel ce solicită împlinirea lor crede sincer că o face în numele binelui; la fel şi dorinţele legate de o schimbare de soartă care să aducă fericire lumească şi bunăstare şi, mult mai justificate, sunt cele de natură altruistă. Însă Bhagavan a urmărit, ca şi Buddha, să ne elibereze nu atât de suferinţă, ci de nevoi şi dorinţe, de frici şi ataşamente care fac suferinţa posibilă. Prin urmare, a veni la el sau la Arunachala cu o dorinţă înseamnă a-i nega învăţăturile. Ceea ce ne-a învăţat el a fost calea Advaitei, cea mai înaltă, cea mai senină. Fără niciun compromis, fără jumătăţi de măsură. Cel care trebuie negat este însuşi iluzoriul ego; atunci cum s-ar putea cere favoruri pentru el? Este adevărat că aceia care au răspuns învăţăturilor erau încă prinşi în plasa speranţelor şi a neliniştilor, încă foarte departe de a fi dizolvat iluzia, dar puţinul pe care-l puteau face era să recunoască că speranţele, ca şi temerile, sunt iluzii şi să se străduiască să le dea deoparte, nu să se lase în voia lor cerând ajutorul lui Bhagavan.

Astfel pusă în cuvinte, o asemenea cale pare aspră, lăsând impresia că Bhagavan ar fi un Maestru aspru, însă el era în întregime numai iubire. Graţia lui era cea care făcea necazurile să pălească sau teroarea spaimei să slăbească. El era cel care purta povara. Magnitudinea iubirii sale şi seninătatea care cuprindea inima în prezenţa sa erau cele care slăbeau dorinţele şi atenuau supărările, încât a ne ruga pentru ele pare un act atât de nevrednic. Profunzimea compasiunii din ochii lui în faţa oricărei dureri vindeca inima celui în suferinţă. Şi totuşi, în spatele acesteia era îndemnul tăcut de a renunţa la ataşamente, de a ne întoarce de la acel ego pururea frustrat la acel Sine pururea plin de Beatitudine... (pag. 70-71)

* * *

Dacă mintea este astfel absorbită în Inimă, egoul, sau "Eu"-l, care este centrul multitudinii de gânduri, dispare în cele din urmă, rămânând, strălucitoare, doar Conştiinţa pură, sau Sinele, care subzistă în timpul tuturor stărilor mentale. Starea aceasta în care nu există nici cea mai mică urmă a gândului "Eu" este adevărata Fiinţă a fiecăruia. Şi aceasta este numită Linişte, sau *Mauna* (Tăcere).

Această stare de simplă existenţă în pură Fiinţă este cunoscută ca Viziunea Înţelepciunii. Asemenea fiinţare înseamnă şi implică dizolvarea în întregime a minţii în Sine. Nimic altceva, cu excepţia acesteia, nu poate fi Înţelepciune - nici măcar puterile supranaturale ale minţii, cum ar fi citirea gândurilor, telepatia sau clarviziunea.

Atman singur există şi este real. Tripla realitate - a lumii, sufletului individual şi a lui Dumnezeu - este, aidoma apariţiei iluzorii a argintului în sidef, o creaţie imaginară în Atman. Acestea apar şi dispar simultan. Sinele singur este lumea, "Eu"-l şi Dumnezeu. Tot ceea ce există nu este decât manifestarea Supremului.

Nu există alt mijloc mai eficient şi mai adecvat de capitulare a minţii în afara Investigaţiei Sinelui. Chiar dacă mintea cedează şi prin alte mijloace, nu este decât aparent aşa; ea va reveni din nou la starea anterioară.

De pildă, mintea cedează prin practica *pranayama* (restrângerea şi controlul respiraţiei şi al forţelor vitale); totuşi, o astfel de capitulare durează numai atât timp cât se menţine controlul respiraţiei şi al forţelor vitale; iar când acestea sunt eliberate, mintea este de asemenea eliberată şi imediat, exteriorizându-se, va continua să rătăcească în virtutea puterii tendinţelor sale subtile.

Sursa minţii este aceeaşi cu cea a respiraţiei şi a forţelor vitale. În realitate, multitudinea gândurilor este ceea ce constituie mintea; iar gândul "Eu" este gândul

primar al minţii, şi tot el este şi ego-ul. Însă respiraţia îşi are originea în acelaşi loc din care izvorăşte egoul. Aşadar, atunci când mintea capitulează, respiraţia şi forţele vitale de asemenea vor capitula; şi invers, când acestea din urmă cedează, mintea va ceda şi ea.

Respiraţia şi forţele vitale mai sunt descrise şi ca manifestarea grosieră a minţii. Mintea susţine şi întreţine aceste forţe în corpul fizic până în clipa morţii; iar când viaţa se stinge, mintea le împachetează şi le duce cu ea. Pe durata somnului, forţele vitale continuă totuşi să funcţioneze, deşi mintea nu e manifestă. Aceasta se întâmplă astfel în conformitate cu legea divină, cu intenţia protejării corpului prin înlăturarea oricărei posibile incertitudini referitoare la faptul că acesta ar fi mort sau viu pe durata somnului. În absenţa acestei rânduieli a naturii, corpurile celor care dorm ar fi adesea incinerate de vii. (pag. 140-141)

Suflet nemărginit

Eliberarea de judecătorul interior

de Byron Brown

Perspectiva sufletului

EŞTI UN SUFLET. Iar dacă o vei permite, viaţa ta va putea deveni o călătorie de deschidere a sufletului. Ceea ce se întâmplă este că nu te recunoşti ca şi suflet. Nu îţi cunoşti sursa propriei vieţi. Nu eşti conştient de potenţialul de libertate şi de comunicare pe care îl reprezintă adevărata ta natură.

Ce este sufletul?

De fiecare dată când cineva spune "eu", se referă în general la o persoană care s-a născut din anumiţi părinţi, cu un anumit trecut şi care acţionează şi se comportă în anume fel. De obicei, toate acestea sunt desemnate prin termenul de "eu" sau **personalitate**. Când, de fapt, **sufletul** este adevăratul "EU". Sufletul înseamnă percepţia de sine, pe care o ai în momentul prezent, ca agent în propria viaţă, sentimentul că eşti viu acum şi aici.

Poţi spune ce eşti fără a face referire la ceea ce ai fost?

Sufletul eşti tu, cel care trăieşte viaţa - cel care percepe, acţionează, învaţă şi se schimbă. Nu este **corpul** care s-a născut cu câţiva ani în urmă; nu este **imaginea de sine** a unei persoane cu abilităţi şi capacităţi particulare; şi nu este **mintea** - cea care gândeşte şi se îngrijorează pentru tot ceea ce se întâmplă. Sufletul le include pe toate acestea, însă fiind "cel care trăieşte", este mai important şi **mai puţin definit** decât oricare.

Cine este cel care are experienţa de eu, trup sau minte? Cine este cel care citeşte aceste cuvinte în acest moment? Poţi defini cine sau ce este? Este ceea ce eu numesc suflet.

Toate aspectele experienţei tale vin din suflet. Sufletul nu este doar "cel care trăieşte", el este de asemenea conţinutul şi locul experienţei tale. Cu alte cuvinte, sufletul este ceea ce defineşte şi unifică fiecare parte din tine şi din experienţa ta. Dorinţa puternică de a fi un tot, de a te simţi integrat, de a fi tu însuţi fără a fi divizat, este năzuinţa de a trăi experienţa sufletului.

Cu cât eşti mai aproape de **a trăi momentul prezent**, cu atât mai aproape eşti de suflet. Sufletul este substanţa conştiinţei vii. Ca să o poţi simţi, trebuie să recunoşti calitatea miraculoasă şi misterioasă a ceea ce eşti - o prezenţă curgătoare, dinamică, vie şi în continuă schimbare. Să simţi că eşti un suflet înseamnă să cunoşti nemărginirea vieţii. Sufletul trece dincolo de graniţele şi categoriile obişnuite ale minţii omeneşti, dincolo de ceea ce

înseamnă pentru noi viaţa umană. Nu este limitat de istorie, concepte sau de corpul fizic. Sfidează definiţiile exacte sau analiza. În acest fel, sufletul este mai bine simţit, mai bine înţeles şi mai bine cunoscut prin **inimă** decât prin structurile şi percepţiile minţii.

Ai simţit vreodată nevoia de linişte şi de spontaneitate? Te-ai simţit vreodată îngrădit de ideea de a trebui să fii sau să acţionezi într-un anumit fel? Dacă da, încearcă să îţi imaginezi care dintre simţurile tale ţi-ar permite spontaneitatea, liniştea şi libertatea. Cine ai fi şi cum te-ai simţi? Ceea ce îţi imaginezi este o calitate fundamentală a naturii sufletului tău.

Natura sufletului este conştiinţă pură, experimentând câmpul de conştienţă în relaţie cu realitatea fizică. Acest câmp îţi conţine mintea şi sufletul, fără a fi însă limitat de niciunul dintre ele. (pag. 31-32)

Experienţa prezenţei

Prezenţa este percepţia directă şi imediată a propriei tale existenţe. Înseamnă să ştii - cu siguranţă, nu indirect, prin memorie sau deducţie - că "*Sunt aici*". Nu "*Sunt aici pentru că sunt conştient de ceea ce se întâmplă în jurul meu*", sau "*Sunt aici pentru că sunt conştient de sine*", sau "*Sunt aici pentru că îmi amintesc când am intrat în cameră*". Nici măcar "*Sunt aici pentru că îmi simt picioarele pe podea*". Poţi aproxima prezenţa atunci când îţi simţi trupul - când îţi simţi existenţa fizică în acel moment - însă chiar şi aceasta este în mod indirect. Chiar atunci când îţi simţi o parte a corpului, eşti separat de el. Simţi, dar nu te simţi pe tine în mod direct. Asta doar dacă nu ai recunoaşterea directă că te simţi pe tine atunci când îţi simţi corpul, că eşti "prezent" în corpul tău atunci când îl simţi.

Aşadar, prezenţa este o experienţă a sufletului dincolo de gândire şi simţire. Înseamnă cunoaştere directă prin a fi: "*Sunt aici pentru că mă percep ca fiind aici, în acest moment*". Este atât de simplu şi totuşi atât de nefamiliar, pentru că nu ai fost învăţat să recunoşti sau să apreciezi acest fel de cunoaştere.

Prezenţă înseamnă existenţa în acest loc, înseamnă conştientizare, precum şi cunoaştere. Sunt de fapt toate trei condensate într-o experienţă de nedivizat a lui "a fi". Faptul că eşti aici nu este diferit de conştiinţa de sine, care nu este diferită de cunoaşterea ta că eşti aici. Poate suna ca un joc de cuvinte, până în momentul în care ajungi să o trăieşti şi să înţelegi că existenţa în acest loc, cunoaşterea şi conştientizarea alcătuiesc într-un mod atât de evident un singur lucru (prezenţa), încât uiţi că în mod normal ele sunt percepute separat.

Atunci când ştii că eşti cineva care citeşte această carte, dar fără să fii în mod direct conştient de tine citind, înseamnă că nu experimentezi prezenţa. Dacă eşti conştient de senzaţiile pe care cititul le creează în corpul tău, dar nu şi de faptul că acea percepţie eşti tu, nu experimentezi prezenţa. Dacă ştii că te afli aici, citind această carte, dar nu eşti conştient de cum anume se întâmplă asta, nu experimentezi prezenţa. Prezenţa este percepţia în care te ştii în momentul prezent citind.

Experimentarea prezenţei poate să apără adesea spontan, fără ca tu să o recunoşti. Ceea ce vei observa în schimb sunt anumite senzaţii sau calităţi de care vei deveni conştient. În timpul unor activităţi fizice sau a unor emoţii puternice, îţi simţi corpul înviorat de o vitalitate intensă. Sau, într-o după-amiază eşti captivat de spontaneitatea unor copii care se joacă. Sau poate te laşi absorbit de o conversaţie, implicat într-o sarcină interesantă, sau pur şi simplu te odihneşti după o zi lungă, iar conştientizarea îţi este concentrată pe momentul prezent, fără a te gândi la trecut sau la viitor. Acestea sunt momente de prezenţă. Mulţi oameni sunt atraşi de natură pentru că ea scoate din

ei astfel de momente. E posibil ca iubitorii de natură să nu fie conştienţi când experimentează prezenţa; tot ce ştiu este că ceva fundamental în natura lor este atins şi hrănit de prezenţa lumii naturale. Vitalitatea şi iminenţa unui mediu plin de viaţă evocă prezenţa vie a sufletului uman.

Aceste apariţii întâmplătoare ale prezenţei sunt uneori recunoscute ca fiind momente speciale, iar alteori ca fiind ceva obişnuit. În fiecare dintre aceste cazuri, ceea ce observi este calitatea iminenţei, mai degrabă decât afectele implicate (entuziasm, eliberare, fascinaţie, concentrare, nemişcare, teamă). Ai fost învăţat să atribui prezenţa din experienţele tale condiţiilor emoţionale ale situaţiei respective. Nu ai fost învăţat să te consideri a fi sursa imediată de vitalitate şi veridicitate. Să cultivi preţuirea prezenţei înseamnă să te acordezi la ceea ce eşti în aceste momente de vitalitate intensificată. (pag. 369-370)

15.10.2015

Chan: inima trezirii - învăţăturile maeştrilor chinezi

Unul dintre efectele secundare ale revărsării oceanului de scripturi buddhiste în lume este acela al omului paralizat de nenumăratele teorii şi metode. Este uşor să ne pierdem într-un hăţiş intelectual din care nu mai putem ieşi, neştiind unde ne aflăm, încotro mergem şi care e vehiculul potrivit situaţiei în care ne aflăm. Diversitatea este captivantă şi ajungem să nu mai ştim de unde am plecat şi încotro ne îndreptăm. De aceea, chan-ul a insistat mereu pe ideea de a avea acea **experienţă fundamentală a propriei naturi** înainte de orice altceva. Odată ce am descoperit **natura noastră de buddha**, toate îndoielile

sunt spulberate şi vom avea iscusinţa necesară de a ieşi din hăţişul ignoranţei noastre. (pag.44)

Liniştea şi tumultul nu sunt două

A fugi din lume pentru a căuta liniştea singurătăţii nu este o dovadă absolută de înţelepciune, în sensul că liniştea nu este inerent mai bună decât tumultul societăţii. Aceasta nu înseamnă însă că trebuie să respingem liniştea şi să căutăm agitaţia cu lumânarea. Trebuie să avem mereu în minte faptul că intenţia maeştrilor buddhişti este aceea de a ne îndruma spre eliminarea ataşamentelor. Astfel, dacă un maestru pare să nege importanţa liniştirii, el se adresează unor oameni ataşaţi de linişte şi solitudine (deci probabil unor călugări). Scopul nu este acela de a susţine cealaltă extremă (beneficiul agitaţiei). La fel, dacă maestrul respinge tumultul vieţii cotidiene, se adresează unor oameni ataşaţi de viaţa agitată din societate şi scopul său nu este acela de a susţine meritele absolute ale solitudinii. Afirmaţiile maeştrilor au natura unui antidot, iar atunci când nu primim acest antidot prin viu grai, de la un maestru iscusit, ci printr-o carte, se poate întâmpla să nu fie un antidot potrivit pentru "boala" de care suferim. (pag.105)

Cei care se ataşează de doctrină şi caută eliberarea într-un mod egoist, pentru propriul lor bine, şezând în meditaţie şi fugind din societate, sunt ca viermii de mătase care se încurcă în propriile fire. Deşi medicamentele doctrinei şi practicilor meditative sunt utile până la un anumit punct, trebuie să fim atenţi şi la dozaj. Prea puţin, şi nu vom reuşi să eliminăm boala. Prea mult, şi medicamentul devine un drog. (pag.106)

Dacă în fiecare clipă recunoaştem calitatea de flux a fenomenelor, văzând vacuitatea în forme şi formele în vacuitate, vom întâlni adevărata constantă. Impermanenţa devine suferinţă doar atunci când ne imaginăm pe noi înşine ca fiind o entitate separată, permanentă. Dacă suntem una cu impermanenţa, una cu fluxul, nu mai există

un "eu" care să se simtă ameninţat de trecerea timpului şi de fenomenele exterioare. Ajunge doar să nu mai stârnim inima înspre obiecte, să nu reificăm, să rămânem mereu actuali... (pag.106)

24.09.2015

Yoga clasică în practică

yoga... aşa cum se practica odată!

de Nathesvara

UNIUNEA DINTRE CONŞTIINŢĂ ŞI ENERGIE

Să luăm, de exemplu, una dintre *yama*, anume ***satya*** - adevărul - şi să vedem cum înţelegem necesitatea acestei atitudini prin aplicarea în practică a principiului unităţii dintre conştiinţă şi energie. **Satya este o asceză a adevărului**, adică practicantul trebuie să elimine din el toate aspectele legate de minciună. Dincolo de considerentele morale şi sociale, de ce este important să nu minţi? Pentru că atunci când minţi, sau atunci când ascunzi adevărul, produci o tensiune în conştiinţă, tensiune care înseamnă implicit un consum suplimentar de energie, iar această diminuare a energiei psihice conduce, la rândul ei, la scăderea puterii de a conştientiza.

Aşadar, lăsând la o parte orice altceva, impactul negativ cel mai direct al minciunii este că ne face să devenim mai inconştienţi şi, abrupt spus, mai proşti. Ştiu că se spune că trebuie să fii inteligent pentru a minţi bine, dar mentalitatea comună, care nu cunoaşte unitatea dintre conştiinţă şi energie, nu sesizează acest fenomen de pierdere energetică şi de aceea nu conştientizează faptul că **mincinosul devine inevitabil din ce în ce mai prost**, pe măsură ce trece timpul şi pe măsură ce el perseverează

în minciună. Minciuna are picioare scurte pentru că, pentru cel cu adevărat inteligent, ea devine evidentă, mai devreme sau mai târziu! Buddha spunea că trei lucruri nu pot fi ascunse (pentru o perioadă lungă de timp): soarele, luna şi adevărul.

Sunt mulţi aspiranţi yoga care cred în mod copilăresc că micile minciuni sunt inofensive. Yoghinul înţelept ştie că nu există minciuni inofensive, pentru că minciuna generează obiceiuri nefericite şi deformează caracterul.

Cert este faptul că, pentru cel care se antrenează pentru a putea ajunge să deţină şi să controleze energii uriaşe, această pierdere de energie (implicit din puterea de a conştientiza) este o greşeală evidentă şi chiar o prostie monumentală.

Yoghinul sesizează, în mod direct, în fiinţa lui, acest fenomen de epuizare energetică, pe care-l produce minciuna şi acesta este motivul pentru care el va căuta să elimine complet minciuna din viaţa lui. Nu teoretic, filozofic, ci practic: Astăzi nu mint (şi mâine la fel ca astăzi)!

Nu-l interesează discuţii despre minciună, nu-şi propune să nu mintă "niciodată" şi nu-l interesează nici ceilalţi care argumentează că minciuna face parte din "substanţa" vieţii, sau care argumentează faptul că există situaţii în care chiar şi cel înţelept minte. Yoghinul este interesat de un singur lucru: **Astăzi, nu mint!** (pag.34-35)

SHARIRA ŞI CHAKRA

Corpul astral mai este numit şi corpul dorinţelor, deoarece însumează toate aspectele psihologice şi mentale legate de organele de simţ, percepţiile şi acţiunile pe care le realizăm.

Cunoaşterea realităţilor subtile nu este o treabă uşoară, chiar şi căutătorii oneşti, care au experienţe reale, cad

aproape invariabil pradă caracteristicii esenţiale a acestei lumi subtile: **amestecul ineluctabil al aspectelor subiective în ceea ce pare a fi o experienţă obiectivă**. De aceea, luând în consideraţie dificultăţile deja prezente atunci când discutăm despre obiectivitatea lumii fizice, putem cu uşurinţă înţelege cum aceste dificultăţi cresc în mod exponenţial atunci când transferăm discuţia în lumea subtilă, în care aspectele subiective şi cele obiective sunt mult mai "apropiate" unele de altele decât sunt cele din lumea fizică.

Lumea subtilă "răspunde" într-o manieră exemplară tendinţelor subiective ale experimentatorului, astfel încât este dificil de decelat între realitatea subtilă obiectivă şi realitatea subtilă "creată" instantaneu de către tendinţele noastre subconştiente şi conştiente.

Aceasta este una dintre cauzele **diversităţii opiniilor** pe care le au fiinţele cu adevărat înţelepte atunci când vorbesc despre aspecte ale corpului subtil şi ale lumii subtile, fie că vorbesc despre chakra, despre nadi, despre experienţe astrale, sau despre diferitele fiinţe care populează exclusiv acel spaţiu.

Dar, deşi există multe opinii despre lumile subtile care sunt foarte diferite, toate au totuşi un numitor comun: încearcă să explice existenţa lumii subtile şi a experienţelor sale, pe care orice fiinţă umană le poate întâlni atunci când începe să-şi dezvolte capacitatea de conştientizare. (pag.97-98)

ÎN PRACTICĂ

Probabil cea mai importantă idee de luat în consideraţie în practica Yoga Clasică este faptul că realizarea tehnicilor yoghine este marcată de **individualitatea practicantului**, de aceea experienţele spirituale trebuie considerate ca atare, fără a ne grăbi să le generalizăm şi să le impunem ca model. Deoarece yoga este o artă, practica aceloraşi

tehnici poate conduce la experienţe care pot fi destul de diferite.

Totuşi, ideea de mai sus nu trebuie dusă la extrem. Există fără îndoială o sumă de tehnici yoghine care produc efecte repetabile şi pot fi experimentate într-un mod similar, indiferent de cine este cel care practică yoga.

Pe lângă rezultatele **reale**, obiective sau subiective, pe care le produce practica yoga, mai există şi a treia categorie de rezultate ale practicii yoga, cele **ireale**, care apar atunci când practicantul **confundă realitatea cu propria imaginaţie**.

În această junglă formată de combinaţia de experienţe obiective şi subiective, reale şi imaginare, yoghinul trebuie să înveţe să se orienteze, pentru a nu rătăci cărarea către Adevărul Ultim. Cele mai mari probleme apar când ajungem să **credem că subiectivul este obiectiv, sau imaginarul este real**, pentru că ajungem în acest fel să credem mai mult în ideile noastre decât în adevărurile vieţii, sau să confundăm iluzia cu realitatea, iar din acest vis numai suferinţa ne mai poate trezi.

Există o sumedenie de oameni care practică yoga zeci de ani şi care evoluează în diverse direcţii, numai în cea spirituală prea puţin, tocmai din cauză că mintea lor este dominată de **fantezie şi subiectivism**. Cel mai adesea, din conflictul dintre imaginaţie şi voinţă, imaginaţia iese învingătoare şi voinţa slăbită. O voinţă slabă nu poate face faţă dorinţelor şi tendinţelor interioare, care constant împing conştiinţa către cele lumeşti, a căror natură este inerent limitată şi efemeră. **O persoană cu o voinţă slabă nu poate ajunge stăpână pe propria fiinţă** şi rămâne astfel înlănţuită sub dominaţia tendinţelor de tot felul, peste care se suprapun vise fantasmagorice despre spiritualitate şi desăvârşire.

Tocmai de aceea este important să înţelegem faptul că, mai ales în lumea interioară, în care yoga acţionează,

există o **linie de demarcaţie foarte fină între ceea ce este real şi ceea ce este imaginar şi între ceea ce este lumesc şi ceea ce ţine de spiritual**.

Un alt lucru foarte important de ştiut este acela că practica yoga este însoţită de pericole, de aceea luarea tehnicilor yoga din cărţi şi practicarea lor "după ureche" te poate expune unor situaţii foarte neplăcute, uneori chiar periculoase pentru sănătate! Chiar şi apartenenţa la o şcoală modernă de yoga nu te protejează de aceste pericole. Cunosc mai multe situaţii în care practicanţii unor astfel de şcoli au dobândit (sau au agravat) diverse probleme de sănătate prin practica greşită a unor tehnici yoga, unul dintre aceşti practicanţi fiind eu însumi.

Aceasta nu înseamnă că toate tehnicile yoga sunt inevitabil periculoase pentru sănătate. Dar cel puţin unele dintre ele (cele cu un potenţial mare de periculozitate) trebuie practicate sub supravegherea atentă a unei persoane experimentate în practica yoga.(pag.132-133)

13.09.2015

Călătoria inimii

calea iubirii conştiente

de John Welwood

Să devenim oameni pe deplin

Ca fiinţe umane, suntem "animalul neterminat". Natura noastră e deschisă şi maleabilă şi redescoperim permanent de ce suntem capabili. Deşi la naştere ni se dă un corp uman, nu primim întreaga noastră umanitate. Să devenim

oameni înseamnă să ne descoperim plenitudinea şi să învăţăm să trăim în ea. Asta implică să manifestăm tot mai mult din ceea ce suntem cu adevărat şi să devenim mai disponibili faţă de ce ne oferă viaţa.

Ca să trăim în plenitudinea noastră, trebuie să avem acces la gama completă a capacităţilor umane. Avem nevoie de putere, violenţă şi duritate ca să perseverăm şi să realizăm lucruri; de compasiune, sensibilitate, blândeţe şi generozitate ca să ne îngrijim de noi înşine şi de cei pe care îi iubim. Trebuie să fim capabili să simţim şi bucuria, şi tristeţea dacă vrem să gustăm diversele arome ale vieţii. Avem nevoie de răbdare şi tenacitate, ca şi de umor şi de renunţare. Uneori trebuie să folosim disciplina; alte situaţii cer să ne abandonăm senzualităţii şi jocului. Avem nevoie şi de intelect discriminativ, şi de intuiţie spontană. Trebuie să fim capabili să acţionăm decisiv când e necesar. În alte momente, cea mai puternică soluţie e să lăsăm pur şi simplu lucrurile să fie.

Toate calităţile universal apreciate - umorul, generozitatea, blândeţea, curajul, răbdarea şi aşa mai departe - ne ajută să ne realizăm şi să ne exprimăm umanitatea, permiţându-ne să fim pe deplin prezenţi cu ceea ce este. Generozitatea, de exemplu, ne permite să ne întindem către ceea ce se întâmplă în jur, în timp ce răbdarea ne permite să lăsăm lucrurile să fie. Sensibilitatea e disponibilitatea de a ne lăsa străpunşi de realitate, în timp ce violenţa ne permite să ne croim drum, să penetrăm situaţiile. Umorul e o modalitate de a ne juca cu ceea ce este, de a lua lucrurile uşor în loc să le transformăm în ceva solid şi greu. Fiecare din aceste calităţi ne permite să ne angajăm într-o altă latură a realităţii. Cu cât avem acces la mai multe, cu atât putem îmbrăţişa mai plenar viaţa - cu bucuriile şi plăcerile ei, dar şi cu dificultăţile şi tristeţile ei.

Fiecare dintre noi are acces la acest spectru de calităţi umane, cel puţin în formă de germen. Şi totuşi, majoritatea dintre noi ne-am dezvoltat o calitate - cum ar

fi duritatea - neglijând-o pe cea opusă - în acest caz, sensibilitatea. În acest fel, suntem toţi întrucâtva strâmbi, înclinaţi într-o parte, incompleţi. Acest simţ al incompletitudinii e ceea ce ne atrage către relaţii. Şi totuşi, ce ne-ar putea completa? Simpla companie a cuiva? În spatele nevoii de companie, avem o trebuinţă mai profundă de a trăi în plenitudinea noastră, de a ne angaja în viaţă cât mai complet posibil. Ce ne lipseşte e cealaltă jumătate a plenitudinii noastre umane - acele potenţiale neexploatate care au nevoie să fie cultivate ca să realizăm până la capăt ceea ce suntem.

Năzuinţa noastră de a gusta viaţa din plin este ceea ce ne ghidează spre o cale. Această năzuinţă se naşte dintr-o inteligenţă mai vastă ce funcţionează în interiorul nostru, care ne conduce către acele calităţi pe care avem cel mai mult nevoie să le realizăm. Astfel, suntem adesea cel mai puternic atraşi de oameni care manifestă calităţile pe care noi nu le avem sau care ne provoacă să ni le dezvoltăm. Ne cuprinde entuziasmul şi pasiunea când simţim că o astfel de persoană ne poate ajuta să realizăm o plenitudine şi profunzime a fiinţei la care n-am avut încă acces. Astfel, îndrăgostirea se naşte din dorinţa noastră de a fi noi înşine în întregime. (pag. 32-33)

Să fim cu durerea

Cum ne putem deschide faţă de durerea pe care o simţim când realitatea ne zdrobeşte brusc cele mai dragi speranţe sau când partenerul nostru nu ne oferă ce dorim? Adesea devenim insensibili, ca să nu mai trebuiască să simţim durerea dezamăgirii sau o îndurăm pasiv. Dar niciodată nu obţinem prea multe încercând să ne ignorăm durerea sau suportând-o stoic. Trebuie să găsim forţa interioară care să ne permită să fim cu durerea într-un fel mai activ. Toţi avem această capacitate; trebuie doar să o trezim. Dacă putem trăi durerea mai conştient, ne poate fi de mare folos pe calea noastră.

Când ne confruntăm cu o durere intensă, de multe ori ajută să petrecem un timp făcându-i loc, lăsând-o să fie, "stând la marginea ei" şi cercetând-o (Să ne întrebăm, de exemplu, "Ce mă doare cel mai tare?"). Pentru că deschiderea faţă de durere poate să ne înspăimânte, să vorbim despre ea cu o persoană dragă sau de încredere ne poate ajuta să începem să intrăm în contact cu ea în acest fel. Pe măsură ce ne simţim tot mai confortabil să stăm cu durerea noastră, o putem lăsa să ne atingă mai direct. (pag. 113-114)

CĂSĂTORIA CA MANDALĂ

Practica căsătoriei este similară cu meditaţia. Când stai liniştit şi devii mai prezent în experienţa ta, tot haosul minţii iese la suprafaţă. Un torent de gânduri, sentimente, fantezii trece prin tine. Toată viaţa îţi trece prin faţa ochilor. E un haos total. Însă forma practicii în poziţie şezând - statul cu spatele drept şi urmărirea respiraţiei - creează o graniţă care permite acestui haos să fie conţinut. Şi întoarcerea la prezenţa liniştită şi echilibrată a conştienţei oferă un punct central, care diferenţiază această practică de lăsarea minţii să alerge în voia ei. Pentru că haosul tău mintal e conţinut într-un **cadru formal**, poţi să-ţi proiectezi atenţia şi conştiinţa asupra lui, să vezi prin el şi să înveţi să-l îmblânzeşti. Fără o astfel de formă, eşti supus capriciilor şi rătăcirilor minţii.

La fel, căsnicia (legământul oficial – n.n.), ca microcosmos sacru, invită tot haosul nostru să iasă la suprafaţă şi în acelaşi timp ne permite să lucrăm cu el mai conştient. Aceasta le permite bărbatului şi femeii să folosească toate energiile turbulente care ies din interacţiune drept combustibil în călătoria lor. Astfel, în loc să încercăm să facem căsătoria să intre într-o imagine convenţională a armoniei, putem să-i primim puterea de a ne extinde lumea. Privind căsătoria ca o mandală, căpătăm curaj: dacă tot felul de energii sălbatice şi erupţii karmice

apar în acest spaţiu, nu e nici o problemă. E o parte a dansului.

Ordinea sacră

Până acum am văzut că angajamentul formal de căsătorie creează o graniţă şi un vas care ajută doi oameni să lucreze şi să se joace cu energiile care ne nasc între ei. Dar mai este nevoie de ceva pentru a crea o mandală - un principiu călăuzitor central. Care este principiul central în mandala căsătoriei care poate face haosul conţinut în ea maleabil? În tradiţia budistă tibetană, focarul este mereu înţelepciunea iluminată, simbolizată de o zeitate reprezentată în centru, înconjurată de toate elementele universului. Aceasta sugerează că, dacă doi oameni vor să folosească haosul ce se naşte între ei şi să nu devină copleşiţi de el, trebuie **să acorde înţelepciunii şi adevărului un loc central** în relaţia lor. Atunci ordinea naturală a lucrurilor se poate desfăşura, căci a fost instaurată o ordine sacră. (pag. 246-247)

Dragoste şi trezire

psihologia sacră a cuplului

de John Welwood

Deşi bandajarea rănilor poate însemna o eliberare temporară, aceasta nu rezolvă problema de bază: Nu ne găsim drumul, pentru că nu ştim încotro mergem. Ne vine greu să facem faţă provocărilor iubirii, pentru că nu prea mai ştim ce înseamnă o relaţie. Ceea ce ne trebuie, mai mult decât o rezolvare rapidă sau o soluţie temporară, este o viziune, o perspectivă asupra **sensului şi scopului unei relaţii pe termen lung**.

Toate realizările importante se ating prin viziune şi intenţie. Nimeni - fie el artist, căţărător pe munte, yoghin

sau întreprinzător - nu poate continua în acţiune de durată fără a avea o viziune a ceea ce vrea să realizeze. A avea o viziune şi o intenţie clară de a împlini această viziune, ne ajută să perseverăm în faţa obstacolelor care apar inevitabil. Cu toate acestea, adesea, intrăm în relaţii fără să ştim ce vrem cu adevărat. Neavând conştiinţa a ceea ce vrem, nu vom înţelege de ce e important să facem faţă dificultăţilor întâlnite pe drumul iubirii şi suntem deci în pericolul de a ne pierde entuziasmul pe parcurs.

Prezenţa Naturală

Un mod de a găsi o nouă viziune asupra relaţiei este aceea de a ne întreba **ce preţuim cel mai mult în relaţia noastră** cu cealaltă persoană. Atunci când lucrez cu cupluri, în grupuri, încep adesea prin a-i întreba ce le place cel mai mult la **îndrăgostire**. Ce face această stare atât de minunată, de puternică, de plăcută? Ce le oferă ea din ceea ce ei preţuiesc mai presus de orice? Unele dintre răspunsurile pe care le aud adesea sunt:

- sentimentul că fac parte din ceva mai mare
- o senzaţie mai profundă că sunt eu, că sunt ceea ce sunt cu adevărat
- un nou tip de forţă şi linişte
- senzaţia că viaţa e magică
- nu mă mai tem de necunoscut
- mişcare şi legături fireşti
- accept altfel ceea ce sunt eu şi ce e în jur
- mă simt mai viu
- văd lumea cu alţi ochi
- mă simt binecuvântat
- parcă m-aş întoarce acasă.

Atunci când îi întreb pe oameni ce sentimente trezeşte iubirea în ei, ei vorbesc de căldură, inocenţă, gratitudine, pasiune, bunătate, volubilitate, realism, încredere, frumuseţe, minunare, deschidere, plăcere, afirmare, bogăţie, integritate, putere.

Toate aceste declaraţii indică într-o singură direcţie. Atunci când suntem îndrăgostiţi, devenim mai prezenţi, mai conectaţi la ceea ce suntem noi şi la lumea înconjurătoare. În momentele de prezenţă accentuată, nu avem nevoie să dovedim nimic. Ceva se relaxează în noi. Grijile noastre, ceea ce ne distrage atenţia, se pierd undeva în fundal, iar noi ne simţim mai treji, mai vii. Vedem cum e să fim prezenţi, să fim noi. A ne îndrăgosti este ceva puternic, care ne dă viaţă, pentru că ne deschide către fiinţa noastră. (pag. 16-17)

Adevărul are patru laturi

Atunci când doi parteneri se ceartă, fiecare dintre ei încearcă să expună o îngrijorare validă. Dar, calea prin care ei comunică această îngrijorare este adesea distorsionată de vechi reacţii emoţionale şi de proiecţii ale Altuia cel rău. De vreme ce perspectiva fiecărei persoane conţine şi **o latură reală şi una distorsionată**, aceasta înseamnă că sunt patru elemente prezente în cele mai multe dintre conflictele cuplurilor. Eu numesc asta cele patru laturi ale adevărului.

Conflictele dintr-o relaţie nu se rezolvă dacă fiecare dintre parteneri se concentrează asupra propriului lor adevăr şi a distorsiunii celuilalt, în loc să recunoască adevărurile şi distorsiunile de ambele părţi. De exemplu, Paul şi Helen aveau certuri cumplite legate de tendinţa ei de a întârzia, pentru că fiecare îl percepea pe celălalt ca fiind ostil. Paul vedea întârzierile lui Helen ca pe o lipsă de respect, iar Helen considera reacţiile furioase ale lui Paul ca fiind răutăcioase şi meschine. Atunci când se certau, fiecare dintre ei încerca degeaba să-l facă pe celălalt să vadă dreptatea care era de partea Sa. (pag.124)

03.09.2015

Trăind pe deplin

regăsind fericirea cu fiecare respirație

de Shyalpa Tenzin Rinpoche

TRĂIND TOTAL DESCOPERIŢI

Cea mai mare provocare a noastră este aceea de a trăi pe deplin. Vieţile noastre nu vor fi cu adevărat mulţumitoare dacă nu reuşim să trăim fiecare moment în mod deliberat şi să surprindem însăşi esenţa preţioasei noastre naturi umane. Este posibil să ne bucurăm de sănătate şi confort material o perioadă, dar viaţa ni se precipită, asemenea nisipului care se scurge în clepsidră. Mai mult, nu avem nicio garanţie că mâine dimineaţă ne vom trezi din somn.

Având toate acestea în minte, vă sfătuiesc din suflet să respiraţi pe deplin chiar acum! Trăiţi-vă viaţa cu înţelepciune, ca şi când nu ar exista ziua de mâine. Chiar dacă alţii cred că a trăi clipa conţine în sine o mică doză de nebunie, este în regulă să fim un pic "nebuni" din când în când, atâta timp cât această nebunie se manifestă în sensul bun al cuvântului. Nu aveţi motive să vă ghidaţi întotdeauna după norme. La urma urmei, ce sunt normele? Cine le creează? Atunci când înţelegeţi pe deplin preţiozitatea şi efemeritatea vieţii, vă veţi trăi viaţa într-un mod avantajos şi încărcat de miez, plin de sens pentru dumneavoastră. Nu veţi mai depinde de alţii pentru validare.

Poate că aveţi o familie şi prieteni care ţin la dumneavoastră. Dar nu uitaţi că veniţi singuri pe lume, complet descoperiţi, şi o veţi părăsi la fel. Aşadar de ce să nu trăiţi deopotrivă descoperiţi? De ce să nu trăiţi fără nicio acoperire, fără nicio pretenţie? A trăi descoperit, "despuiat" înseamnă a trăi fiecare moment în forma sa iniţială,

proaspătă. Atunci când sunteţi familiarizaţi cu Sinele dumneavoastră necondiţionat şi nelimitat de circumstanţe relative, veţi vedea totul perfect.

Viaţa nu este o repetiţie. Nu faceţi compromisuri când vine vorba de a trăi în prezent. Nu faceţi compromisuri când vine vorba de trecut sau viitor, de bine sau rău, de ce e corect sau greşit. Cu o perspectivă centrată pe individualitate, minţile noastre sunt agitate de extremele speranţei şi fricii. Sperăm că lucrurile vor decurge favorabil pentru noi sau ne temem că lucrurile nu vor fi aşa. A trăi pe deplin înseamnă a trăi fără compromis. Nu vă lăsaţi gândurile, sentimentele sau emoţiile să vă corupă. Încercaţi să vă confruntaţi în mod onest toate nevrozele şi negativismul. Dacă vă ajută cu ceva, retrageţi-vă într-un loc izolat unde să puteţi practica învăţăturile celor iluminaţi şi să analizaţi lucrările propriei dumneavoastră minţi.

Cei care urmează tradiţia budistă sunt numiţi practicanţi, întrucât nu doar acceptă învăţăturile lui Buddha fără să le pună la îndoială, dar le şi aplică învăţămintele şi le testează veridicitatea, asemenea unui fierar care examinează aurul pentru a se asigura că este veritabil. Adepţii budismului îşi antrenează mintea, asemenea atleţilor care îşi pregătesc organismul înainte de a lua parte la un maraton. Pregătirea consecventă vă va elibera treptat de gândurile nocive şi de emoţiile negative. Practica perfectă înseamnă să te eliberezi cu măiestrie, pe loc, de starea de confuzie, indiferent unde te afli sau ce faci. Aceasta este cea mai bună cale de a trăi şi adevărata practică. (pag. 5-6)

ACCEPTÂND SCHIMBAREA

În general şi mai ales în Occident, oamenii au anumite noţiuni legate de moarte. Firmele de pompe funebre sunt mobilate cu obiecte foarte elegante şi confortabile. Corpul celui decedat este îmbălsămat şi apoi aranjat, dichisit, înainte ca antreprenorul de pompe funebre să îl aşeze într-un sicriu deschis. Cimitirele sunt ca nişte scene de

spectacol, cu pajişti frumos tunse şi aranjate, cu flori colorate şi alei şerpuite. Poate că nevoia noastră de a cosmetiza moartea nu este decât o reflexie a fricii noastre, a temerii noastre de a înfrunta moartea. Ne gândim la moarte ca la ceva întunecat şi înfricoşător, ceva ce trebuie curăţat şi făcut să fie prezentabil, asemenea argintului care trebuie lustruit. În loc să acceptăm realitatea morţii şi a efemerităţii, ne facem planuri de viitor, de parcă am trăi o veşnicie. Şi totuşi, abordarea onestă şi curajoasă este aceea prin care recunoaştem deschis caracterul implacabil al morţii şi îi acceptăm iminenţa.

Poate fi greu de suportat faptul că, mai devreme sau mai târziu, vom trece în nefiinţă şi vom pierde toate lucrurile la care am ţinut vreodată. Poate că reuşim să gestionăm, să controlăm condiţiile exterioare care ţin de mediul înconjurător, în cea mai mare parte a vieţii noastre, dar nu avem niciun control asupra trecerii zilelor şi nopţilor.

Nu ne putem aştepta ca tinerii să trăiască mai mult decât cei bătrâni. Sunt bunici care jelesc moartea unui nepot. Şi cei în vârstă, şi cei tineri se pot stinge repede din viaţă - răpuşi de o boală sau de un accident fatal. Unii trăiesc o decădere progresivă în plan fizic sau psihic din cauza unei boli. Alţii se bucură de sănătate, dar, pe măsură ce trec anii, îşi pierd din vitalitate şi se apropie tot mai mult de moarte, asemenea frazelor unui copac care se usucă, căpătând o culoare maronie, pe măsură ce se apropie iarna. Energia noastră vibrantă dispare. Ţintuiţi la pat, nu mai avem putere să ne mişcăm şi rămânem doar piele şi os. Poate că, în floarea vârstei, am fost mari atleţi sau mari dansatori, dar, odată ajunşi în acest punct, suntem neajutoraţi.

Efemeritatea vieţii este puternică şi nu poate fi evitată. Deşi ne facem planuri pentru viitor, nimic nu e sigur. Viaţa este scumpă, dar nu avem nicio garanţie că vom mai apuca ziua de mâine.

Încercaţi să acceptaţi moartea fără a vă înfiora. Recunoaşteţi certitudinea morţii fără a vă teme. Recunoaşterea adâncă a efemerităţii nu face decât să sporească pasiunea de a trăi din plin. în budism, se pune foarte mare accent pe efemeritate şi moarte, dar intenţia nu este aceea de a provoca teamă, frică sau panică. Dimpotrivă, conştientizarea morţii ne face să apreciem complet, total, fiecare clipă a vieţii noastre.

Iată un rând dintr-o rugăciune budistă: *În mod implacabil, moartea se apropie, fără a-şi lua vreo clipă de pauză.* Poţi oare şti cu certitudine când, unde sau cum vei muri? Poţi fi sigur că nu vei muri chiar în clipa asta? De la un moment la altul în care respiri, nu ai practic nicio garanţie că moartea nu se va insinua în viaţa ta. E cu adevărat un miracol să te trezeşti a doua zi dimineaţa... (pag. 61-62)

NON-ATAŞAMENTUL

Pe măsură ce ne trăim viaţa, ne identificăm cu rolurile noastre din societate. Ne gândim la noi ca la profesori sau elevi, lideri sau adepţi/discipoli, prieteni sau iubiţi. Asemenea actorilor de pe o scenă de teatru, interpretăm mai multe roluri, dar rareori ne recunoaştem ca fiind doar nişte simple fiinţe care respiră.

Atunci când suntem aproape de a ne da ultima suflare, niciunul din rolurile pe care le-am interpretat în viaţă nu ne mai aduce vreo alinare sau sentimentul de siguranţă. A ne agăţa de aceste concepte limitate şi condiţii relative nu face decât să ne provoace tristeţe şi suferinţă. În clipa morţii, ataşamentul faţă de noţiunea de eu ne va îngreuna sarcina de a ne da ultima suflare, căci atunci ne va încerca o durere sfâşietoare din cauza acestui ataşament.

Atunci când suntem pe deplin conştienţi de faptul că nu mai avem mult până la ultima suflare, vom aprecia valoarea şi profunzimea fiinţei noastre, ceea ce transcende limitele impuse de cultură, rasă şi societate. Adevărata

inteligenţă ne conferă libertatea de a trăi în clipa de faţă, în momentul prezent, unde nu suntem definiţi sau limitaţi de rolurile sau responsabilităţile noastre. Când ne dăm ultima suflare, niciuna din realizările noastre pământeşti sau din câştigurile noastre materiale nu mai contează, aşadar de ce să ne lăsăm copleşiţi şi împovăraţi acum? De ce să nu trăim liber şi cu bucurie în momentul prezent?

Aţi experimentat vreodată o respiraţie completă? Poate vă gândiţi că sunteţi o persoană deosebită, dar dacă nu aţi experimentat niciodată o respiraţie completă, trăiţi oare pe deplin? Rareori suntem conştienţi de faptul că respirăm, deşi există bucurie în acţiunea de a respira pe deplin. Nu trebuie să ne grăbim să trecem prin viaţă, încercând să realizăm fapte măreţe, planuri ambiţioase în fiecare zi. Indiferent de câte am realizat în viaţa aceasta, în momentul în care ne vom da ultima suflare, tot veţi mai simţi că mai aveaţi o mulţime de lucruri de realizat. În momentul în care ajungi să respiri pe deplin, starea de confuzie încetează, iar tumultul interior dispare. Totul se realizează spontan în imediata vecinătate a respiraţiei tale, a faptului de a respira.

Atunci când respirăm în acest mod, nu ne vom plictisi de rolurile pe care le îndeplinim. în loc să ne agităm prea mult pentru tot felul de detalii, vom accepta lucrurile aşa cum sunt ele. Întreruperile vor putea fi gestionate, iar termenii, negociaţi. A respira e o expresie a vieţii însăşi şi nu vom mai fi în conflict cu nimeni atunci când vom recunoaşte că toţi suntem egali, ca fiinţe care respiră. Atunci când vom admite că toate fiinţele care respiră sunt prietene între ele, vom accepta cu uşurinţă pe oricine. Cred că, dacă reuşim să respirăm în acest mod lipsit de griji, vom avea o viaţă lungă şi fericită. (pag. 129-130)

CELE PATRU CALITĂŢI FĂRĂ MARGINI

În tradiţia budistă, practicăm dezvoltarea celor patru calităţi fără margini de imparţialitate, iubire, compasiune şi bucurie empatică (atunci când te bucuri pentru alţii).

Aceste patru calităţi sunt fără margini, deoarece sunt direcţionare către fiinţe simţitoare, infinite; suferinţa fiinţelor este inepuizabilă, iar beneficiul adus de meditaţie asupra acestor calităţi este incomensurabil.

IMPARŢIALITATEA

Atunci când meditǎm asupra acestor patru calităţi fără margini, e util să începem cu calitatea fără margini a imparţialităţii. Dacă nu îi putem privi pe alţii în mod echidistant, celelalte trei calităţi rămase - iubirea, compasiunea şi bucuria empatică vor fi lipsite de un fundament solid şi nu vor fi complete.

Ajungem să cunoaştem atâtea genuri de oameni şi tindem să îi privim prin filtrul nostru personal, subiectiv. Nu suntem amabili cu cei care ne tratează cu indiferenţă sau ne fac rău. Simţim afecţiune pentru cei care sunt buni cu noi sau ne susţin interesele în vreun fel. Tindem să îi ajutăm pe cei care ne plac. Adeseori le facem rău sau ne purtăm urât cu cei care nu ne plac. Prin această practică, însă, începem să îi privim pe ceilalţi imparţial. Ne lărgim orizontul şi îi privim pe toţi egal.

Cuvântul tibetan pentru imparţialitate este *tang nyom*. *Tang* înseamnă a te detaşa, a te desprinde de ataşamente şi părtiniri. *Nyom* înseamnă a egaliza. *Tang nyom* înseamnă a te raporta la tot în mod egal, simetric. Putem privi toate fiinţele cu imparţialitate? Toate fiinţele vii respiră, iar inspiraţia şi expiraţia prietenului tău nu este diferită de cea a duşmanului tău. Respiraţia e respiraţie. Dacă meditezi asupra acestui adevăr simplu şi totuşi profund, vei ajunge să respecţi pe toată lumea. La suprafaţă, fiinţele umane par a fi foarte diferite unele de altele. Şi totuşi, cele mai adânci aspiraţii ale noastre sunt aliniate, iar esenţa fiinţei noastre nu este diferită de a altora, şi astfel nimeni nu ţi se va părea un străin. Pe toţi cei pe care îi vei întâlni îi vei percepe ca pe nişte amici/prieteni.

Aşa cum toţi respiră, la fel, toţi au o inteligenţă înnăscută. Prietenul tău nu este mai inteligent decât duşmanul tău. Îl vei accepta pe cel care îţi este prieten şi îl vei respinge pe cel care îţi este duşman? În acest caz, nu accepţi decât o jumătate din tine. Pentru a fi o fiinţă completă, trebuie să îi accepţi pe toţi în mod egal.

Nu vei găsi imperfecţiune într-un cerc perfect şi nici vreun defect pe o suprafaţă fără cusur. Şi, oricât ai căuta, nu vei găsi nicio urmă de părtinire într-o inimă plină de bunătate şi compasiune. Cu toţii avem inteligenţă, aşadar de noi depinde. Putem reuşi să facem asta. Putem aplica aceste tehnici şi putem urma această cale. Aceste învăţături se practică de peste 2600 de ani, din vremea lui Shakyamuni Buddha şi până în prezent. Folosindu-ne inteligenţa pentru a ne elibera de prejudecăţi, putem să ne scoatem la lumină calităţi profunde precum bunătatea şi compasiunea, înţelegerea pentru alţii. (pag. 185-186)

ÎN PREZENŢA MAESTRULUI

În tradiţia budistă, **fiecare zi este considerată o zi norocoasă**. În orice clipă, în orice circumstanţă, există posibilitatea de a realiza adevărata esenţă a propriei fiinţe, pe care o denumim esenţa budistă. De aceea, fiecare zi şi fiecare moment sunt extrem de preţioase, într-un fel, iluminarea este foarte aproape de noi, de aceea trebuie să avem în permanenţă încredere în potenţialul nostru de trezire. Altfel, am putea foarte uşor să ratăm şansele care ni se ivesc în cale. În această tradiţie, credem că putem să ne eliberăm în această viaţă, trăindu-ne viaţa cu îndemânare, cu pricepere, întâlnind un învăţător adevărat, urmând calea cu convingere şi exersând mereu, cu sârg. Mai mult, "în această viaţă" nu înseamnă neapărat cândva, în viitor. Ar putea fi chiar în această clipă!

Grăbiţi-vă să exersaţi, să practicaţi ca şi când nu ar mai exista ziua de mâine! Practica înseamnă să îţi saluţi prietenul cu căldură, din moment ce se poate foarte bine întâmpla să nu îl mai revezi. Practica înseamnă să îţi

respecţi învăţătorul, pentru că nu ştii ce îţi aduce ziua de mâine. Practica înseamnă să dăruieşti liber, pentru că s-ar putea să fie ultima ta şansă să trăieşti bucuria de a dărui. Aplică aceste învăţături şi exersează-le intens!

Dacă prietenul tău se poartă urât cu tine, opreşte-te şi gândeşte-te că nu există vină nici la tine, nici la el/ ea. "Dezacordul" se produce pentru că nu vedeţi întreg tabloul. Ar trebui să acorzi spaţiu evenimentelor să evolueze, să se deruleze şi să se dezvăluie. Lasă spaţiu pentru fiecare gând. Dacă laşi spaţiu între primul gând şi cel de-al doilea gând, vei avea claritate şi înţelegere.

Când laşi gândurile şi sentimentele să "respire", când le dai spaţiu, nu vei mai fi impulsiv(ă) ori grăbit(ă) în reacţii. în acest spaţiu, vei genera respect şi vei vedea frumuseţe. Spaţiul astfel acordat îţi va accentua confuzia şi îţi va spori conştientizarea, constituind însăşi baza meditaţiei. Întreaga activitate spirituală trebuie să îşi aibă baza în această înţelegere. Iluminarea însăşi se bazează pe această înţelegere.

În tradiţia noastră, marii maeştri îţi acordă tot spaţiul de care ai nevoie. Atunci când te afli în prezenţa maestrului, confuzia dispare, iar tu câştigi astfel spaţiu. Indiferent cât de dezordonate ar părea lucrurile, indiferent cât de puternic ar fi contrastul dintre alb şi negru în viaţa ta, totul pare neimportant în prezenţa maestrului. Acordând spaţiu, maestrul nu se lasă purtat de primul sau de al doilea gând care îi vine în minte, şi totul devine magic. Chiar dacă maestrul nu are nimic de spus, niciun cuvânt cu care să te consoleze, vei pleca împăcat(ă) şi mulţumit(ă), întrucât maestrul tocmai a împărtăşit cu tine un crâmpei din acest spaţiu infinit. (pag. 261-262)

26.08.2015

Fii propriul tău şaman

vindecă-te pe tine şi pe cei din jur cu medicina energetică a secolului XXI

de Deborah King

Cum să-ţi lărgeşti câmpul de conştiinţă

Dacă îţi acorzi zilnic un scurt răgaz, dimineaţa şi seara, să intri pe aceeaşi lungime de undă cu acele călăuze ale tale, poţi să le ceri exact ajutorul de care ai nevoie şi ele vor fi mai mult decât fericite s-o facă.

De asemenea, se poate să fii capabil să treci la un nivel de energie superior lucrând cu o fiinţă din lumea cealaltă care a fost incredibil de avansată pe calea spiritualităţii şi a avut un câmp de energie compatibil cât timp se afla pe Pământ - cineva precum Iisus, Buddha sau unul dintre marii maeştri tibetani ori indieni.

Pe de altă parte, primim călăuzire la un alt nivel din tărâmul îngerilor. Îngerii sunt forme avansate de energie, pe care noi le antropomorfizăm (le înzestrăm cu calităţi umane), dar n-au trăit niciodată ca oameni pe Pământ. De exemplu, arhanghelul Mihail nu este o persoană - nu a trăit niciodată -, ci este o energie pe care mulţi dintre noi o simţim şi căreia îi dăm un nume, în vreme ce artiştii ne-au oferit imagini ale lui înfăţişându-l ca pe un bărbat cu aripi enorme.

Partea interesantă în lucrul tău cu ghizii este că atunci când vei reuşi să intri cu uşurinţă în contact cu ei şi îţi vei fi dezvoltat suficient abilităţile extrasenzoriale, vei fi capabil să sesizezi cu adevărat diferenţa dintre ei. Deosebirea este palpabilă şi foarte reală. Poţi învăţa să discerni între energia unui medic decedat şi, să spunem, cea a Fecioarei - energia care a fost încarnată sub forma Mariei, mama lui

Iisus. E ca şi cum ai compara computerul tău de birou cu reţeaua gigantică de computere a unei companii internaţionale. Vei percepe diferenţe impresionante de la un câmp de energie la celălalt. (pag. 61-62)

Armamentul războiului psihic

Fiecare persoană de pe această planetă, inclusiv tu şi cu mine, avem o parte întunecată, pe care unii o numesc "umbră". Dar de unde provine ea?

Partea întunecată este o colecţie din sentimentele tale negative - nutrite faţă de tine însuţi, faţă de viaţă şi de alţii - pe care nu le-ai conştientizat şi procesat. Problema este că numeroşi oameni nu sunt conştienţi de o bună parte din gândurile lor şi din această pricină calea ce trebuie străbătută pentru a deveni vindecător necesită includerea **meditaţiei** şi a **scrisului în jurnal** - două dintre cele mai bune modalităţi de a intra în contact cu modul în care simţi cu adevărat şi apoi de a te ocupa de aceste sentimente.

Atunci când acţionăm din partea noastră de umbră, venim dintr-un loc al energiei negative, care, la rândul ei, atrage forţele întunecate de dincolo exact cum un magnet atrage fierul. Dacă acţionăm adesea din partea noastră negativă, se poate să ne conectăm la acele forţe. În cazuri extreme, putem chiar să fim posedaţi de ele. Ca în orice altă situaţie din viaţă, nu suntem victimele neajutorate ale părţii noastre întunecate, ci jucăm întotdeauna un rol în ceea ce ni se întâmplă. Dar trebuie neapărat să fim conştienţi că persoanele cu care interacţionăm pot să adăpostească în ele umbre atât de adânci, încât au devenit rele.

Firește, tuturor ne place să ne prefacem că răul nu există. Deochiul, blestemele, posedarea de către demoni n-au dispărut toate odată cu întunecatul Ev Mediu? Din nefericire, răul este la fel de real şi de prevalent ca în oricare altă perioadă istorică.

Vezi tu, toţi avem capacitatea de a dori răul dacă ne lăsăm stăpâniţi de partea întunecată. Când în noi se petrece o sciziune din cauza propriilor sentimente negative, în special gelozia, partea întunecată poate prelua controlul. Din acel moment, s-ar putea să nu ne dăm seama de răul pe care îl facem altora, dar persoanele intuitive vor reuşi să o simtă.

Te-ai confruntat cu probleme cauzate de intenţia negativă a unei alte persoane? Poate cu aceea a unui membru al propriei tale familii? Stereotipii cum ar fi cea a soacrei malefice, care o privează de putere şi influenţă pe soţia fiului ei, se bazează pe realitatea unor sentimente puternice suprimate, precum gelozia.

Atacul psihic se petrece atunci când o persoană şi-a format, în mod conştient sau nu, intenţia de a-ţi face rău, iar energia ei negativă a intrat în corpul şi în câmpul tău de energie. Poate fi ceva foarte simplu, de pildă să culegi puţină energie negativă de la cineva prost dispus (un funcţionar de la bancă sau o casieriţă de la supermarket care are o zi proastă) ori să fii urmărit de un partener de cuplu gelos, dar poate să se amplifice până la stadiul posedării demoniace. (pag. 146-147)

Calea vindecătorului

De aceea, cea mai mare încredere trebuie să o ai în tine. E necesar să ai credinţa că te afli în legătură cu ghizii tăi invizibili, chiar dacă nu-i poţi vedea ori auzi. Trebuie să ai încredere că tot ce vezi sau simţi în altcineva este ceea ce are nevoie într-adevăr să fie vindecat şi apoi să ai mare încredere în capacitatea ta de a efectua schimbări la toate nivelurile fiinţei respective. De asemenea, trebuie să dai crezare mesajelor subtile pe care le primeşti în legătură cu propria-ţi viaţă.

Totuşi, este la fel de important să nu renunţi la scepticism şi raţiune. Va fi în continuare nevoie să plăteşti chiria sau ipoteca; să ai grijă de corpul tău; să-ţi

îndeplineşti rolul de părinte, de partener de cuplu sau de angajat. Trebuie să înveţi cum să păstrezi graniţele în aşa fel încât să nu iei asupra ta problemele altora sau să te aştepţi ca alţii să se ocupe de problemele tale. Trebuie să filtrezi mesajele primite de dincolo de acest plan, ca să ştii dacă vizează într-adevăr binele tău superior.

Aşadar, cum înveţi să ai încredere în tine, să te bazezi pe mesajele pe care le primeşti? Îţi construieşti încrederea în conexiunea ta cu Sursa pe baza experienţelor din trecut. Poate că ţi-ai ascultat vocea interioară când ţi-a spus că era vremea să te muţi în alt oraş - chiar dacă îţi plăcea cel în care locuiai - şi s-a dovedit că ai făcut o alegere bună. Sau poate că ai ales să nu asculţi îndemnul interior care spunea: Fereşte-te de persoana aceea! Şi, mai târziu, ţi-ai dat seama că ar fi trebuit să dai crezare presentimentului. Sau ai simţit poate că te vizita bunica ta, decedată cu mulţi ani în urmă, fapt care confirma posibilitatea existenţei clarviziunii.

În cele din urmă, prin asemenea confirmări, înveţi să te bazezi pe impulsurile interioare, mai ales pe cele care îţi vin atunci când te afli într-un spaţiu purificat - imediat după meditaţie, de pildă. Unii oameni învaţă să aibă încredere în mesajele primite prin vise foarte clare, în timp ce alţii acordă credit instinctelor. Indiferent care este canalul prin care comunici cu Sursa, viaţa ta va avea mai mult sens şi un ţel superior, va fi mai bogată şi mai plină când vei ajunge să ai încredere în tine însuţi. (pag. 210-211)

24.08.2015

Cuvinte de înţelepciune pentru fiecare zi

un calendar spiritual

de Paul Ferrini

Responsabilitate neîntemeiată

Tu nu eşti răspunzător pentru gândurile, sentimentele sau faptele celorlalţi oameni, chiar dacă eşti implicat în vieţile lor. Atunci când ceilalţi încearcă să dea vina pe tine sau să te facă răspunzător pentru ceea ce li s-a întâmplat, ei nu sunt de bună credinţă.

Responsabilitatea ta constă în a accepta şi a respecta ceea ce experimentează ceilalţi, dar nu în a-ţi asuma răspunderea pentru experienţele lor. Experienţa lor le aparţine. Ei sunt răspunzători pentru ceea ce gândesc, pentru ceea ce spun şi pentru ceea ce fac.

A căpăta putere, păstrându-ţi în acelaşi timp smerenia

Trebuie să capeţi putere şi să crezi în tine. Dacă nu vrei să-ţi asumi riscuri - de frică să nu greşeşti sau să pierzi aprobarea celorlalţi - nu vei realiza foarte multe în viaţă.

Trebuie să ai curajul de a fi tu însuţi pe deplin - dar, de asemenea, trebuie să te fereşti să ai încredere exagerată în tine şi să dai dovadă de insensibilitate faţă de ceilalţi. Puterea fără smerenie nu-ţi va fi de folos. Mândria spirituală este un impediment tot atât de mare pe cărarea spirituală, pe cât este sentimentul de a fi o victimă. *(pag. 18)*

A vindeca vindecătorul

Imboldul de a-i vindeca pe ceilalţi poate fi un obstacol major în calea propriei tale vindecări. El îi poate prejudicia şi pe ceilalţi, chiar dacă în mod neintenţionat. Nimeni nu poate fi tot timpul un vindecător. E prea mult să ceri aşa ceva de la o fiinţă umană. Orice vindecător necesită o pauză, pentru a se re-centra şi reîncărca. Chiar şi aceia

care sunt capabili de multă iubire trebuie să fie dispuşi să-şi privească propria lor frică, atunci când aceasta se iveşte - sau, altfel, o vor proiecta asupra altora.

Primul angajament al vindecătorului trebuie să fie să nu facă niciodată rău celorlalţi. Asta înseamnă că el trebuie să fie vigilent în abilităţile şi intenţiile sale. El se poate oferi să îi ajute pe ceilalţi numai atunci când ştie că este, el însuşi, impecabil. Vindecătorii au adesea complexe de martir. Se simt responsabili pentru vindecarea tuturor - iar atunci când oamenii nu se vindecă, ei consideră că e vina lor. Ei poartă crucea chiar şi atunci când nu e necesar.

Nu va fi niciodată posibil să-i vindeci pe toţi suferinzii din lume. A încerca să faci acest lucru nu va face decât să-ţi submineze capacitatea de a-i sluji pe cei pe care îi poţi ajuta. Aşa că, pune-ţi crucea jos şi acordă-ţi timp pentru a-ţi cunoaşte propriile nevoi emoţionale şi spirituale. Îngrijeşte-te şi vindecă-te pe tine însuţi, în aşa fel încât să te reîncarci - şi să fii capabil de a-i ajuta pe ceilalţi. *(pag. 112)*

Noua paradigmă

În organizaţiile noii paradigme indivizii acţionează in colaborare. Contribuţia fiecărei persoane este esenţială, dar nici o persoană nu este un star. Starurile sunt îndepărtate de îndată ce vechea paradigmă începe să dispară în uitare.

În noua paradigmă, oamenii sunt preţuiţi în funcţie de cine sunt şi de ce fac. Ierarhiile sunt înlocuite cu Egalităţi.

Dorinţă

Dacă rugăciunea, afirmaţiile şi alte eforturi de a concentra mintea dau uneori rezultate, acest lucru se întâmplă numai atunci când în spatele practicii mentale există o dorinţă puternică. Nu este îndeajuns să ceri ceva pe plan mental. Trebuie să ceri cu întreaga ta fiinţă.

Scoţi la lumină ceea ce doreşti. Promovezi fără ezitare ceea ce doreşti mai mult, atrăgând către tine resursele, asigurând sprijinul şi entuziasmul celorlalţi. Materializezi totul pe baza dorinţei. Fără dorinţă, nu există decât materializare minimă.

Atunci când încerci să materializezi ceea ce doreşti fără tragere de inimă, reuşeşti doar pe jumătate. Dar ceea ce cauţi cu putere şi neabătut, învingând toate obstacolele, se împlineşte.

Ceea ce doreşti şi la ce te gândeşti cel mai mult sunt cele mai puternice seminţe pe care le sădeşti. Viaţa se îndreaptă înspre locul unde îţi plasezi energia. Sau, aşa cum a spus Iisus: "Unde ţi-e inima, acolo va fi şi comoara ta". *(pag. 160)*

20.08.2015

Vindecă-ţi viaţa

un ghid în 12 paşi, pentru a aduce iubire, putere şi sens în viaţa ta

de Paul Ferrini

Persoana care trăieşte în curgerea creatoare a universului ştie când este momentul potrivit să accepte şi când e momentul să se ridice în picioare şi să acţioneze. Nu există o regulă de bază. Trebuie "să fii pe fază". Trebuie să foloseşti întrebarea transformaţională. pentru a înţelege dacă şi când se creează momentul potrivit.

Graţia în desfăşurare

Graţia se arată atunci când îi permitem. Atunci când nu ne mai amestecăm în treburile altora, când nu mai încercăm să deţinem controlul, să manipulăm, să

influenţăm sau să facem presiuni asupra celorlalţi, le oferim spaţiul de care au nevoie pentru a-şi urma inimile. Iar acest lucru este bun pentru noi. Nu vrem ca ceilalţi să ne urmeze dacă nu este spre binele lor cel mai înalt. La urma urmei, binele lor cel mai înalt şi al nostru sunt unul şi acelaşi.

Este ceva ce trebuie să învăţăm. Credem că vom fi mai presus dacă îl facem pe altul să fie mai prejos. Credem că prin exercitarea controlului putem obţine ceea ce vrem. Dar nu este adevărat. Ceea ce-i răneşte pe ceilalţi ajunge, în cele din urmă, să ne rănească şi pe noi.

Trebuie să învăţăm care sunt graniţele sănătoase. Trebuie să le oferim celorlalţi spaţiul în care să fie ei înşişi. Trebuie să le respectăm alegerile şi să le cerem şi lor să le respecte pe ale noastre. Atunci când viaţa ne aduce, cu graţie, împreună, putem să pornim la dans. Atunci când ne duce în direcţii diferite, trebuie să ne dăm drumul unii altora.

În cele din urmă, nimeni nu ştie ce este bine pentru noi. Credem că ştim, dar nu vedem decât imaginea restrânsă. Trebuie să renunţăm la ea dacă vrem să înţelegem imaginea de ansamblu. Dacă vrem să înţelegem şi să apreciem pe deplin rolul pe care îl are cineva în viaţa noastră, trebuie să-i dăm voie acelei persoane să vină şi să plece în libertate.

Atunci când toţi ne urmăm inimile, graţia se arată, iar noi curgem odată cu ea. Tao este prezent in inimile şi minţile oamenilor. Dansul vieţii este recunoscut şi apreciat.

Una dintre cele mai importante aptitudini deprinse pe calea spirituală este să ştim cum să ne dăm la o parte din cale. Învăţăm să renunţăm la aşteptări, planuri şi nevoia de a-i controla pe ceilalţi. Ne predăm egoul şi lăsăm zarurile să cadă cum vor. Oricât de mult am încerca, nu putem controla unde vor cădea - deci, de ce să ne facem griji? Nu ne va face niciun bine.

Pe calea noastră, este o mare revelaţie să înţelegem că binele nostru cel mai înalt se arată atunci când ne dăm la o parte din cale şi când lăsăm ca lucrurile să se desfăşoare. Bineînţeles că ne vom strădui în continuare să vorbim şi să acţionăm cu integritate şi să trăim din inimă, acţionând doar atunci când putem acţiona cu calm şi abţinându-ne când nu este momentul sau locul potrivit. Facem atât cât putem, iar apoi "ne detaşăm şi lăsăm lucrurile în mâna lui Dumnezeu". Avem încredere în univers.

Atât cât putem face noi este şi va fi întotdeauna suficient. Purtând această cunoaştere adânc in inimile noastre, lăsăm rezultatul în grija legilor universale ale iubirii ce lucrează în viaţa noastră.

Lucruri importante de reţinut

- Abţine-te să acţionezi într-un mod care îţi provoacă stres, ţie şi celorlalţi.
- A face ceea ce vrei să faci nu este suficient. Trebuie să o poţi face într-un mod iubitor de pace. Altfel, nu merită făcut.
- În practica spirituală, a acţiona şi a te abţine de la a acţiona trebuie să aibă aceeaşi greutate.
- Dacă nu este spre binele tău cel mai înalt şi pentru binele cel mai înalt al celorlalţi, nu o face.
- Fă şi spune doar ceea ce este de folos. Abţine-te de la a face sau a spune ceea ce răneşte.

(pag. 211-212)

30.06.2015

Imaginaţie şi creativitate

Pentru ştiinţa actuală a psihologiei, imaginaţia provine din **combinaţia** unor idei sau experienţe pe care le-am avut la un moment dat şi care au trecut în inconştient, idei pe care mintea le reformulează în variante diferite. Deci imaginaţia şi-ar avea sursa în **memorie**, atât şi nimic mai mult. Nicio referinţă despre intuiţie, preluări telepatice, inspiraţie astrală, comunicarea cu entităţi invizibile şi alte surse informaţionale "nerecunoscute de ştiinţă"...

Toate trăirile mentale inedite sunt puse de psihologia academică pe seama "imaginaţiei" provocate de diverşi stimuli. "Imaginaţia" a devenit termenul-umbrelă pentru toate fenomenele psihice, şi uneori fizice, inexplicabile. Este una dintre scuzele care înlocuieşte deseori în jargonul savanţilor mult mai onestul *"Nu putem explica ştiinţific"*.

Putem însă explica genialitatea şi creativitatea doar printr-o simplă combinatorică a diverselor idei, emoţii, experienţe avute de cineva? Evident că nu. Altfel, ar fi însemnat ca majoritatea oamenilor să fie deja genii. Creativitatea se foloseşte şi de materialele deja existente, dar o face într-o manieră ce uimeşte pe toată lumea. Asta arată că, deşi pare a fi la îndemâna oricui, nu este.

Poate că aţi auzit vreodată un compozitor rostind, la audierea unei lucrări muzicale geniale *"De ce nu mi-a venit mie inspiraţia asta?!"* Se întâmplă frecvent. Sau, dintre atâţia savanţi care populează laboratoarele lumii, de ce niciunul nu reuşeşte să continue munca genială a lui Nicola Tesla?!

Creativitatea este un miracol zilnic şi nu poate fi explicată. Altfel, am fi avut deja programe de computer care scriau poezii ori melodii originale, pe baza algoritmului genialităţii. Dar nu s-au putut genera, până la ora actuală, decât produse banale, repetitive, copiate după stilul adevăraţilor creatori umani.

Pescuitul Sinelui

Revelarea Sinelui seamănă cu o partidă de pescuit de pe mal.

Aşteptăm cu răbdare, în linişte şi calm, ca Sinele să ni se reveleze. Am aruncat undiţa şi nu avem altceva de făcut decât să privim luciul apei, cu speranţă. Toată practică stă în această aşteptare înţeleaptă – nu putem face nimic altceva. Am ales să rămânem pe malul lacului liniştit, privind în gol, fără ţel, neştiind ce se va întâmpla în secunda următoare. Sperăm să prindem peştele cel mare, dar între timp, pot muşca momeala şi peşti mai mici – efectele colaterale benefice ale practicii meditative: calmul, discernământul, intuiţia, o funcţionare mai bună a minţii.

La un moment dat, complet impredictibil, vom percepe realitatea în oglindă: faptul că Sinele este pescarul, iar noi suntem peştele – vioi, mereu în mişcare. Noi înotăm mereu pe lângă firul undiţei, dar din cauza vitezei nu vedem momeala Spiritului. Alunecăm printre lucrurile iluzorii ale acestei lumi fluide şi nu ne oprim niciodată, ca un peştişor neastâmpărat.

Ce surpriză vom avea dacă ne lăsăm traşi afară din lacul iluziilor noastre pe terenul ferm, luminat de Soare!

Acest gen de pescuit sportiv-spiritual ar trebui să devină un obicei instituit conştient. În orice moment liber, să ne liniştim rapid, respirând profund şi interiorizându-ne, reluând "pescuitul" de unde l-am lăsat. Oricum, nu s-a schimbat nimic între timp.

Şi să ne punem câteva întrebări esenţiale:

- Am eu un Spirit bun, încât să mă încred complet în El?

- Cred eu că merit onoarea şi bucuria revelării Sinelui?

- Mi-e teamă că viaţa va lua o turnură mistică, încât nu voi mai putem face faţă presiunii cotidianului?

- Nu cumva îmi doresc doar o senzaţie tare, un fenomen paranormal palpitant?

Nu de noi învăţături spirituale are nevoie lumea acum. Sunt destule învăţături; lipseşte aplicarea lor. Cea mai valoroasă învăţătură este cea mai simplă. Ori sinteza din mai multe învăţături.

Jurământul sărăciei

În ziua de azi, cine se dedică cu adevărat spiritualităţii în gând şi faptă, păstrându-şi o moralitate desăvârşită, e ca şi cum ar fi depus "jurământul sărăciei". Chiar dacă va supravieţui cumva, nu va putea aduna avere niciodată.

Acest lucru l-au simţit pe propria piele mulţi aspiranţi spirituali. Nu reuşesc să-şi împlinească visurile spirituale, din lipsa posibilităţilor materiale. Banii nu prea trag la spirit, după cum se vede... Sfaturile maeştrilor lor nu ies din banalitatea "gândirii pozitive", a "mentalizării succesului" şi alte plăsmuiri de tip new-age. Puţini sunt cei care reuşesc pe plan financiar urmând şi o spiritualitate autentică. Doar când se întâlnesc conjuncturile avantajoase cu o karmă favorabilă. Sau prin compromisuri, pe care doar ei le ştiu...

Natural, cei dedicaţi spiritului, se desprind treptat de motivaţiile pecuniare, de interesele meschine, de gândirea materialistă, aducătoare de venituri. Nu e realist să-şi dorească şi un nivel material prea înalt. Să se resemneze cu cât au şi că nu vor aduna la fel de mulţi bani ca profitorii.

Lumea de azi nu este un paradis, e departe de a se fi realizat saltul conştiinţei planetare. Lucifericii au reuşit să îşi răspândească influenţa peste tot şi domină lumea prin bani. Cei îndemnaţi spre spiritualitate sunt supuşi unei presiuni mentale imense, ca şi unor constrângeri fizice.

Pentru cei implicaţi trup şi suflet în munca spirituală este potrivită înţelepciunea Apostolului Pavel:

"Ştiu să trăiesc smerit şi ştiu să trăiesc în belşug. În totul şi pretutindeni m-am deprins să fiu sătul şi flămând, să fiu în belşug şi să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos care mă întăreşte." (Filipeni 4:12,13)

24.06.2015

UMORISTICE

Anagrame-n calambur

Cele două ROZE

Într-un bol englez

Dau, amestecate:

ZERO şi OREZ.

Catren epigramă

Azi, femeile fatale

Au vederi... mai largi în viaţă:

Dintr-o parte – silicoane,

Iar din faţă – bot de raţă.

Hormonu' bate neuronu'

Când le dau flocii, băieţii

Au în cap numai tărâţe

Se hlizesc ca nătăfleţii

La frumoasele... cur-tate.

Parodie (Repetabila povară)

Cine n-are pe taste diacritice, nu-n gând
Mai aude şi-n somn graiul român plângând
Că am fost, că n-am fost, ori că suntem titraţi
Virgulă, căciulă, coif - tre’ s-adăugaţi!

Testamentul lui Petru cel Mare

De la măreţul Petru ţar
Vor cei de la Kremlin
Să-ntind-al Rusiei hotar
La Pontul Euxin:
Un lac mujic şi militar
Cu multă vodcă plin...
Cuprinde glob-un ev barbar
Putin câte Putin

Grasa slavă

La ruşi, expansiunea-armată
boală-i (gena de rasă-i slabă),
Îşi lăbărţează marginile
ca gaspadina grasă slavă.

70000 de gânduri

A început în „1984”. Oamenii de ştiinţă au descoperit că fiecare om are 70000 de gânduri în fiecare zi. Drept urmare, autorităţile responsabile au temeri serioase despre ele:

- Circulând libere şi nefiscalizate, creează o pagubă imensă la buget.

- Încing creierele şi contribuie astfel la încălzirea globală a planetei.

- Fiind mai uşoare decât aerul, gândurile eliberate în atmosferă atacă fragilul strat de ozon.

- Nefiind necontrolate de serviciile de securitate, toate aceste gânduri sunt din start suspecte de terorism.

- Specia ţestoaselor este în pericol de dispariţie.

Din aceste motive serioase, şi încă altele care nu pot fi dezvăluite, autorităţile anunţă măsurile ce vor fi luate spre binele populaţiei:

- Impozitarea gândurilor, dacă trec de 3000 pe zi. Cum oricine depăşeşte acest plafon (mai puţin politicienii), vom fi impozitaţi cu toţii (cu excepţia politicienilor).

- Limitarea accesului la cultură şi informare liberă, care, se ştie, provoacă inflaţia de gânduri. De fapt, neoficial, limitarea funcţiona de mult, dar nu s-a spus că e de bine.

- Internarea forţată în clinici de spălare şi aerisire a creierului a intelectualilor care depăşesc 100000 de gânduri pe zi. Cine este intelectual? Oricine navighează pe internet cel puţin 30 minute pe zi.

- Implantarea sub piele a unor microcipuri cu gândurile permise cetăţenilor civilizaţi. În momentul apariţiei unui gând alogen, microcipul va elimina substanţe iritante, provocând mâncărimi extreme şi dor-de-ducă.

- Împuşcarea tuturor ţestoaselor, eliminând astfel gândurile excesive şi grijile ecologiştilor.

Sursa: frici24.ro

Legea lui Arhimede reloaded

"Un corp scufundat în propria prostie este împins de sus în jos cu o forţă egală cu fudulia lui."

17.06.2015

DIALOGURI CU CITITORII

4 octombrie 2012

MARIA:

În urmă cu 2 luni mi-a murit băieţelul de 3 ani jumate, pe nume Răzvan. În toată durerea mea de mama căreia i-a murit iubirea vieţii, l-am simţit pe copilul meu că mă cheamă unde avem casa de vacanţă. A doua zi am plecat acolo şi aşa era. Îi simţeam prezenţa mai ales în camera lui de acolo. Am început să fac poze pe întuneric cu blitzul şi i-am văzut forma energetică... sfera. Am hotărât să-mi iau sufleţelul meu iubit acasă. L-am întrebat dacă vrea să vină cu mami acasă, dacă da, să apară pe animăluţul lui de pluş, cu care făcea de obicei nani. Bineînţeles că am fotografiat şi mi-a apărut jucăriora luminată intens. L-am adus acasă şi acum e cu noi....

RĂSPUNS:

Regret împrejurarea tragică prin care aţi trecut de curând! Aţi reuşit să suportaţi doliul rupând voalul dintre cele două lumi, cu ajutorul aparatului de fotografiat.

Totuşi, faptul că ţineţi spiritul lui Răzvan pe lângă dumneavoastră în casă şi nu îi permiteţi să se desprindă spre lumile fericite nu îi face bine. Îi întârzie inutil evoluţia, îi blochează dezvoltarea şi reamintirea condiţiei sale de spirit pur. Lăsaţi spiritul

lui Răzvan să plece în lumea lui Dumnezeu, unde este doar iubire! Văzând cât de mult suferiţi, el încearcă să vă aline în felul său, dar la rândul lui se chinuie. Dovediţi noblețe şi îndemnaţi-l chiar dumneavoastră să plece spre Lumină, urmând entităţile angelice care îl vor ajuta! Eliberaţi-l pe Răzvan!

În prezent, sufletul lui se află în perioada de metamorfozare în spirit divin, precum omida devine fluture. Spiritul său este acum confuz, iar dumneavoastră îi accentuaţi confuzia păstrându-l printre amintirile terestre, ca şi cum ar mai fi copilul dumneavoastră. Dar acum el e un spirit de sine stătător, care suferă din cauza durerii dumneavoastră, iar spiritele trăiesc emoţiile cu intensitate mult mai mare decât oamenii.

14 octombrie 2012

CĂLIN:

Mă preocupă problema răului în lume, precum şi mântuirea sufletului. O întrebare mi se pare mie foarte grea: Dacă diavolul te-ar intreba "Ce dorești în schimbul sufletului tău?", care este cel mai bun răspuns? Este o întrebare bună, după părerea mea, o tranzacţie propusă de Diavol. Credinţa mea este că, la un moment dat, toţi oamenii vor fi provocaţi cu această întrebare. Iar cu un răspuns nesincer nu poţi păcăli entităţile spirituale, nu-i aşa?

RĂSPUNS:

Puneţi o întrebare la modul ipotetic, dar realitatea arată că oamenii se confruntă zilnic cu ea, numai că nu sub această formă clară. De obicei, omul nu îşi dă seama că este testat în fiecare zi dacă optează pentru Bine, Frumos, Adevăr, Libertate, Puritate. Este luat pe nepregătite de diverse ispite promiţătoare de satisfacţii hedonice. Din nefericire, acceptarea lor se finalizează cu necazuri şi suferinţe. Cum decizi care este binele la un moment dat este o chestiune complicată, care nu poate fi rezolvată teoretic. Trebuie să capeţi experienţă spirituală şi de viaţă, ca să poţi evita variantele înfăţişate de Ispititor.

"Cel mai bun răspuns" la întrebarea menţionată a fost deja dat de Isus Cristos în episodul biblic cu ispitirile din pustie. În schimb, fiecare om duce, chiar fără să conştientizeze, o luptă zilnică cu ispitele care îl îndepărtează de Dumnezeu. Iar fiecare om dă un răspuns în fiecare zi, are propria sa replică. De aceea ne îndemna Isus "Vegheaţi fără încetare!", fiindcă ispita te poate doborî când eşti mai relaxat sau mai pretins "spiritual".

Mi se pare însă îngrijorător că dumneavoastră vi se pare "bună" presupusa întrebare a diavolului, ca entitate spirituală, adică o întrebare cu subiect şi predicat. Eu cred că un om curat nu are ce negocia cu Necuratul, ci pur şi simplu se îndepărtează fără regrete, neavând subiecte comune cu Acela. Nu trebuie să devii curios la propunerile, întotdeauna înşelătoare, ale duşmanului lui Dumnezeu.

Poate cel mai inteligent lucru ar fi ca, în astfel de momente dilematice, să porţi o discuţie interioară sinceră: "Doamne, uite ce mari avantaje terestre îmi oferă Diavolul, pentru ca sufletul meu să se chinuie după moarte. Tu ce mici dezavantaje terestre îmi propui, pentru ca sufletul meu să se bucure de preafericire după moarte?". Spunea Isus: "Căci jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară." (Matei 11:30)

În articolele mele din site găsiţi numeroase alte referiri la problematica răului.

11.06.2015

ECKHART TOLLE ESTE SAU NU ESTE UN "WALK-IN"?
ILUMINAREA LUI A FOST CAUZATĂ DE UN TRANSFER DE SPIRITE?

Fenomenul walk-in (transferul de spirite) nu este uşor de înţeles şi nominalizat. Printre puţinele exemple la îndemână, credem că am găsit unul inedit. Este o ipoteză de lucru bazată pe relatările autobiografice ale celebrului autor spiritual Eckhart Tolle.

Spre deosebire de mulţi oameni care au experimentat iluminarea spirituală pentru că au căutat-o, Tolle nu a avut preocupări spirituale. În schimb, domnia sa a avut o "iluminare spontană" la maturitate, pe când avea 29 de ani. Prin aceasta se deosebeşte şi de acei puţini care au avut o iluminare spontană încă din copilărie. Argumentele următoare ne fac să credem că s-a petrecut ceva foarte special şi anume un "TRANSFER DE SPIRITE".

1) **Din spusele sale (în conferinţa video "Înflorirea Conştiinţei Umane"), în urma acelui eveniment straniu, ceea ce el numeşte "corpul-durere" (adică acumularea de emoţii negative în subconştient) i-a dispărut total într-o noapte, ca prin farmec! Încă din copilărie, el suferea de depresie cronică cu tendinţe suicidare. Şi, dintr-o dată, toată greaua încărcătură karmică dispare, odată cu schimbarea viziunii despre realitate! Un adevărat miracol, care este numit în limbaj spiritual "iluminare"!**

Interpretarea noastră este următoarea: aflat în pragul sinuciderii, spiritul iniţial al lui Eckhart decide să ofere locul unui spirit înalt, evitând în ultimul moment pedeapsa ce ar fi primit-o în cazul suicidului. Beneficiul a fost mutual: primul spirit a scăpat de o viaţă chinuită, iar al doilea spirit şi-a putut începe cariera de învăţător spiritual!

Desigur, se poate găsi un prim contraargument de genul "*corpul-durere i-a dispărut dintr-o dată pentru că tocmai i se terminase karma de ispăşit, nu pentru că a intrat alt spirit*". Totuşi, cine a observat cum lucrează karma negativă ştie că, pe măsură ce ea fructifică suferinţe, îi scade forţa, efectele negative se diminuează, astfel că pedeapsa se încheie aproape pe neobservate. În cazul de faţă, dimpotrivă, schimbarea a fost bruscă, inexplicabilă.

Sau putem accepta, pur şi simplu, argumentul clasic şi simplist: starea de uimire profundă i-a blocat gândirea lui Eckhart, deschizându-i automat calea spre iluminare (ca în practica Zen). Dar şi aici trebuie să fim precauţi, căci acest fenomen nu s-a petrecut "automat": el relatează că a fost supravegheat de o entitate inteligentă, care i-a şoptit "*Nu te împotrivi!*" când efectua asupra sa operaţii energetice-spirituale...

2) **După eveniment, timp de 2 ani, noul spirit s-a familiarizat cu trupul şi mintea lui Eckhart, preluate de la celălalt spirit, şi i-a ars reziduurile karmice prin stări de *samadhi*. Tolle mărturiseşte că a lăsat vechea viaţă în urmă ca şi cum ar fi fost a altcuiva, de care nu mai doreşte să îşi amintească.**

Este foarte interesant din punct de vedere ştiinţific faptul că **omul** Eckhart Tolle nu a fost conştient de procesul substituţiei spirituale, mintea sa umană rămânând ca element de continuitate. Vechiul spirit, cel iniţial, se încarnase cu o karmă apăsătoare, pe care nu şi-o mai putea suporta. «*Eu nu mă mai suportam pe mine*», rememorează maestrul. Din contră, noul său spirit este unul foarte înalt, încarnat cu misiunea de a oferi învăţături spirituale foarte simple şi clare omenirii moderne.

Însă, ca un alt posibil contraargument, dintr-un interviu cu maestrul aflăm că, *în copilărie, prefera singurătatea în natură, pe care o adora*. Acesta poate fi un indiciu că avea anumite înclinaţii spirituale native. Deci spiritul său iniţial nu era deloc unul inferior, ci doar depăşit de moştenirea karmică… De altfel, numai un spirit cu afinitate pentru spiritul elevat actual putea cădea la înţelegere pentru acest schimb de locuri.

Iată, în continuare, episodul substituirii spirituale, descris de maestrul Tolle – fiind una dintre puţinele relatări din interiorul experienţei numite, în budismul tibetan, **Drongjug** sau, în new-age, **Walk-in**. Sublinierile evidenţiază elementele care susţin ipoteza. Vă lăsăm să trageţi propriile concluzii.

«Trecutul nu-mi foloseşte prea mult şi rareori mă gândesc la el. Până la vârsta de 13 ani, am trăit într-o stare aproape continuă de anxietate, întreruptă de perioade de depresie suicidară. Acum am sentimentul că **vorbesc despre o viaţă anterioară sau despre viaţa altei persoane**. *(subl.n.)*

Într-o noapte, la puţin timp după ce împlinisem 29 de ani, m-am trezit spre dimineaţă cuprins de un sentiment de panică totală. Mă mai trezisem de nenumărate ori

înainte cu acest sentiment, dar de data asta era mai intens ca niciodată. [...] totul părea atât de străin, de ostil şi de lipsit de orice sens, încât mi-a produs o aversiune profundă faţă de lume. Cel mai odios lucru era, totuşi, propria mea existenţă. Ce rost avea să continui această luptă permanentă ?

Simţeam cum o **profundă dorinţă de autodistrugere** *(subl.n.)*, de nonexistenţă devine mult mai puternică decât dorinţa instinctivă de a continua să trăiesc.

„Eu nu mă mai pot suporta pe mine însumi". Acesta era gândul care continua să se deruleze în mintea mea. Apoi, dintr-o dată, am sesizat ciudăţenia lui. „Sunt eu o fiinţă sau două? Dacă eu nu mă mai pot suporta pe mine însumi, atunci **trebuie să existe două fiinţe în mine: «eu» şi «mine însumi»** *(subl.n.)*, cu care «eu» nu mai pot trăi." „Poate că", m-am gândit eu, „numai una dintre ele este reală."

Am fost atât de uimit de această stranie descoperire, încât mintea mea s-a oprit în loc. Eram perfect conştient, dar nu mai aveam gânduri. Apoi m-am simţit atras în ceea ce semăna cu un vârtej de energie. La început a fost o mişcare lentă, care apoi s-a accelerat. Am fost cuprins de o frică intensă şi corpul meu a început să tremure. Am auzit cuvintele „nu te împotrivi" ca şi cum ar fi venit de undeva din pieptul meu. Simţeam că sunt tras într-un gol. Mă simţeam ca şi cum golul se afla mai degrabă în mine decât în afara mea. Dintr-o dată, nu a mai existat nici urmă de frică şi m-am lăsat să alunec în acel gol. Nu îmi amintesc ce s-a întâmplat după aceea.

(Aceasta poate fi descrierea intrării în starea de moarte a vechiului suflet. Amintirea s-a păstrat în mintea omului Tolle, care a fost preluată de noul spirit încarnat – n.n.)

Am fost trezit de ciripitul unei păsări din faţa geamului meu. Nu mai auzisem până atunci un aşa sunet. Aveam încă ochii închişi şi am avut imaginea unui diamant preţios.

Da, dacă un diamant ar putea scoate un sunet, aşa ar suna. Am deschis ochii. Primele raze ale soarelui treceau prin draperii. Fără să mă gândesc, am simţit, am ştiut că este infinit mai multă lumină decât ne dăm noi seama. Acea lumină blândă filtrată de draperii era iubirea însăşi. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. M-am ridicat şi m-am plimbat prin cameră. Am recunoscut camera şi mi-am dat seama că niciodată nu o văzusem cu adevărat până atunci. **Totul era proaspăt şi pur, ca şi cum tocmai ar fi fost creat.** *(subl.n.)* Am luat în mâini diferite lucruri, un creion, o sticlă goală, minunându-mă de frumuseţea şi viaţa care izvorau din ele.

În ziua aceea m-am plimbat prin oraş cuprins de o uimire profundă faţă de miracolul vieţii pe Pământ, **ca şi cum tocmai aş fi venit pe lume.** *(subl.n.)*

În următoarele cinci luni, am trăit într-o stare de pace şi fericire profunde şi neîntrerupte. După aceea, ea s-a diminuat întrucâtva în intensitate sau poate că aşa mi s-a părut mie, pentru că a devenit starea mea naturală. Puteam să funcţionez normal în lume, deşi mi-am dat seama că, orice aş fi făcut, nu aş mai fi putut adăuga nimic la ceea ce aveam deja.

Ştiam, desigur, că **mi se întâmplase un lucru extrem de important, dar nu îl înţelegeam complet.** *(subl.n.)* [...] presiunea intensă a suferinţei din noaptea aceea **trebuie să fi forţat conştiinţa mea să se retragă din identificarea cu sinele nefericit** *(subl.n.)* [...]. **Această retragere trebuie să fi fost atât de completă, încât acel sine fals, plin de suferinţă, s-a prăbuşit imediat** *(subl.n.)* [...] Mai târziu am învăţat să mă cufund în acea lume interioară atemporală şi fără de moarte, pe care o percepusem iniţial ca pe un gol, şi să rămân complet conştient. Am trecut prin stări de o indescriptibilă fericire şi sfinţenie, faţă de care chiar şi experienţa iniţială pe care tocmai am descris-o păleşte. A venit un moment când, pentru o vreme, am rămas fără nimic în plan fizic. Nu aveam relaţii sociale, casă, loc de muncă, identitate socială

definită. Am petrecut aproape doi ani stând în parc pe bănci, în beţia celei mai intense fericiri. [...]

Mai târziu, oamenii veneau din când în când la mine.[...] Devenisem un învăţător spiritual.»

[citat din „Puterea prezentului", de Eckhart Tolle, Introducere]

Apreciem la înalta lor valoare minunatele învăţături pe care Eckhart Tolle le împărtăşeşte căutătorilor adevărului spiritual. Supoziţia noastră nu intră în contradicţie cu ele, ci elimină misterul şi confuziile legate de momentul crucial al "iluminării spontane" a unui om care nu era deloc interesat de spiritualitate până în acel moment. Starea de ILUMINARE a minţii maestrului Tolle este un efect secundar al evenimentului principal, anume VENIREA ÎN TRUP A UNUI SPIRIT FOARTE ELEVAT, care păstrase proaspătă amintirea lumii spirituale din care coborâse.

Această iluminare ***spontană*** nu poate fi luată drept model de către aspiranţi, care vor fi nevoiţi să cucerească pas cu pas înălţimile spirituale. Aici, exemplul personal al profesorului nu este esenţial. El a suferit o transformare neintenţionată, pe când elevii săi caută să obţină aceeaşi transformare în mod programatic, avansând etapă după etapă, pentru ca schimbările obţinute să fie stabile şi definitive. Dar avem siguranţa că Cerul sprijină dorinţa de elevare a conştiinţei muritorilor tocmai prin trimiterea urgentă în trup de om a încă unui Învăţător, atât de rar şi preţios, iar în cazul lui Eckhart Tolle, şi atât de celebru...

04.06.2015

IMAGINAŢIE sau HALUCINAŢIE

EXPERIENŢELE ÎN PREAJMA MORŢII (*NDE*) SUNT UN JOC HAOTIC AL NEURONILOR?

Experienţele din preajma morţii (*Near Death Experience*, lb. engl.) ies din sfera medicinei (definită ca ştiinţa vindecării şi supravieţuirii biologice). Ba chiar intră în contradicţie cu ea. De ce? Fiindcă cele mai multe mărturii ale NDE ne asigură că viaţa continuă şi după moarte, ba chiar e mult mai bună şi frumoasă. Şi atunci, oare medicina nu face decât să ne ţină legaţi de acest tărâm al durerii şi neputinţei?! Desigur, este o falsă contradicţie, dar suficientă ca să-i motiveze subconştient pe unii medici să nici nu discute despre NDE sau alte fenomene paranormale, "inepţii" care nu ţin cont de trupul fizic.

Astăzi, cercetarea medicală (ramura ştiinţifică a medicinei) încearcă să studieze fenomenele parapsihologice, inclusiv NDE. Numai că neavând instrumente calibrate pentru acest domeniu de graniţă, bâjbâie în ipoteze şi ambiguităţi. În ciuda multor MĂRTURII remarcabile despre experienţele din apropierea morţii, ştiinţa nu se mulţumeşte cu ele, ci doar le interpretează ca speculaţii despre "*halucinaţiile creierului aflat în moarte aparentă*". Medicina defineşte moartea ca fiind încetarea funcţiilor creierului, evidentă în stările de NDE. Dar, în lipsa unui creier funcţional, cine mai halucinează?! Cercetătorii ridică din umeri şi ne pasează veşnica scuză: "*Ştiinţa va descoperi asta cândva, în viitor*". Şi dacă va descoperi că NDE nu este o halucinaţie, ci o trăire reală? Va fi tras cineva la răspundere pentru răspândirea de zvonuri false? Nu, fiindcă acesta nu este un război fizic, ci doar un război ideologic. Dar un război la fel de real şi nimicitor al sufletelor...

Mai apare şi problema bioetică, evidentă în cazul transplanturilor de organe de la decedaţi. Din moment ce s-au raportat destule cazuri de reîntoarcere la viaţă a mortului pe când se afla la morgă sau la propria înmormântare, cine mai poate garanta că prelevarea organelor nu este, de-a dreptul, o posibilă crimă?! Ba chiar s-au raportat cazuri când, pe masa de autopsie, mortul a început să se mişte, spre groaza medicilor. Nu întâmplător s-a decis în unele spitale ANESTEZIEREA MORTULUI (chiar aşa!!! *sursa*) înainte de prelevarea de organe pentru transplant.

ŢINEREA LUMINII SUB ULCICĂ

În ziua de astăzi, veştile zboară aproape instantaneu de la un colţ la altul al planetei. Este aproape imposibil ca cineva să mai păstreze monopolul informaţiei. De aceea, cei care vor să rămână la controlul tuturor lucrurilor au inventat diverse metode parşive de a ascunde adevărul. Una dintre ele este "inundarea cu informaţii false", care le depăşesc numeric pe cele reale. Puţini oameni au timpul şi răbdarea să parcurgă toate informaţiile. Şi mai puţini dintre aceştia au discernământul, interesul şi pregătirea necesară pentru a demasca propaganda mincinoasă.

Un rezultat parşiv este "CONTROVERSA". Mulţi oameni nu vor da atenţie unui subiect botezat drept "controversat", fiindcă îi lasă pe alţii să gândească în locul lor "până la clarificarea lucrurilor". Mai rău chiar, un subiect controversat este echivalat psihologic cu unul cu care nu e sănătos să te ocupi: dacă iei partea unei tabere, îţi vei face duşmani din cealaltă, iar tu n-ai nevoie de probleme în plus, nu-i aşa?!...

Revenind la chestiunea noastră, nimeni nu poate nega zecile de mii de mărturii despre NDE, dar în schimb se pot lansa în mass-media zvonuri, prin persoane credibile şi cu forţă de convingere (de obicei savanţi atei şi sceptici în sens distructiv), care contrazic – fără dovezi, dar cu aroganţă – explicaţia cea mai raţională. Ei cred că majoritatea oamenilor va fi întotdeauna de partea celor care o manipulează abil, într-un soi de complicitate a minciunii confortabile. În ce măsură reuşesc duşmanii adevărului "ţinerea luminii sub ulcică", rămâne de văzut...

Vă recomand 2 site-uri serioase ce tratează pe larg despre fenomenul morţii: www.near-death.com www.nderf.org

EXPERIENŢA ÎMPĂRTĂŞITĂ A MORŢII (*SDE*)

Fenomenul de **experienţă împărtăşită a morţii** sau, la fel de corect spus, **experienţa morţii împărtăşite** (*Shared Death Experience*, lb. engl.) — adică experimentarea extrasenzorială de către asistenţi a plecării în lumea de dincolo a muribundului — demonstrează că trăirile acestuia în momentul morţii sunt cât se poate de obiective şi reale. Persoanele care îngrijesc bolnavul în agonie nu au fost deloc pregătite şi nici nu s-au gândit vreodată că vor avea, ele însele, o asemenea uimitoare experienţă paranormală. Ele relatează cu lux de amănunte fenomenele stranii provocate de

venirea fiinţelor de lumină pentru a-l duce pe "mort" la adevărata viaţă spirituală. Aceste trăiri sunt cam aceleaşi (dar privite din alt unghi) ca şi cele relatate de pacienţii întorşi din moarte clinică. **Cele două tipuri de mărturii se completează şi, mai ales, se confirmă reciproc.**

Pe bună dreptate, cei care au împărtăşit cu muribundul trăirile unice ale părăsirii planului fizic se întreabă de ce li s-a întâmplat acest lucru şi de ce nu se întâmplă mereu.

Răspunsul meu la prima întrebare se leagă de ceea ce tocmai am afirmat: era şi încă mai este nevoie de confirmări repetate a faptului că MOARTEA NU ESTE SFÂRŞITUL, ci EXISTĂ VIAŢĂ DUPĂ VIAŢĂ, şi încă una mai plină şi mai frumoasă decât cea de pe Pământ. Face parte dintr-o strategie a Spiritelor Superioare de a convinge omenirea de acest adevăr sublim şi universal. Acelaşi lucru a încercat şi Isus să demonstreze prin "învierea" Sa şi apariţiile spiritiste din mijlocul apostolilor. Nimic mai mult, nimic mai puţin...

De ce nu se întâmplă mereu? Pentru că tocmai astfel se întăreşte primul răspuns. Nefiind un proces automat, este clar că este indus de entităţile inteligente care ne supraveghează specia. Acest lucru trebuie să ne fie foarte clar: nu este un fenomen natural, ci dimpotrivă, intenţionat, produs de voinţa spiritelor invizibile. Aceasta este logica pe care am descoperit-o încercând să răspund la întrebările de mai sus.

În prezent, este nevoie de argumente spirituale adaptate epocii în care trăim ca să fim convinşi că MOARTEA NU ESTE SFÂRŞITUL, ci EXISTĂ VIAŢĂ DUPĂ VIAŢĂ. Din diverse direcţii apar dovezi neaşteptate, cum sunt:

- Mărturiile pacienţilor întorşi din moarte clinică (NDE)
- Experienţele în afara corpului, spontane sau controlate la voinţă (proiecţia astrală sau OBE)

- Extragerea de informaţii incredibile prin metoda hipnozei
- Apariţia de globi luminoşi (spirite) în pozele de amatori
- Minunile cereşti şi vindecările prin credinţă apărute în toate religiile
- Întâmplări paranormale trăite spontan de diverse persoane neinformate în prealabil şi incredule din fire.

Revenind la subiectul experienţei în proximitatea morţii (altuia), vă prezint mai jos un citat din cartea "***Imagini ale eternităţii. Despre trecerea celor dragi din această viaţă în următoarea***", de celebrul doctor Raymond Moody. Este descrierea unei experienţe tipice de moarte împărtăşită. (Lectură integrală ori download carte la adresa aceasta sau aceasta.)

« O femeie, pe care o voi numi Jane, se afla lângă patul de moarte al soţului ei, alături de care trăise 30 de ani şi care murea de cancer. El îşi pierde cunoştinţa şi doctorul spune că moartea poate surveni în orice clipă.

Ea îi vorbeşte şi îl ţine de mână de câteva ore, dar îşi dă seama că este parcă străbătută de o energie. Senzaţia o uluieşte şi o descrie apoi ca fiind aproape ca un şoc electrostatic, ca atunci când păşeşti pe un covor şi atingi o clanţă de uşă. Senzaţia îi dă energie, dar în acelaşi timp o şi înspăimântă, pentru că îşi dă seama că, de fapt, soţul ei a murit.

În timp ce-şi priveşte soţul, o ceaţă albă se ridică şi se risipeşte în aerul de deasupra lui. Ulterior, o va descrie ca pe un fum de ţigară sau ca fumul emanat de gheaţa carbonică.

Brusc, camera se luminează puternic şi se umple cu o lumină albă, care conţine particule ce se rotesc în spirală şi rămân suspendate în aer, ca praful într-o furtună de nisip. Jane se simte

ameţită şi îşi dă seama dintr-odată că şi-a părăsit corpul şi plutește deasupra patului de spital al soţului ei. Se vede pe ea alături de trupul neînsufleţit, ceea ce i se pare şi mai ciudat, pentru că în acelaşi timp e conştientă că el plutește alături de ea. Se uită la soţul ei şi îl vede zâmbind, ceea ce contrastează puternic cu mortul pe care îl vede dedesubt.

Cei doi plutesc şi în jurul lor se derulează scene din viaţa lor în comun. Călătoresc prin viaţa lor, în fragmente de memorie, multe dintre acestea având calităţi panoramice; parcă este înconjurată de scene dintr-un film al propriei vieţi. Scenele încep cu prima lor întâlnire, plină de bucurie, continuând cu momentele dificile sau tandre trăite de ei înainte ca sănătatea lui să intre în declin, culminând cu moartea lui. Între aceste fragmente de memorie sunt scene la care Jane nu ia parte, scene care fac parte doar din viaţa soţului ei. Îl vede străduindu-se în cazarmă şi îi simte durerea atunci când cade de pe frânghia pe care trebuia să se urce în cadrul antrenamentului fizic. Îl vede cu prietenele lui dinainte de a o cunoaşte pe ea. Acum îl înţelege pe soţul ei mai bine ca oricând înainte.

Cuplul începe să se deplaseze spre colţul camerei, care nu mai este în unghi drept. Întreaga cameră şi-a schimbat forma şi Jane îşi dă seama că încă se deformează. Poate că această schimbare se datorează unui tub care pare să se deschidă în apropierea tavanului, ca o poartă spre undeva. Jane şi răposatul ei soţ intră pe poartă. Are senzaţia că se deplasează foarte rapid de-a lungul tubului, senzaţie care rămâne vie câteva secunde, până când îşi dă seama că au încetinit şi că de-acum pătrund într-un tărâm ceresc.

Peisajul din jurul lui Jane şi al soţului ei este uluitor. Ea îl va descrie mai târziu ca pe un frumos parc naţional, doar că plantele străluceau din interior, ca şi cum ar fi avut fiecare propria sursă de lumină.

Jane şi soţul ei păşesc pe o potecă. Se apropie de un râu, iar Jane devine brusc conştientă de faptul că nu poate merge mai departe. Deşi nu s-a rostit niciun cuvânt, are senzaţia că acel râu este o barieră dincolo de care nu poate trece. Este fericită pentru soţul ei, pentru că nu îl mai doare şi a ieşit din corpul lui muritor. Îi spune adio şi, într-o străfulgerare, este înapoi în corpul pământesc, în camera de spital, lângă aspectul corporal al soţului ei.

Jane își dă seama că, de-a lungul întregii experiențe, auzise muzică în tonuri pe care nu le mai cunoscuse vreodată. Muzica fusese prezentă aproape de la bun început, de când văzuse ceața ridicându-se din trupul soțului ei. Acum, muzica încetase. A încercat să o audă din nou, dar nu deslușea decât o liniște deplină. S-a uitat în jos la soțul ei mort și nu a mai știut ce să simtă. S-a gândit că ar trebui să fie tristă și deprimată din cauza morții lui, dar de fapt se simțea ciudat de eliberată, pentru că știa că spiritul lui a supraviețuit morții corpului.

Totuși, este încă buimăcită, uluită. Vrea să știe: "Toate astea s-au întâmplat cu-adevărat?"

Este important să nu uităm că povestirea anterioară este un model teoretic al unei experiențe complete a morții împărtășite. Deși elementele pe care le-am enumerat după examinarea a zeci de studii de caz sunt prezente în narațiune, ele nu apar în mod necesar în această ordine și nici nu "merg până la capăt" ca în prezentarea de mai sus. De pildă, oamenii pot fi uneori în afara corpului lor câteva secunde sau poate că vor face o trecere în revistă a vieții care nu este atât de lungă sau de completă ca aceea a altor persoane. În toate experiențele spirituale, există o mare diversitate; totuși, este limpede că ele sunt experiențe transformative aproape indiferent de durată. Eu interpretez acest lucru astfel: chiar și o scurtă privire aruncată în lumea spirituală este suficientă pentru a ne garanta că moartea unei persoane iubite este doar o translație a spiritului ei în alt plan.

De asemenea, vreau să spun răspicat că nu toți cei care se află la căpătâiul unei persoane iubite care este pe moarte vor trăi oricare dintre aceste experiențe. Totuși, pot spune cu o oarecare certitudine că un procent apreciabil dintre persoanele care sunt alături de o altă persoană muribundă vor descrie senzații care indică limpede că au simțit cel puțin parțial ceva profund spiritual. Aceste experiențe sunt adesea comparate cu vizionarea unei renașteri și sunt considerate de mulți ca fiind evenimente pline de bucurie și de iubire. »

(Raymond Moody, în capitolul 4 – Elemente ale experienței morții împărtășite)

Iată unul dintre cazurile **reale** povestite de autor în aceeaşi carte:

"Chiar am fost în rai?"

O gospodină s-a apropiat de mine în timpul unei ședințe de autografe de la Atlanta pentru a-mi spune povestea surorii ei. Această femeie – pe care am s-o numesc Gail – își îngrijise sora cât timp aceasta făcuse chimioterapie pentru cancer la sân. Chimioterapia nu a mers și cancerul s-a răspândit, iar Gail a rămas alături de ea până la sfârșit.

În momentul morții surorii ei, Gail a văzut un "halou" de "particule mititele de lumină" care se adunaseră în jurul pieptului și al capului moartei. "Am simțit efectiv cum își părăsește corpul", mi-a spus Gail. "M-am aplecat s-o îmbrățișez și am simțit cum trecea prin mine ca un puls de energie. Era efectiv o izbucnire de fericire și de eliberare."

Gail mi-a spus că a "zăbovit" alături de sora ei care murea. "Am parcurs o parte din drumul ei către viața de dincolo", mi-a zis ea. "Când m-am aplecat s-o îmbrățișez, îmi era clar că murise, că nu mai avea o voce corporală, dar nici nu avea nevoie de așa ceva. Puteam să ne transmitem gânduri de la una la cealaltă fără să fie nevoie să vorbim."

În timp ce comunicau telepatic, Gail a remarcat că amândouă pluteau, "dar într-un spațiu fără pereți". Și, cu toate că nu și-a văzut părinții, a avut senzația că erau și ei acolo, precum și un unchi decedat recent.

"Am zăbovit un timp în locul acela", mi-a spus ea. "Am simțit-o cum se despărțea de mine și asta a fost tot – ea s-a dus în rai și eu m-am întors."

"O poveste uimitoare", am spus eu.

Gail a fost cu totul de acord.

"De atunci nu mi-a mai fost deloc frică de moarte. Nici măcar n-am plâns la înmormântarea surorii mele. Dar nu pot să nu mă întreb: chiar am fost în rai?"

* * *

O altă carte interesantă a lui Raymond Moody: Lumina vieţii de dincolo

---

27.05.2015

PURITATE ŞI AMESTECARE

Una dintre cele mai cuprinzătoare definiri a lumii actuale – într-un singur cuvânt – este AMESTECARE. Lumea de azi este o imensă AMESTECĂTURĂ (babilonie, ghiveci), sub toate aspectele. Desigur, procesul a început de mult, dar în ultimele secole şi mai ales decenii, a luat viteză, sub influenţa globalizării şi avansului tehnologiei.

Economia funcţionează la parametri planetari şi este greu de autonomizat economia fiecărei ţări. ***Politicile*** naţionale sunt coordonate de "marea politică internaţională". ***Culturile*** şi ***rasele*** se amestecă de cele mai multe ori într-un mod dizarmonios, cu fracturi şi conflicte. ("Multiculturalismul a eşuat în Germania", susţine cancelarul.) Cel mai grav, în societatea occidentală, amestecarea ***valorilor*** are ca efect pierderea punctelor de referinţă morală. Sub sloganul permisivităţii şi toleranţei, orice aberaţie este încurajată.

Oare aşa e normal să fie?

Până şi în amestecurile culinare trebuie avută grijă ca mâncarea să fie savuroasă în final. Din păcate, aspectul neplăcut, agresiv asupra simţurilor şi bunului-simţ este predominant în AMESTECĂTURA creată de om peste tot. Ne lovim deseori de alăturări arbitrare şi necorectate de sunete, culori, obiecte, persoane, roluri, clădiri, obiceiuri, comportamente, combinate voit sau întâmplător "ca nuca-n perete": O clădire barocă lângă un bloc

din sticlă şi oţel. O căruţă gonind pe autostradă. Un film frumos şi înălţător, rulat laolaltă cu filme violente şi libidinoase. Un atelier de tâmplărie într-un apartament de bloc aglomerat. Un tablou de Rembrandt lângă unul de Picasso. Învăţăturile unor adevăraţi Maeştri spirituali, greu de separat de falşi profeţi, preoţi făţarnici sau guruşi perverşi. Un pumn de chimicale malaxate împreună cu substanţe nutritive naturale. O şatră de rromi nomazi lângă un cartier de vile luxoase... Iar lista poate fi completată de fiecare.

Ne-am obişnuit într-atât cu amestecarea tuturor lucrurilor în aceeaşi oală, că orice GHIVECI pare a fi starea naturală a lucrurilor. În natură lucrurile stau altfel, căci fiinţele se armonizează unele cu altele în ecosisteme. Tot ce-i în plus este înlăturat automat. Dar omul a deteriorat cu nesăbuinţă chiar şi habitatele naturale.

Lumea umană trăieşte astăzi sub zodia "Amestecului", în conjuncţie cu "Dizarmonia" în casa "Haosului" din astrologia "babiloniană".

PURITATEA, REVERSUL

Cum AMESTECAREA este o trăsătură principală a omenirii actuale, nu este deloc surprinzător că PURITATEA nu mai trezeşte interesul aproape nimănui. Prin antiteză, PURITATEA pare o noţiune învechită, aproape defăimătoare a ordinii prezente. Ea parcă frige şi umileşte omenirea sofisticată de azi, prea grăbită să mai discearnă binele de rău, interesată să testeze urgent toate promisiunile tehnologice (ca şi cum noul ar avea vreo valoare în sine – şi nu are).

De fiecare dată când vedem PURITATEA în viaţa pământeană, ea ne uimeşte profund (poate fiindcă e aşa de rară?!): când ne întâlnim cu inocenţa unui copil, sau auzim o voce muzicală îngerească, sau străbatem cu privirea o lagună tropicală cu apă cristalină, sau ne plimbăm într-un peisaj de iarnă cu zăpadă neatinsă etc.

Este de-a dreptul imposibil să aducem PURITATEA la nivel colectiv. (Cel mult, putem purifica un râu poluat, o pajişte plină de resturi şi gunoaie etc.) Putem însă încuraja PURITATEA alegerilor individuale.

PURITATEA, CALE SPIRITUALĂ

Pentru a-ţi păstra PURITATEA trebuie să ai o minimă reţinere faţă de ce ţi se oferă (nu orice apare pe piaţă îţi este de folos), responsabilitate faţă de propria fiinţă, bun-simţ (care este simţul estetic al conştiinţei), curaj de a te opune conformismului social, luciditate.

Dintre toate epitetele prin care putem descrie DIVINITATEA (cum ar fi lumină, fericire, libertate, înţelepciune, iubire, putere etc), cea mai dificil de înţeles şi adoptat este PURITATEA. De fapt, nici celelalte nu sunt uşor asimilabile, doar că "avem impresia" că ne sunt mai familiare. Este o capcană subtilă. Ne-ar fi de folos să căutăm înţelegerea interioară a calităţii de PURITATE. Acesta este cuvântul-cheie asupra căruia trebuie să meditäm mai des, pentru a ne umple de sensul său metafizic. Tocmai pentru că pare mai greu de atins (decât, să zicem "iubirea", un termen-umbrelă înţeles diferit de fiecare), este mai potrivit pentru a ne îmbunătăţi realmente fiinţa şi a ne aşterne calea spre Dumnezeu.

Există un aspect PUR al oricărui lucru din viaţa umană. Un exemplu de actualitate: pentru a păstra doar aspectul PUR al sexualităţii (deseori considerată "infamă" de religia puritană), ne vom feri de pornografie, perversiunile sexuale şi partenerii multipli – le vom scoate dintre interesele minţii noastre. (Legământul căsătoriei este soluţia generală pentru evitarea acestor ispite inutile şi aducătoare de necazuri.) Pe lângă beneficiul de a ne întări VOINŢA, această atitudine erotică ***eroică*** (sic!) ne va păstra şi PURITATEA MINŢII, ca şi a corpului, desigur.

În general, de fiecare dată când mass-media sau anturajul ne prezintă un lucru amestecat sau dubios (şi multe sunt astfel!) ne vom interoga rapid şi automat conştiinţa: "Este PUR sau impur pentru mine?". Dacă este impur, îl vom ocoli, îl vom refuza, ne vom focaliza mintea pe altceva, vom părăsi locul, dacă e nevoie. PURITATEA să devină interesul major şi criteriul de alegere pentru ofertele societăţii de consum. Pare un lucru dificil, dar tocmai de aceea are cel mai impresionant şi rapid efect psiho-spiritual. Acesta este o ***metodă psiho-spirituală eficientă*** pentru căutătorii moderni ai spiritualităţii.

Obiceiul străvechi al adunării aspiranţilor spre Dumnezeu în mânăstiri şi diverse locuri izolate are ca scop fundamental evitarea amestecării gândurilor cu cei "păcătoşi" (adică impuri). Realizând acest lucru chiar în mijlocul societăţii umane, valoarea practicii noastre spirituale este incomensurabil mai mare.

Desigur, va trebui să evităm excesele "puritanismelor" de orice fel, despre care bunul-simţ şi istoria ne arată că nu sunt inspirate divin. De asemenea, din când în când e nevoie să ne mutăm interesul către o altă calitate divină (lumina, fericirea, libertatea, înţelepciunea, iubirea, puterea etc), pentru a ne reechilibra psihic.

23.05.2015

ASTRALUL INFERIOR materializează formele şi senzaţiile terestre în modalităţi imaginative fără restricţii

Există o mare similaritate între învăţăturile tibetane privind starea de BARDO, urmând morţii fizice, şi starea de DEDUBLARE ASTRALĂ - în privinţa avertismentului de a fi pregătiţi **să ne confruntăm cu fantasmele propriei minţi**. Proiecţia astrală ne pune în situaţia de a ne lovi de forme-gând provenite din gândirea de zi cu zi, cele mai insistente şi uneori, mai neplăcute. Abia în planul astral ne dăm măsura adevăratei noastre „evoluţii spirituale”. (Swami Shivananda spunea că progresul în yoga poate fi măsurat prin calitatea viselor.)

Formele-gând pot fi relativ uşor îndepărtate, fiindcă sunt mai familiare, dar pot apare şi **entităţi inferioare** care ne sâcâie cu manifestări neplăcute, ce rezonează însă cu micimile, neputinţele şi defectele noastre. Ele nu dispar aşa simplu şi va fi nevoie de o perioadă de purificare mentală. De aceea este prescrisă **munca energetică şi spirituală** înainte de a se încerca PROIECŢIA ASTRALĂ.

Tot de aceea religiile prescriu o **viaţă morală**, pentru ca la momentul morţii sufletul să nu fie prea tare încercat de aceste fantasme şi entităţi ce reflectă defectele acumulate în viaţă.

Putem face o împărţire a realităţii în două mari planuri: planul terestru şi planul astral, care au legi diferite. De aceea, ce se poate spune despre planul astral nu se aplică aşa de simplu în planul fizic. Planul astral este legat de emoţiile şi gândurile noastre. Dar nu este deloc simplu să materializăm direct şi imediat dorinţele noastre în planul terestru, substanţa fizică fiind mult mai rigidă. În schimb, materia astrală are calitatea de fluiditate, de maleabilitate la influenţa gândurilor şi emoţiilor.

Apoi, planul astral însuşi are două mari părţi: astralul "inferior", care reflectă trăirile, emoţiile, gândurile legate de viaţa pe Pământ. Aici fiinţele perpetuează trăirile avute cândva ca fiinţe încarnate. Astralul "superior" cuprinde realitatea pură, luminoasă, originară a Creaţiei. Este planul creat special pentru desfătarea **senzorială** a spiritelor, înainte să fi apărut planul fizic (deci şi astralul inferior).

Deducem că, înainte de crearea astralului pur, exista un alt plan, unde trăiau spiritele şi unde s-au pus bazele proiectului astral. Acela se numeşte **plan mental** sau "fără forme", unde spiritele trăiesc fericite fără a avea nevoie de senzaţii sau de forme relativ stabile. Acolo, singurele forme sunt cele geometrice şi caleidoscopice ale ideilor, idei care par a fi nişte fiinţe frumoase şi simple. Totuşi, adevăratele fiinţe sunt **spiritele superioare**, care au propriul lor aspect diafan, ca nişte mici sfere uşor colorate, aproape invizibile.

În concluzie, înţelepţii vorbesc despre cele trei lumi: fizică, astrală şi mentală (sau cauzală). Iar în cadrul lumii astrale există cel puţin două mari diviziuni: astralul inferior şi cel superior.

13.05.2015

Prima condiţie pentru un discipol avansat, şi cu atât mai mult pentru un maestru spiritual, este "să nu trăiască doar în planul fizic". Asta nu înseamnă să fie un ameţit cu capul în nori, ci fie să aibă anumite percepţii extrasenzoriale permanente sau măcar în timpul unor meditaţii, fie să-şi amintească constant lecturile spirituale elevate, fie să se dedubleze conştient etc. Este important

sentimentul clar şi lucid al apartenenţei simultane la cele două lumi: cea vizibilă şi cea invizibilă, la fel de reală.

Cel care are diplome de "maestru" în diverse discipline spirituale, dar uită mereu să-şi dividă interesul în cele două planuri, îşi va pierde "harul", pentru că va trăi doar în realitatea imediată, grosieră şi se va lăsa târât de tăvălugul aparenţelor, fără să vrea. Forţa realităţii fizice poate fi contrabalansată doar prin acţiune subtilă, spirituală. Pentru asta e nevoie de convingerea concretă şi obiectivă (nu doar autosugestie sau credinţă oarbă) că energiile subtile pot fi dirijate la voinţa maestrului şi că el poate obţine întotdeauna informaţiile corecte. Şi mai e nevoie de întărirea repetată a sentimentului că omul este doar un vizitator al Pământului, un călător prin mai multe lumi şi un mesager al Divinităţii.

Ne mai mirăm că Arsenie Boca nu este încă canonizat de Biserica Ortodoxă Română?! Dar să ne aducem aminte că, după ce statul comunist a redat libertatea tuturor deţinuţilor din motive religioase, Arsenie Boca nu a fost reprimit în rândul clerului tocmai de către înalţii ierarhi. Şi să luăm aminte că şi astăzi unii monahi cârcotesc împotriva marelui Sfânt, pe motiv că ar fi fost "prea mândru de puterile lui" sau că ar fi fost "un vrăjitor". Ce aiureli! Dar prezenţa lor în spaţiul public este un indiciu că Satan nu îi iartă pe trimişii lui Dumnezeu nici după moarte. Cristos este în fiecare zi răstignit, ca acum două milenii, de credincioşii orbiţi de dogme, ignoranţă şi falsă înţelepiune.

Citate din alţi autori

Peter Deunov; Dan Costian; David Thomas; Rudolf Steiner; Sundar Singh; Pema Chödrön; John O'Donohue; Omraam Mikhael Aivanhov; Chögyam Trungpa; Jiddu Krishnamurti; Alan Watts; Tom Kenyon; Richard Webster; Ovidiu Dragos Argeşanu; Joshua

David Stone; Louis Gosselin; Mary C. Neal; Eben Alexander; Amit Goswami; Deborah King; Rumi.

11.05.2015

SECRETUL CELOR TREI LUMI

de Peter Deunov

Care este sarcina atribuită fiinţei umane? Cea de-a manifesta, de-a creşte, de-a înflori şi de-a produce un fruct divin. Pentru aceasta, ea trebuie să dea dovadă de o voinţă puternică, ce trebuie să se afirme în domeniul lucrurilor mărunte, nu în al celor importante. Ca elevi ai noii vieţi, grăbiţi-vă să vă faceţi concesii mutuale, să vă iertaţi, să aveţi respect şi stimă faţă de toate fiinţele! Acestea sunt primele condiţii pentru instaurarea iubirii. Acolo unde se manifestă dragostea, îşi fac apariţia şi condiţiile favorabile înălţării şi dezvoltării.

Viaţa voastră actuală nu este încă adevărata viaţă, ci doar începutul unui bine pe care îl veţi simţi mai târziu în toată plenitudinea sa.

Într-o bună zi, ne vom afla într-o altă ambianţă decât aceasta; vom accede la o lume nouă, la o cultură nouă. Organismul vostru va fi ameliorat, iar condiţiile vor fi minunate.

Va fi tot Pământul nostru, dar el va fi suferit schimbări radicale. Lumea actuală va trece printr-o transformare organică; întreaga materie va suferi o nouă cristalizare, totul se va schimba! Ne vom întâlni şi vom revedea reuniunile noastre actuale desfăşurându-se sub ochii noştri ca un film. Vom constata că în cutare oraş, în cutare condiţie, supunându-se cutărui impuls venit din suflet, ne aflam adunaţi laolaltă în urmă cu mii de ani. Şi ne vom mira că viaţa s-a desfăşurat astfel!

Această viziune, ca şi multe altele, vă va ajuta să înţelegeţi mai bine sensul încercărilor prin care va fi trebuit să treceţi. Copiii trebuie să aibă răbdare: momentul actual nu este decât o scurtă percepţie anticipată a viitorului. Această viaţă viitoare se pregăteşte deja, dar nu este încă formată. Veţi intra cu toţii în ea şi veţi fi cu toţii bineveniţi.

Pentru a accede la acest viitor şi a nu vă întârzia evoluţia indispensabilă, trebuie neapărat să vă ocupaţi de înălţarea intelectului, a inimii şi voinţei voastre. Trebuie să fiţi atenţi să nu o corupeţi pe aceasta din urmă, să nu o puneţi în slujba unor forţe contrare, adică în slujba răului. Nu trebuie să abdicaţi de la dreapta voinţă, nici măcar spre folosul celui mai scump prieten; ea trebuie păstrată pentru îndeplinirea planului divin. Nu este îngăduit nici să-ţi înlănţui semenul cu ajutorul inimii sale. Acestea sunt nişte reguli a căror încălcare nu este iertată unui adevărat discipol. Cel ce transgresează aceste legi va bea paharul karmei până la fund şi nu va fi mântuit decât atunci când va fi înţeles lecţia. (pag.42)

Contemplarea frumuseţii

Frumuseţea din natură slujeşte educaţiei omului.

În fiecare zi, în fiecare clipă trebuie să ne unim, în sentimente şi în gânduri, cu ceea ce satisface nevoia noastră de frumuseţe, ordine, ritm şi armonie: tablourile frumoase, muzica bună, florile, spectacolele naturii etc.

Răsăritul soarelui, contemplat în aer liber într-o grădină, la ţară, sau, şi mai bine, în vârful vreunui munte este o viziune a cărei frumuseţe rămâne vreme îndelungată întipărită în noi înşine, sau la fel de bine splendoarea unui cer înstelat, arborii înfloriţi primăvara etc.

Prin aceste contacte, ne unim cu dragostea şi înţelepciunea divină, şi conştiinţa noastră se înalţă spre

sferele cele mai pure şi mai armonioase ale universului. (pag.77)

Sugestia şi inspiraţia

Când sufletele omeneşti se încarnează pe pământ, ele cad instantaneu sub influenţa puterii iluziilor şi a sugestiilor. Forţele întunericului, care au ca sarcină să stăvilească evoluţia, creează iluziile şi deopotrivă sugestiile negative.

Nu uitaţi că sugestia este o calitate umană. Cel care cedează sugestiei poate întâlni pe cineva care posedă o mare facultate de sugestie şi care îl poate face să-i adopte ideile, care îi vor stânjeni dezvoltarea. Cel mai benign rău este acela că îi vor frâna evoluţia.

Din aceste motive, fiinţele luminoase au ca sarcină să transforme sugestiile în inspiraţii. Oamenii noi, discipolii vieţii divine, trebuie să treacă de la influenţa sugestiei la cea a inspiraţiei. Inspiraţia este legea divină. Ea nu vine de la om, ci de la o lume superioară.

Dacă putem influenţa sugestia printr-o altă sugestie, nu putem influenţa în schimb inspiraţia. Ea e ceva invariabil. Din acest motiv, oamenii care cedează sugestiei sunt instabili, în timp ce cei inspiraţi sunt echilibraţi şi stabili.

Oamenii inspiraţi învaţă totul fără efort, în timp ce cei ce nu se pretează inspiraţiei trebuie să facă mari eforturi pentru a învăţa. Pentru cei inspiraţi, totul devine uşor şi firesc, ei sunt în armonie cu ei înşişi şi cu mediul înconjurător. (pag.112)

Transformarea gândurilor şi a sentimentelor negative

Iată un exerciţiu simplu de pus în practică şi care poate salva omenirea de la multe suferinţe inutile.

Când un gând negativ pătrunde în discipol şi începe să-l tulbure, sau când un sentiment dezagreabil pune stăpânire pe ei, acesta trebuie să le înfrunte, să le examineze în linişte şi cu precizie, în acelaşi fel în care un savant studiază un fenomen oarecare, prin logică şi analiză, şi, după ce s-a convins de inutilitatea şi negativitatea lor, trebuie să le predea, ca pe nişte oaspeţi nepoftiţi, puternicului curent subconştient şi înţelept, care le va învinge, transformându-le, aşa cum un savant se debarasează de copiii inoportuni care i-au invadat cabinetul de lucru, trimiţându-i la dădaca ce îi va captiva şi distra povestindu-le basme.

Dacă discipolul reuşeşte să facă asta, înseamnă că a reuşit să înfăptuiască un lucru important pentru binele omenirii. (pag.113)

Prezenţa lui Dumnezeu

Astăzi, majoritatea oamenilor îl consideră pe Dumnezeu ca pe o necesitate exterioară, ca o fiinţă care pedepseşte şi persecută, şi din această cauză simt faţă de El mai mult frică decât dragoste. Pentru ei, Dumnezeu se află în furtuni, în cutremurele de pământ, în toate suferinţele! Aceştia nu îl caută în ei, ci în afara lor.

Atâta vreme cât îl vor vedea astfel, vor rămâne departe de El.

Ceea ce trebuie să faceţi este să Îl primiţi mai întâi în voi, în sufletul vostru, în inima voastră, ca expresie a gândurilor şi sentimentelor elevate, ca îndemnuri spre lucrări nobile şi dezinteresate. Şi atunci, priviţi din fiinţa voastră intimă în afară, spre natura înconjurătoare şi Îl veţi vedea pe Dumnezeu în tot ce e frumos şi pur: în cerul

spuzit de stele, în izvoarele limpezi, în flori, în pajişti şi în piscurile munţilor.

Ascultaţi vântul care bate: Dumnezeu este pretutindeni. ÎI veţi vedea în afara voastră şi în voi, sus şi jos, la stânga şi la dreapta. Nu există loc pe lume unde să nu se afle Dumnezeu.

Oricând, indiferent că vă treziţi dimineaţa sau vă culcaţi seara, să ştiţi că viaţa are un sens, fiindcă totul este plin de prezenţa lui Dumnezeu. (pag.124-125)

30.04.2015

DESPRE TANTRISM

de Dan Costian

Formarea istorică cea mai elaborată a tantrismului a avut loc în nordul Indiei, ca reacţie împotriva unei lungi perioade de reprimare a sexualităţii, dirijată, în jurul secolului al VI-lea după Christos, de cele trei religii principale (buddhism, jainism şi hinduism) şi care a degenerat în absurde reguli de viaţă monahală. Analog, climatul de reprimare încurajat de ascetismul creştin, care sugerează incompatibilitatea între spiritualitate şi viaţa sexuală, a pregătit terenul pentru ideile lui Freud, a căror acceptare publică a dus la permisivitatea distrugătoare a societăţii occidentale contemporane. Artificialitatea unei pseudoelite religioase de celibatari a încurajat legitimarea ulterioară a desfrâului. Valul de pornografie s-a dezlănţuit în ţările în care înflorea, în secolul al XIX-lea, reprimarea sexualităţii. Şi în România, interzicerea abuzivă a avorturilor, transformarea femeii în animal de reproducere

prin aberantele legi ceauşiste au dus, după revoluţie, la o recrudescenţă a prostituţiei şi a pornografiei, care întrec cu mult perioada interbelică (aceasta din urmă apărând, în comparaţie cu situaţia de azi, o simplă frivolitate).

Luarea în stăpânire a Indiei de către *tantrika* (este denumirea sanscrită a celor ce se supuneau practicilor tantrice degenerate) a fost rodul unei remarcabile strategii. Mai întâi, yoghinii rataţi şi-au părăsit sihăstriile şi falsele lor renunţări, pentru a ocupa posturi de miniştri la curţile regale din nordul Indiei, a căror corupţie o încurajau. De aici ei au inundat lumea artelor şi, în continuare, s-a produs transmiterea tradiţiilor religioase. Frize numite erotice apar pe templele din Khajuraho, Konark sau Katmandu. În Bengal, turniruri de poezie celebrează amorul adulter (*parakaya rati*) şi ridiculizează dragostea conjugală (*svaka*). Cântecele, limbajul, umorul, devin din ce în ce mai grosolane. Tinerii îşi pierd respectul propriei lor castităţi şi, în locuri precum Lucknow, curtezana – şi nu, ca până atunci, mama de familie – devine centrul vieţii societăţii. Aceasta derâdere a femeii este, spunem noi în treacăt, dovada că tantrismul reprezintă negarea a tot ceea ce India venerează, căci ea sfidează pe Marea Zeiţă a Purităţii care se află în inima devoţiunii şi a familiei hinduse. De aceea, foarte mari sfinţi ca Guru Gorakhnath, Jnaneshwar, Kabir şi Nanak se vor încarna pentru a se opune *tantrika*. State ca Maharashtra, care consacră în mod tradiţional un cult special copilului zeu Shri Ganesha, au rezistat tantrismului. Dar valul *adharmic* (contrar Dharmei) nu mai putea fi oprit şi el a contaminat chiar pe invadatorii musulmani. Astăzi, în chip curios, ţările creştine sunt cele care au repus la loc de cinste, sub forme noi, un stil de viaţă tantrică, adică de legitimare a desfrâului.

Cei care vizitează India şi-au putut da seama că indienii resping în unanimitate practicile sexo-yoghine. Ei văd în asta o gravă pervertire a tradiţiilor lor esoterice, ceea ce a adus pedeapsa invaziei străinilor (turkmeni, afgani, moguli, britanici). Dar străinii acordă tantrismului un loc dominant în descoperirea de către ei a Indiei. Intelectualii intră în

joc. Oare intensitatea senzaţiilor aflate în orgasm nu are legătură cu intensitatea Realizarii Sinelui? Aici trebuie să înţelegem cu claritate relaţia exactă între plăcerea sexuală şi sistemul chakrelor.

Chakra *Muladhara* este situată la baza trunchiului, „acolo unde corpul este cusut”, fiind singura chakra situată în afara coloanei vertebrale sau a cutiei craniene. Sexualitatea este, nici mai mult, nici mai puţin, unul din rezultatele activităţii chakrei *Muladhara*. În timpul activităţii sexuale ea eliberează, în mod inocent, o fracţiune infimă de *Pranava* (energie divină). Dar aşa fac toate chakrele, ori de câte ori se face resimţită nevoia de *Pranava*. Cu deosebirea că *Muladhara* este în afara coloanei vertebrale, iar *Pranava* se simte timp de câteva secunde, în vreme ce în celelalte chakre nu o simţim. Dar *Dharma* fiecarei chakre trebuie să fie respectată. Cu alte cuvinte, trebuie să ne bucurăm de sexualitate în limitele preţioase ale căsătoriei. Principiul definitoriu al *Muladharei*, care este puritatea şi inocenţa, este astfel păstrat. Acest fapt este una din condiţiile fundamentale pentru ca activitatea sexuală să se manifeste spontan ca o activitate a sistemului nervos parasimpatic, izvor de plăcere, de mulţumire şi de bucurie.

În schimb, folosirea *adharmică* a sexualităţii contrariază principiul de bază al acestei chakra şi atunci activitatea deviază şi se transformă într-o funcţie a sistemului nervos simpatic, care nu mai este conectat la ansamblul personalităţii. Cerebralizarea sexualitaţii, de care face atâta caz tantrismul, poate conduce la frustrare, la dependenţă (sclavie) şi la pătrunderea *Bhut*-urilor (demoni). Aparenta seducţie a viciului ce se exercită asupra ego-ului şi superego-ului ascunde fiinţei nerealizate că plăcerea adevărată se degradează. Ca ideologie, tantrismul a fost bastardul yoghinilor rataţi din India. Ca stil de viaţă, el flatează atât de abil slăbiciunile noastre, încât e regăsit în toate etapele *Kali-Yuga* (perioada actuală), de la prostituţia rituală a misterelor de la Eleusis şi cultele dionisiace, trecând de la curtezanele lumii antice la cele moderne, prin

Berlinul decadent al anilor 1920 şi, după al doilea război mondial, în toate clasele societăţii occidentale.

În câteva secole, falsificatorii tantrici ai Indiei au reuşit să atribuie un conţinut ambiguu erotic bogatului vocabular spiritual sanscrit. *„În textele tantrice*", ne spune Mircea Eliade, *„ne găsim într-un univers de analogii şi de dublu sens. În acest limbaj intenţional, fiecare fenomen erotic poate exprima un exerciţiu de hatha-yoga sau o etapă a meditaţiei, aşa cum oricărui simbol, oricărei stări de sfinţenie i se poate atribui o semnificaţie erotică*" (Mircea Eliade, „Immortality and Freedom", p.252). Se elaborează savante teorii pentru a explica felul cum putem ajunge la Dumnezeu prin sex. Ele conving doar pe cei care sunt prea bucuroşi să afle astfel nu doar iertarea, ci şi exaltarea slăbiciunilor lor.

Pentru a devasta astfel conştiinţa spirituală a ţării în care s-a atins forma cea mai desăvârşită, *tantrika* folosesc un truc, bineînţeles, diabolic. Pentru a putea opera într-un loc sau o condiţie particulară, trebuie mai întâi ca forţele demonice să constrângă atenţia să se retragă de la Divinitate. Ideea constă în a comite ceva deosebit de respingător într-un loc geografic (profanarea unui templu) sau psihosomatic (profanarea unei chakre, adică a calităţii, a principiului ei fundamental, care e binecuvântat de atenţia divină). Sacrul se îndepărtează şi, în vidul astfel creat, negativitatea poate opera nestingherită. Acelaşi principiu se aplică prin utilizarea sacrilegă a unui simbol (de exemplu folosirea de către nazişti a svasticii, simbol sfânt al Muladharei şi al lui Shri Ganesha) sau, mai simplu, prin pervertirea unui comportament; de exemplu, proclamarea dragostei şi a sfinţeniei, dar profanarea lor prin desfrâu, exaltarea valorilor ideale, dar practicarea tocmai a contrariului lor. Prezenţa divină odată îndepărtată, este lăsat frâu liber magiei negre *tantrika*. Aceştia cheamă la faţa locului spiritele cercurilor infernale, iar mulţimea pelerinilor naivi confundă posesiunea demonică cu manifestări ale zeiţelor. Vrăjitorii au ştiut astfel să capteze *bhut*-urile aţâţate ale victimelor lor şi să

le întoarcă împotriva celor care venereau statuile profanate.

Mai sus a fost dat exemplu extrem, dar istoric, al tantrismului *aghori*, pentru a ilustra metoda de bază: insultarea atenţiei divine, pentru ca ea să se retragă; crearea, în vibraţiile care scaldă Universul, a unei spărturi prin care demonii deja încarnaţi să poată aspira spiritele infernale; atragerea, prin diverse practici şi sub diferite pretexte, a spiritelor malefice în lumea celor vii; deturnarea acestora din urmă de la calea evoluţiei lor; prezentarea simptomelor posesiunii drept cele ale unei înalte puteri spirituale.

Tantricii au revenit sub forma falşilor profeţi din zilele noastre. Unii uzează de puterile subconştientului prin intermediul sexualităţii (*varma marga*), alţii nu operează prin organele sexuale, ci recomandandă înfometarea şi privaţiunile, folosesc mai curând spiritele supraconştientului (*savya marga*). În ambele cazuri, ei îi distrug pe cei ce vin la ei. Ei ştiu, într-adevăr, că în centrele coloanei vertebrale sunt reflectate aspecte ale Divinului. Ei impun, deci, discipolului lipsit de discernământ tot ceea ce este posibil pentru a insulta conştiinţa divină din interiorul omului. Dacă *sadhaka* (discipolul) le cade în cursă, atenţia divină care îl protejează sfârşeşte prin a se retrage. Maestrul satanic introduce atunci un *bhut* în *chakra*, ceea ce el numeşte, bineînţeles, „iniţiere”. După aceea, nefericitul discipol ia simptomele provocate de parazitarea de către *bhut* drept cele ale creşterii sale spirituale. Iar când începe să sufere de pe urma efectelor acestei posesiuni, „profesorul” său de meditaţie îi povesteşte că trebuie să se „elibereze de stress-ul acumulat” sau „să se purifice de karma sa”.

Sursa: "Adevărul despre yoga"

24.04.2015

Să intrăm pe frecvenţa universului

un jurnalist, şase persoane aflate în transă ce transmit prin channeling mesaje din alte dimensiuni ale universului

de David Thomas

Prin Geoffrey Hoppe de la entitatea Tobias

Î: S-a vorbit mult despre Legea Atracţiei. Ce părere ai despre ea?

R: Legea Atracţiei funcţionează. Totuşi, acum e distorsionată de faptul că este transformată într-un exerciţiu mental. Cineva se apucă să scrie o carte şi descrie subiectul pe sute de pagini. Şi, în momentul în care un om începe să citească acea carte, totul trece în minte şi Legea Atracţiei nu mai e valabilă. Legea Atracţiei este spiritul vostru, sufletul. Este partea voastră cea mai profundă, nu ceea ce poate invoca creierul. Este partea voastră lăuntrică.

În plus, există o neînţelegere în ceea ce priveşte Legea Atracţiei. Omul, fiinţa umană limitată, o foloseşte în felul următor: "Vreau o maşină nouă". Şi se aşteaptă să-i vină maşina. Ei bine, da, va veni... dar probabil că îl va lovi şi îl va proiecta în aer. Fiinţa umană limitată spune: "Am nevoie de 1000 de dolari ca să-mi plătesc chiria." E un conflict acum între fiinţa umană limitată şi fiinţa sufletească. Legea Atracţiei funcţionează la nivelul sufletului şi la nivelul spiritului.

Voi face o altă afirmaţie dură acum. Sufletului nu-i pasă neapărat de toate tânguielile omului. Omul se lasă prins de lucrurile pe care crede că trebuie să le aibă, dar, în cele din

urmă, niciunul dintre ele nu contează.

Nu contează dacă nu ţi-ai plătit chiria, cum nu contează nici dacă eşti multimilionar. Nimic din toate astea nu contează. De aceste lucruri este preocupat numai aspectul uman. Sufletului, spiritului, îi pasă de conştiinţă. Sufletului şi spiritului le pasă de bucuria de a fi. De bucuria de a fi. Cu alte cuvinte, să trăieşti ceea ce ai de trăit.

Vedeţi, sufletul ar prefera să aibă o experienţă rea decât să nu aibă niciuna. Oamenii care încearcă să fugă de experienţe, care se feresc să facă şi să creeze lucruri, îşi frustrează propriul suflet. Sufletul se întoarce şi le aruncă în viaţă nişte evenimente interesante pentru a-i deştepta, iar apoi oamenii se plâng şi se victimizează şi mai mult. (pag. 84-85)

Prin John Cali de la entitatea Căpetenia Joseph

Dacă le dai prea multă atenţie ştirilor, ajungi să fii deprimat cea mai mare parte din timp. Vei fi trist şi supărat. Dacă e să le dai atenţie tuturor lucrurilor rele din lumea de astăzi, nu ai cum să fii vesel. Dar există mult mai multe lucruri bune în lume decât lucruri rele.

O parte a problemei o constituie concentrarea mass-mediei asupra a tot ce este rău, atrăgând lumea spre această percepţie. Iar guvernele descurajează emanciparea individului. Cu atâtea forţe ce acţionează împotriva emancipării, a dobândirii puterii individuale, nu e deloc uşor pentru cei care nu sunt conştienţi de propria lor spiritualitate, sau nu la fel de conştienţi precum devin tot mai mulţi oameni din ziua de astăzi. Pentru acei oameni este foarte greu să reziste influenţei lumii moderne.

Î: Cum îşi pot dobândi oamenii puterea de sine?

R: Păi, în primul rând, trebuie să începi să comunici cu tine însuţi şi una din cele mai bune modalităţi de a face asta, din punctul nostru de vedere, este prin meditaţie,

oricare ar fi forma ei. Poate fi ceva foarte simplu: de exemplu, să iei în fiecare zi o pauză şi să te aşezi comod pe un fotoliu, sau întins în pat, şi să te concentrezi asupra respiraţiei. Asta îţi aduce echilibru, te pune în contact cu propriul trup şi, în acelaşi timp, te deschide către lumea spirituală într-un mod în care majoritatea oamenilor nu se deschid în starea normală zilnică de conştienţă.

În mod cert, nimeni nu trebuie să facă ceva ce nu-i place sau nu-i este benefic. Dar atâţia oameni fac lucruri care nu le plac.

Cel mai bun exemplu este că oamenii au joburi pe care le detestă. Muncesc pentru bani, nu pentru că le place ceea ce fac, iar asta este foarte neproductiv din prisma a ceea ce vor oamenii pentru ei. Astfel că, de fiecare dată când faci ceva ce nu-ţi place sau nu rezonează cu tine, chiar dacă e o slujbă foarte bine plătită, cu mii sau sute de mii de dolari, dacă este ceva ce deteşti cu adevărat, îţi faci un mare rău şi te distanţezi tot mai mult de sinele tău superior. Nu te poţi desprinde de el, dar cu siguranţă te poţi depărta de el, iar asta se întâmplă cu tot mai mulţi oameni astăzi.

Deci, scopul principal este să te realiniezi cu sinele tău superior, iar odată ce vei face asta, vei fi bombardat, inundat de fericirea pe care sinele tău superior o simte în fiecare moment. El există într-o stare de perfectă de linişte, fericire şi extaz. Iar scopul tău, în calitate de extensie umană a acestui sine superior, este de a fi cât mai aproape de acea parte superioară şi divină din tine.

Î: Este prea simplist să afirmăm că majoritatea alegerilor se fac între frică şi dragoste?

R: Nu, suntem de părere că e corectă afirmaţia. Frica este emoţia dominantă în ziua de azi. Şi este foarte uşor să fii acaparat de ea. Opusul fricii este dragostea, aprecierea, bucuria. Definim dragostea ca fiind alegerea de a vedea divinitatea în toate fiinţele, nu numai cele umane, nu numai cele spirituale, ci în toate fiinţele, Tot Ceea Ce Este. Tot ce există, chiar şi acel deal stâncos ce se vede pe

fereastră, tot ce există are o faţetă divină. Face parte din ceea ce numiţi Zeu sau Zeiţă. Astfel, în momentul în care îţi poţi transforma conştiinţa umană normală şi eşti dispus să depui un efort conştient în a recunoaşte că Dumnezeu chiar reprezintă Tot Ceea Ce Este şi că eşti parte din El, devii Dumnezeu, şi începi să vezi acele aspect divine în viaţa de zi cu zi, în oamenii pe care îi întâlneşti pe stradă, în rude, în cei dragi, prieteni, câini, urşi grizzly, şerpi cu clopoţei, toţi sunt divini. Dacă poţi vedea acea scânteie divină care există în tot ce există, atunci vei începe să vezi lumea în felul în care o vede sinele tău superior. (pag.pag. 132-133)

20.04.2015

Legături karmice (vol. I) consideraţii esoterice

de Rudolf Steiner

Cum acţionează, de fapt, destinul? El acţionează în aşa fel încât îşi trimite influenţele în întregul om. Ceea ce caută omul în viaţă printr-un impuls al karmei, cum se modelează destinul său, aceste lucruri sunt legate de faptul că forţele destinului care trec dintr-o viaţă în altă viaţă produc şi determină compoziţia sângelui în fineţea sa, reglează activitatea internă a nervilor şi, de asemenea, stimulează receptivitatea instinctivă a sufletului pentru un lucru sau altul. Şi nu putem descoperi uşor natura internă a legăturilor karmice dacă nu simţim niciun interes - aici este vorba, bineînţeles, întotdeauna de ochiul sufletului - pentru amănuntele exterioare ale vieţii unui om.

Într-adevăr, pentru observarea karmei este tot atât de important să te interesezi de o mişcare a mâinilor, pe cât este de important să te interesezi de un talent spiritual genial. Este tot atât de important să poţi observa - bineînţeles, şi din punct de vedere spiritual, din perspectiva corpului astral şi a Eului - cum cineva se aşază, pe cât este de important să vezi cum îşi satisface îndatoririle morale. Este tot atât de important să vezi dacă un om îşi încreţeşte fruntea bucuros sau uşor, pe cât de important este să descoperi dacă el este evlavios sau neevlavios. Multe lucruri care în viaţa obişnuită ne par neînsemnate sunt extrem de importante când începi să observi drumul destinului de la o viaţă pământească la alta, şi multe lucruri care îi par cuiva deosebite la un om sau altul au o importanţă mai mică. (pag. 165-166)

Cel care îşi îndreaptă privirea asupra epocilor succesive ale evoluţiei omenirii îşi poate forma o impresie despre faptul că de-a lungul istoriei omenirii multe lucruri s-au schimbat în modul de a gândi, de a simţi, ca şi în întregul mod de a privi şi de a concepe viaţa. Desigur, trecutul nu face asupra oamenilor o impresie tot atât de profundă ca ceea ce trebuie să se întâmple, ca ceea ce abia de acum înainte trebuie să fie întemeiat. Dar cel care sesizează cu suficientă profunzime cât de mult s-au schimbat sufletele pe parcursul evoluţiei Pământului, acela nu se va teme să întreprindă, ca un lucru necesar, acea transformare a propriei sale mentalităţi care constă în a nu te mulţumi să iei în considerare, la un om sau altul, doar o singură viaţă pământească, ci succesiunea vieţilor pământeşti, în măsura în care ele pot fi percepute.

Aş vrea acum, o dată în plus, pentru a vă arăta cât de rodnice sunt, propriu-zis, asemenea lucruri, să revin asupra unei întrebări pe care am abordat-o deja în faţa unui mare număr dintre cei prezenţi aici. Este vorba de întrebarea care ia naştere în legătură cu faptul că ştiinţa spirituală ajunge adesea să vorbească despre existenţa, în

epocile vechi, a unor clarvăzători, a unor personalităţi, care puteau comunica celorlalţi oameni misterele lumii spirituale, aşadar, despre existenţa iniţiaţilor. Astfel că se iveşte în mod absolut firesc întrebarea: Unde trăiesc în epoca noastră aceşti iniţiaţi? Cum stau lucrurile cu reîncarnarea lor?

Pentru a răspunde la această întrebare este neapărat necesar să arătăm cât de diferită poate fi o viaţă pământească mai recentă faţă de o viaţă anterioară în privinţa gradului de instruire, în privinţa cunoaşterii, precum şi în privinţa altor activităţi ale sufletului acelui om; aşadar, cât de diferite sunt vieţile pământeşti succesive în aceste privinţe. (pag. 304-305)

10.04.2015

La picioarele Maestrului

de sadhu Sundar Singh

- fragmente din cuvintele pline de înţelepciune ale înaltului spirit al lui Isus Cristos -

"Copiii Mei nu pot găsi în această mare grădină a lumii plină de lucruri minunate şi încântătoare nici o bucurie adevărată decât atunci când Mă găsesc pe Mine."

APARIŢIA PĂCATULUI

2. Tu întrebi cum a ajuns să existe această stare întunecată a păcatului chiar în prezenţa Stăpânului creaţiei.

Ea a apărut deoarece Satana şi oamenii, evoluând într-un mod greşit, ne-conform cu Legea, au urmărit să-şi îndeplinească propriile lor dorinţe.

Şi dacă întrebi de ce Dumnezeu nu l-a făcut pe om astfel încât el să nu poată cădea într-o asemenea stare, răspunsul este că dacă omul ar fi fost construit ca o maşină, nu ar fi putut să atingă niciodată acea stare de fericire la care se ajunge doar prin acţiune aflată în acord cu libera alegere a fiinţei.

Adam şi Eva au căzut pradă înşelăciunii lui Satana deoarece în starea lor lipsită de păcat nu cunoşteau minciuna şi înşelăciunea. Înainte de aceasta, nici măcar Satana însuşi nu cunoştea această mândrie din cauza căreia el a fost alungat din cer, pentru că înaintea lui nu existase aşa ceva.

Şi, deşi această stare de păcat a ajuns să existe atât în oameni, cât şi în Satana, Dumnezeu, prin atotputernicia Sa, a dat acestei stări un aspect nou, astfel încât, chiar şi din ea, El a obţinut rezultatele cele mai nobile.

ILUZIA ÎMPLINIRII ÎN LUME

6. Oamenii încearcă în van să găsească pacea în această lume şi în lucrurile lumeşti, pentru că experienţa arată clar că adevărata pace şi împlinire nu pot fi atinse prin aceste lucruri.

Ei sunt precum băiatul care a găsit o ceapă şi a început să-i dea învelişurile jos, unul câte unul, în speranţa că va găsi ceva în ea, aşa cum cineva găseşte ceva într-o cutie, ridicându-i capacul. Dar a căutat în zadar, deoarece nu a găsit nimic decât ultimul înveliş, pentru că o ceapă nu este altceva decât o sumă de învelişuri puse unul peste altul.

La fel, această lume şi toate ale ei s-au dovedit a fi deşertăciunea deşertăciunilor până când oamenii au descoperit adevărata fântână a păcii.

7. Lumea este o iluzie; adevăratul căutător ce speră să găsească ceva pentru a satisface setea spiritului său îşi începe căutarea cu ea, dar nu găseşte decât dezamăgire şi disperare. Fântâna vieţii nu poate fi descoperită în puţurile săpate de om; dar cei care vin la Mine rugându-se cu inima curată vor găsi în Mine, care sunt izvorul viu al vieţii, apa din care ei pot bea spre împlinire, împrospătare şi viaţă veşnică.

MÂNTUIREA PRIN CĂINŢĂ ŞI TRANSFORMARE DE SINE

9. Ideea că un om poate, prin propriul său efort şi prin faptele sale bune să obţină mântuirea este stupidă şi absurdă atâta timp cât omul nu se naşte din nou întru Mine. Cei care guvernează lumea şi cei ce predică moralitatea spun: "*Devino bun făcând bine!*"

Eu spun, însă: "*Devino tu însuţi bun, înainte de a face fapte bune!*". Atunci când această viaţă nouă şi bună ţi-a pătruns inima, faptele bune vor apărea de la sine. Este un prost cel care spune că un copac amar, făcând în mod constant fructe, în cele din urmă acestea vor deveni dulci. De fapt, fructele unui copac amar pot deveni dulci atunci când el este altoit cu un copac cu fructe dulci, astfel încât viaţa şi calităţile specifice copacului dulce să treacă în cel amar şi gustul amar al fructelor sale să dispară. Aceasta este ceea ce noi numim o a doua naştere.

Aşadar, şi păcătosul poate dori să facă ceea ce este corect şi totuşi singurul rezultat să fie păcatul. Dar atunci când el se căieşte şi, prin credinţa sa, este altoit în Mine, vechiul om din el moare şi el devine o nouă fiinţă. Atunci, din noua sa viaţă, care îşi are originea în mântuire, apar ca fruct faptele bune; iar acest fruct rămâne pentru totdeauna.

10. Există mulţi oameni care au învăţat din experienţă că bunătatea naturală a unui om nu-i poate da adevărata pace a inimii sale, nici nu-i poate da certitudinea mântuirii sau a vieţii eterne.

Tânărul care a venit la Mine căutând viaţa eternă este un astfel de caz. Primul său gând cu privire la Mine a fost greşit, căci este acela al unui om cu înţelepciune lumească. El a crezut că Eu sunt unul dintre acei învăţători care sunt precum mormintele văruite pe dinafară şi în a căror vieţi nu există nici măcar un grăunte de bine autentic. De aceea, Eu i-am spus: "*De ce Mă întrebi despre bunătate? Nu este nimic bun decât Cel Unic*". Dar el nu a văzut în Mine pe Dătătorul de bunătate şi viaţă; iar când am vrut să-l fac discipolul Meu şi să-l transform cu adevărat într-un om bun şi să aduc Viaţa asupra lui, el s-a întristat şi M-a părăsit. Viaţa sa, totuşi, arată clar că păstrarea poruncilor de către el şi bunătatea sa nu l-au satisfăcut şi nici nu i-au dat siguranţa vieţii eterne. Dacă faptele sale bune i-ar fi dat pacea, el nu ar fi venit să Mă întrebe sau nu M-ar fi părăsit întristat, ci crezând în cuvintele Mele, ar fi plecat bucurându-se. Nu mult timp după aceea, tânărul Pavel M-a recunoscut şi dorinţa inimii sale a fost complet împlinită; în loc de a se îndepărta cu amărăciune, el a renunţat la tot ceea ce a avut şi M-a urmat (Filipeni IV, 15).

Aşadar, toţi aceia care încetează să mai creadă în propria lor dreptate şi Mă urmează vor primi de la Mine adevărata pace şi viaţa veşnică.

CEL MAI MARE MIRACOL

9. Rugăciunea face posibile lucruri pe care oamenii le consideră ca fiind imposibil de realizat prin alte mijloace; ei experimentează astfel lucruri minunate în viaţă care nu numai că sunt opuse regulilor şi opiniilor înţelepciunii lumeşti, ci sunt considerate a fi imposibile. Oamenii de ştiinţă nu recunosc că Acela care a pus în ordine toate lucrurile create şi a făcut legi pentru ele nu poate fi înlănţuit de propriile Sale legi. Cărările Marelui-Dătător-de-legi sunt de nepătruns, deoarece voinţa Sa eternă şi scopul Său sunt binecuvântarea şi prosperitatea tuturor creaturilor Sale. Oamenii obişnuiţi nu pot înţelege acest fapt, deoarece în aspectele spirituale este necesar discernământul spiritualul.

Cel mai mare dintre toate miracolele este a doua naştere a omului. Pentru omul care a experimentat acest miracol toate celelalte devin posibile.

RUGĂCIUNE ŞI BINECUVÂNTARE

Rugăciunea nu constă într-un efort de a obţine de la Dumnezeu lucrurile necesare traiului zilnic; rugăciunea este un efort de a-L găsi pe Dumnezeu Însuşi, pe Creatorul vieţii. Atunci când noi L-am găsit pe El, care este sursa vieţii şi am intrat în comuniune cu El, atunci întreaga viaţă ne aparţine şi, cu El, tot ceea ce ne dă viaţa este perfect.

În dragostea sa pentru oameni, Dumnezeu dă şi celor ce fac rău toate cele necesare pentru a trăi în această lume, dar necesităţile lor spirituale El nici măcar nu le revelează, deoarece ei nu au viaţă spirituală. Dacă El le-ar oferi binecuvântări spirituale, ei nu ar şti să le aprecieze.

Celor care cred le sunt, însă, oferite daruri de ambele feluri, şi mai ales binecuvântări spirituale. Efectul este că în curând ei acordă din ce în ce mai puţină atenţie cererilor materiale trecătoare şi îşi îndreaptă iubirea asupra celor nevăzute şi spirituale.

Voinţa lui Dumnezeu nu poate fi modificată, dar omul, prin rugăciune, poate modifica voinţa lui Dumnezeu în ceea ce îl priveşte pe el însuşi. Pentru că, pentru oamenii de acest fel, Dumnezeu se manifestă în templul tainic al inimii lor şi intră în comuniune cu ei. Şi atunci când scopurile Sale minunate le sunt revelate spre binele lor, atunci îndoielile şi dificultăţile de care se plâng dispar pentru totdeauna.

1. Rugăciunea nu implică faptul că Dumnezeu nu vrea să ne dea ceea ce-i cerem sau că El nu cunoaşte nevoile noastre; ea are, însă, un mare avantaj: **în rugăciune sufletul se deschide să primească atât pe Cel care Binecuvântează, cât şi binecuvântările pe care El**

doreşte să le dea. De altfel, plenitudinea spiritului nu a coborât asupra apostolilor din prima zi, ci abia după zece zile de pregătire specială. Dacă unui om i s-ar da o binecuvântare fără ca el să fie pregătit, el nici nu i-ar putea aprecia valoarea, nici nu şi-ar aminti prea multă vreme de ea.

1. **Rugăciunea înseamnă a fi cu Mine**; fiind în comuniune cu Mine şi sălăşluind în Mine, omul devine asemeni Mie. Există un tip de insectă care trăieşte în iarbă şi se hrăneşte cu iarbă şi cu frunze verzi şi care îşi poate schimba culoarea devenind una astfel încât să se confunde cu iarba. La fel, ursul polar ce trăieşte printre zăpezile albe are culoarea albă a zăpezii, iar tigrul bengalez pare că poartă pe pielea sa urmele tufişurilor prin care a trecut. La fel, cei care prin intermediul rugăciunii ajung în comuniune cu Mine, împărtăşesc natura Mea alături de sfinţi şi de îngeri şi, fiind formaţi asemeni Mie, devin asemeni Mie.

Cel mai important este a dobândi stăpânirea asupra lumii, asupra lui Satana şi asupra egoului, cu toate pasiunile sale. Celor care duc o viaţă în rugăciune, Eu le dau puterea de a depăşi sau de a învinge puterea duşmanului, astfel încât, chiar şi atunci când trăiesc în această lume, ei să fie cu Mine în locurile cereşti, iar Satana fiind mai jos, el nu poate să-i ajungă niciodată; ei vor rămâne pentru totdeauna cu Mine în siguranţă şi fără nici cea mai mică teamă.

4. Aşa cum albina colectează sucul dulce al florilor şi îl transformă în miere fără a-i schimba culoarea sau parfumul, la fel, omul care se roagă obţine fericirea şi profită de întreaga creaţie a lui Dumnezeu fără a face nimic rău. Aşa cum albinele îşi obţin mierea din florile care se află în diferite locuri şi o depozitează în stup, la fel şi omul lui Dumnezeu acumulează sentimente şi gânduri plăcute din orice parte a creaţiei şi, în comuniune cu Creatorul său, adună în inima sa mierea adevărului, fiind oricând şi oriunde în pacea veşnică a lui Dumnezeu, el se hrăneşte din mierea dulce a lui Dumnezeu.

Uneori se întâmplă că, atunci când intru în sufletul copiilor Mei şi îi umplu cu plenitudinea spiritului, ei revarsă o asemenea fericire şi bucurie divină, încât nu pot să îndure gloria şi binecuvântarea pe care o primesc şi intră într-o stare de inconştienţă a corpului fizic. Pentru că această carne şi acest sânge nu pot moşteni Împărăţia lui Dumnezeu, nici lucrurile temporare nu pot moşteni lucrurile eterne, până când oamenii nu sunt eliberaţi de puterea morţii şi ridicaţi în glorie.

Sursa citatelor

02.04.2015

Saltul de conştiinţă eliberarea de obiceiuri învechite şi frică

de Pema Chödrön

CUM SĂ ÎNVEŢI SĂ RĂMÂI PREZENT

Miezul acestei căi a alegerilor înţelepte, a antrenamentului în vederea dezamorsării agresivităţii este să înveţi să rămâi prezent. Pauzele foarte scurte şi dese pe tot parcursul zilei constituie un mod aproape lipsit de efort de a atinge această stare timp de câteva secunde.

Meditaţia este o altă metodă de-a învăţa să rămâi sau, cum a formulat mai bine un student, de a învăţa să te întorci, să te întorci la a fi prezent din nou şi din nou. Adevărul este că oricine încearcă meditaţia află destul de repede că nu suntem aproape niciodată pe deplin prezenţi.

Îmi amintesc prima mea lecţie de meditaţie, suna atât de simplu: aşază-te într-o poziţie confortabilă şi conştientizează-ţi uşor respiraţia. Când simţi că îţi rătăcesc gândurile, întoarce-te încet şi rămâi prezentă alături de respiraţie. M-am gândit că va fi uşor. Apoi cineva a bătut gongul de început şi am încercat. Am constatat că nu am conştientizat nici măcar o răsuflare până s-a auzit gongul de final, îmi petrecusem tot timpul pierdută în gânduri.

Pe atunci credeam că fac eu ceva greşit şi că, dacă persistam cu meditaţia, urma să stăpânesc tehnica la perfecţie, fără să mai ratez o singură respiraţie. Posibil să mai fiu distrasă ocazional de ceva, dar în cea mai mare parte aş rămâne prezentă. Au trecut treizeci de ani atunci, iar uneori mintea îmi e ocupată. Alteori stă nemişcată. Uneori energia mă agită, alteori mă calmează. Se întâmplă tot felul de lucruri când meditäm - de la gânduri la greutatea de a respira sau imagini vizuale, de la disconfort fizic la nelinişte psihică până la experienţe extreme. Mi se întâmplă toate astea, iar atitudinea de bază este: nu-i mare lucru. Ideea e că, de-a lungul vieţii, ne antrenăm să fim deschişi şi receptivi în faţa oricăror experienţe.

Dacă am remarcat ceva la cei pe care eu îi consider treji este că sunt pe deplin conştienţi de tot ceea ce li se întâmplă. Minţile nu le umblă razna. Stau pur şi simplu în haos, tăcere, în mijlocul carnavalului, la urgenţe, pe munte: complet receptivi şi deschişi la ceea ce se întâmplă. Este în acelaşi timp cel mai simplu şi cel mai profund lucru: un fel de pauză continuă. (pag. 21-22

CUM SĂ TE BUCURI DE LUCRURI AŞA CUM SUNT ELE

Când începem să vedem clar ceea ce facem, cum ne lăsăm prinşi şi duşi de valul vechilor obiceiuri, tendinţa noastră normală este să ne lăsăm descurajaţi de constatare, să ne-o reproşăm. În schimb, am putea înţelege cât de remarcabil e faptul că avem capacitatea de a ne vedea cu sinceritate şi că acest lucru presupune curaj. Un pas către a ne vedea viaţa ca pe un profesor, şi nu ca

pe o povară. Acest lucru implică, în primul rând, să înveţi să rămâi prezent, dar păstrându-ţi simţul umorului si o bunătate iubitoare faţă de tine şi situaţia exterioară, să înveţi să te bucuri de ingredientul magic al reflexiei oneste despre sine. Chogyam Trungpa numea asta "să ne împrietenim cu noi înşine". Această prietenie se bazează pe cunoaşterea tuturor părţilor noastre, fără prejudecăţi. Este un tip de prietenie necondiţionată.

Să învăţăm să stăm este esenţial pentru accesarea căldurii înnăscute, pentru a începe să ne iubim pe noi înşine şi să simţim compasiune. Cu cât stai mai mult prezent cu tine însuţi, cu atât înţelegi mai bine cu ce ne confruntăm cu toţii. La fel ca mine, şi alţii simt durerea şi vor să o facă să dispară. La fel ca mine, aleg abordări care mai mult înrăutăţesc lucrurile.

Când începem să distingem reacţia în lanţ declanşată de *shenpa*, nu trebuie să ne simţim superiori datorită realizării noastre. În schimb, această înţelegere ne face mai umili şi mai înţelegători cu confuzia altora. În loc să fim imediat iritaţi când vedem pe cineva prins şi dus de val, avem şansa de a recunoaşte asemănările dintre noi doi. Cu siguranţă suntem cu toţii în aceeaşi oală, iar conştiinţa acestui fapt ne poate face foarte iertători.

În învăţăturile budiste despre compasiune există o practică numită "unul la început şi unul la sfârşit". Când mă trezesc dimineaţa, fac această practică: îmi stabilesc o aspiraţie pentru ziua respectivă. De exemplu, îmi spun: azi sper să conştientizez de câte ori mă las prinsă. Sau: sper că azi nu voi vorbi sau nu voi acţiona cu mânie. Încerc să nu îmi propun ceva grandios, cum ar fi: azi mă voi elibera de toate nevrozele. Încep cu o intenţie clară şi apoi îmi continui ziua cu ea în minte. Seara, fac rezumatul zilei. Aceasta e partea cea mai dificilă pentru occidentali. (pag. 65-66)

Ca şi în cazul acceptării cu compasiune, principiul practicii *tonglen* este că începem cu a inspira şi a ne deschide faţă de sentimente care ameninţă supravieţuirea egocentrismului nostru. Inspirăm, de obicei, sentimente de care vrem să scăpăm. Partea de expiraţie în *tonglen* ţine de transmiterea de trăiri confortabile, pline de sens şi plăcute. Trimitem în afară toate sentimentele după care bâjbâim de obicei şi de care ne agăţăm cu dinţii şi cu ghearele.

Tonglen poate semăna la început cu acceptarea cu compasiune. Inspirăm tot ce ni se pare dureros şi expirăm alinare, sincronizându-ne cu respiraţia fizică. Cu toate acestea, în *tonglen*, accentul cade întotdeauna pe alinarea suferinţei celorlalţi. Inspirând disconfort, ne putem spune: "să simt acest lucru atât de complet, încât eu şi alte fiinţe să scăpăm de durere". Expirând alinare, ne putem spune: "să reuşesc să trimit acest sentiment de mulţumire complet, astfel încât toate fiinţele să se simtă relaxate şi confortabil cu ele însele şi cu lumea". Cu alte cuvinte, *tonglen* merge mai departe decât acceptarea cu compasiune, pentru că este o practică ce include suferinţa altora si dorinţa ca această suferinţă să dispară.

Tonglen se dezvoltă odată cu curajul de a trăi propriile sentimente neplăcute. De exemplu, când îţi dai seama că te-ai prins în cârlig, inspiri înţelegerea, chiar dacă e doar la nivel conceptual la început, faptului că toate fiinţele au această experienţă şi că aspiraţia ta este să le alini suferinţa. Expirând, transmiţi alinare tuturor. Şi totuşi, experienţa ta directă, experienţa din care împărtăşeşti chiar atunci, constituie baza pentru înţelegerea experienţei celorlalte fiinţe. Astfel, *tonglen* este o practică a inimii, la nivel intuitiv, nu o practică a minţii sau un exerciţiu intelectual.

Părinţii cu copii mici îşi pun, de obicei, odraslele pe primul loc. Când cei mici sunt bolnavi, mamele şi taţii îşi doresc în mod spontan să poată lua asupra lor suferinţa

copilului; dacă ar putea, ar inspira bucuroşi, asumându-şi suferinţa, şi ar expira alinare.

Se sugerează să se înceapă practica *tonglen* în astfel de situaţii când e destul de uşor. Practica devine mai grea când începi să o faci cu necunoscuţi şi aproape imposibilă cu oameni care îţi displac. De exemplu, eziţi când este vorba să inspiri suferinţa unui cerşetor de pe stradă. Dar cât de dispus eşti să treci la următorul nivel şi să inspiri suferinţa cuiva pe care îl dispreţuieşti şi să-i trimiţi alinare? Din poziţia actuală, ni se pare prea mult, ne copleşeşte, sună absurd.

Motivul pentru care practica *tonglen* se poate dovedi atât de dificilă este că nu suportăm să simţim ce simte un om de pe stradă sau duşmanul nostru. Şi astfel, desigur, ne întoarcem la acceptarea cu compasiune şi împrietenirea cu noi înşine. Exact aplicarea principiilor *tonglen*, încercarea de a-mi deschide mintea din ce în ce mai mult, către din ce în ce mai mulţi oameni, m-a făcut să înţeleg că fără *maitri* (blândeţe iubitoare - n.n.) mă voi închide mereu faţă de ceilalţi când aceştia îmi provoacă anumite sentimente. (pag. 100-101)

27.03.2015

Anam Cara

cartea magică a înţelepciunii celtice

de John O'Donohue

ROLUL POATE SUFOCA

Dacă îţi trezeşti doar voinţa şi intelectul, atunci munca poate deveni identitatea ta. Acest lucru este rezumat într-un epitaf destul de comic, de pe o piatră de mormânt, de undeva din Londra: "*Aici zace Jeremy Brown, care s-a născut bărbat şi a murit băcan.*" De multe ori, identitatea oamenilor, acea complexitate interioară dezlănţuită a sunetului şi culoare a spiritului, este redusă la identitatea pe care le-o conferă munca lor. Devin prizonieri ai rolurilor lor. Îşi limitează şi diminuează vieţile. Sunt seduşi de practica absenţei. Se îndepărtează din ce în ce mai mult de viaţa lor. Sunt împinşi înapoi, în zonele ascunse de la periferiile inimii lor. Atunci când îi întâlneşti, întâlneşti doar rolul. Cauţi persoana, dar nu o găseşti niciodată. A lucra numai cu latura exterioară, liniară a minţii tale poate fi foarte periculos. Din această cauză, lumea corporaţiilor descoperă acum că are o nevoie disperată de turbulenţa, anarhia şi posibilităţile de creştere ce se nasc din lumea imprevizibilă a imaginaţiei. Acestea sunt vitale pentru pasiunea şi forţa vitală a individului. Dacă îţi implici numai latura exterioară şi te menţii pe această suprafaţă mecanică, oboseşti în secret. în timp, anii petrecuţi făcând acest lucru te duc la disperare.

SISIF

Atunci când oboseala se substituie forţei gravitaţionale, ea distruge protecţia naturală a sufletului tău. Ne aminteşte de mitul lui Sisif, care a fost condamnat de zei pentru păcatele lui. În Infern, pedeapsa lui era de să urce un deal, împingând o stâncă uriaşă. El se chinuia să împingă bolovanul încet şi reuşea să-l ducă aproape până în vârful dealului, dar când era cât pe ce să atingă culmea, stânca îi scăpa şi se rostogolea din nou în jos, la poale. Dacă Sisif s-ar putea opri şi ar decide să nu mai rostogolească niciodată stânca, ar putea ajunge la o stare de linişte. Dar este un prizonier al futilului şi este condamnat să reia la nesfârşit aceeaşi sarcină, fără să o ducă vreodată la bun sfârşit. Trebuie să împingă la infinit acea stâncă în sus, pe deal, deşi ştie că nu o va putea duce niciodată până în vârf.

Orice persoană din lumea afacerilor care rămâne la suprafaţa rolului său şi-şi foloseşte numai partea liniară a minţii este asemeni lui Sisif. Se află în mare pericol de cădere nervoasă. O asemenea cădere nervoasă este de multe ori o încercare disperată a sufletului de a dărâma faţada obositoare a strategiei rolului. Există o profunzime a sufletului uman cu care suprafaţa liniară a muncii nu se poate acomoda. Atunci când rămâi captiv în rol, eşti imobil în faţa unei ferestre a minţii. (pag. 206-207)

EGOUL ŞI SUFLETUL

În conflictul nostru cu însoţitorul tăcut şi secret, moartea, bătălia crucială este cea dintre ego şi suflet. Egoul este învelişul defensiv pe care-l construim în jurul vieţii noastre. Lui îi este frică; este înfricoşat şi disperat. Acţionează într-o manieră excesiv de protectoare şi este foarte competitiv. Sufletul, pe de altă parte, nu are bariere. Aşa cum spunea marele filozof grec Heraclit, "*Sufletul nu are limite.*" Sufletul este un pelerin călătorind către orizonturi nesfârşite. Nu există zone excluse; sufletul pătrunde peste tot. Mai mult, sufletul este în legătură cu dimensiunea eternă a timpului şi lui nu îi este niciodată frică de ceea ce va urma.

Într-un fel, întâlnirea cu moartea, în formele sale de zi cu zi ale eşecului, pătimirii, negativităţii, fricii sau distructivităţii este, de fapt, o oportunitate de a-ţi transforma egoul. Acestea sunt invitaţii de a ieşi dintr-un fel de a fi dominat de control, hiper protectiv, şi de a te îndrepta către o artă a fiinţării ce permite deschidere şi ospitalitate. A practica această artă de a fi înseamnă a intra în ritmul sufletului tău. Dacă intri în ritmul sufletului, atunci întâlnirea finală cu moartea fizică nu va mai fi înfricoşătoare sau distructivă. Întâlnirea finală va fi întâlnirea cu cea mai profundă identitate a ta, respectiv cu sufletul tău.

Moartea fizică, în acest caz, nu mai presupune apropierea unui monstru întunecat şi distructiv care-ţi curmă viaţa şi te târăşte către un loc necunoscut. Deghizată sub masca morţii fizice este imaginea şi prezenţa ta cea mai profundă, care aşteaptă să te întâlnească şi să te îmbrăţişeze. Adânc, înăuntrul tău, zace dorinţa de a-ţi întâlni sufletul. De-a lungul vieţii noastre ne zbatem să ne ajungem pe noi înşine din urmă. Suntem atât de ocupaţi şi de distraşi, încât nu dedicăm destul timp sau apreciere profunzimii din noi. Ne zbatem pentru a ne vedea şi întâlni pe noi înşine; dar există o asemenea complexitate în noi şi atât de multe nivele ale sufletului uman, încât rareori ne întâlnim pe noi înşine cu adevărat. (pag. 293-294)

22.03.2015

Omraam Mikhael Aivanhov

Datorită bunăvoinţei Creatorului Suprem, există **mai multe căi către lumină**, toate la fel de valabile. Alegeţi-o pe cea care vi se potriveşte şi alegeţi să fiţi ghidat de un îndrumător care vi se potriveşte, alături de un Maestru. Maestru este cel care poate să îndrume. Un om poate să fie Maestru pentru mine, pentru că îl apreciez şi îi urmez învăţătura, şi poate să nu fie Maestru pentru un altul care urmează un alt îndrumător. De aceea noţiunea de Maestru este una personală, însă toţi Maeştrii benefici au un singur scop comun: lumina!...

Gânduri pentru fiecare zi - 2015

de Omraam Mikhael Aivanhov

Pentru a rămâne activi întreaga zi fără să simţiţi oboseala, este indispensabil să vă oferiţi, din când în când, un moment de destindere. Nu este însă suficient numai de două sau de trei ori pe zi... Trebuie să opriţi mişcarea interioară ce vă antrenează de zece, cincisprezece, douăzeci de ori pe zi, pentru a vă reîncărca cu o energie nouă. Iar în acest caz, un minut este de ajuns.

De îndată ce aveţi o clipă liberă, oriunde v-aţi afla, în loc să rămâneţi încleştaţi din cauza unei dificultăţi, să vă impacientaţi pentru că aveţi de aşteptat, profitaţi, pătrundeţi în voi înşivă şi spuneţi: "Mulţumesc, Doamne, iată încă o ocazie ce mi-a fost oferită pentru a mă calma, a-mi regăsi echilibrul." Chemaţi lumina, concentraţi-vă pe o culoare, pronunţaţi o formulă. Vă veţi relua apoi activităţile cu forţe noi, cu un nou elan şi nişte idei mai clare. Să nu vă fie teamă că vă pierdeţi timpul: îl veţi recâştiga apoi din plin. (23 mai)

Reguli de aur pentru fiecare zi

de Omraam Mikhael Aivanhov

Spaţiul este locuit de miliarde de entităţi răufăcătoare, care au jurat pieirea speţei umane. Bineînţeles că este locuit şi de nenumărate entităţi luminoase, care sunt acolo pentru a o ajuta şi a o apăra. Da, dar ajutorul şi protecţia lor nu pot fi cu adevărat eficiente dacă oamenii înşişi nu fac nimic.

Dacă inima voastră, sufletul şi spiritul vostru rămân deschise către cele patru vânturi, fără a fi consacrate cuiva şi împrejmuite cu o barieră de lumină, nepoftiţii au dreptul de a intra, de a face vraişte şi de a pleca, luându-vă toate comorile. Ei nu sunt vinovaţi, voi sunteţi cei care trebuie să luaţi măsuri pentru a-i ţine la distanţă şi a atrage, din

contră, spiritele luminoase, spunând, în fiecare zi: "Doamne, Dumnezeule, Maică Divină, Sfântă Treime, îngeri şi Arhangheli, slujitori ai Domnului, slujitori ai luminii, prieteni cereşti, toată fiinţa mea vă aparţine, instalaţi-vă în mine, folosiţi-mă, dispuneţi de mine pentru slava lui Dumnezeu, pentru împărăţia Cerurilor pe Pământ". Iată ceea ce trebuie să repetaţi zilnic. Dacă nu o faceţi, să nu vă mire că alţii sunt cei care se instalează în voi. (pag. 158)

Noul pământ - vol. 13

de Omraam Mikhael Aivanhov

Nu este suficient numai să eviţi să cazi, să te răneşti, sau să spargi ceva; trebuie, de asemenea, să eviţi să încalci legile lumii invizibile. Există în planul psihic mecanisme pe care le declanşăm fără să ştim, entităţi pe care le deranjăm, legi pe care le încălcăm, şi apoi suferim consecinţele, suntem pedepsiţi.

Cel mai important lucru pentru discipol este deci acela de a înţelege că trebuie să se supravegheze, să fie vigilent, treaz, pentru a şti în fiecare clipă ceea ce se petrece în fiinţa sa: curenţii, dorinţele, gândurile care îl străbat, influenţele, impulsurile simţite. Lucrând conştient în acest sens, hrănind un ideal foarte înalt, el se leagă de Entităţi şi de Inteligenţe supreme care coboară într-o bună zi în fiinţa lui, făcându-l capabil să-şi asume sarcini grele şi să învingă numeroasele greutăţi.

Să ştim cum să ne orientăm energiile

În marea carte a naturii vii puteţi citi că este extrem de important pentru evoluţia fiecărei fiinţe faptul ca ea să ştie cum să-şi cheltuiască energiile, în ce domeniu şi în ce activitate să şi le folosească. Aceste energii i-au fost numărate, cântărite, măsurate şi ea este responsabilă.

Cerul nu i-a dat energii pentru ca să le risipească; tot ceea ce ea face este notat, înscris. Deci, în cartea naturii vii, veţi putea citi acestea: "Fericiţi sunt aceia care îşi consacră şi îşi folosesc toate energiile fizice, afective şi mentale pentru binele omenirii, pentru împărăţia Domnului şi Dreptatea Sa."

Dacă vă risipiţi energiile în furie, în exces de senzualitate, în activităţi egoiste şi criminale, ele vor alimenta Infernul. Fiindcă oamenii sunt aceia care, prin neştiinţa lor, contribuie la susţinerea şi hrănirea Infernului; ei sunt instruiţi extraordinar în toate ştiinţele, dar nu au auzit niciodată vorbindu-se despre responsabilitatea lor în folosirea propriilor energii.

Una dintre primele sarcini ale discipolului este aceea de a se întreba dacă este pe cale să-şi folosească energiile într-un scop pur egoist sau într-unui divin. Totul se găseşte aici. Dacă vă veţi pune cu limpezime în fiecare zi această problemă, veţi putea îmbunătăţi o sumedenie de lucruri în voi înşivă! Bineînţeles, nu veţi reuşi imediat, dar veţi învăţa astfel să deveniţi conştienţi; dacă nu, veţi rămâne supuşi karmei, destinului. Să nu uitaţi niciodată acest lucru. (pag. 26-27)

Gândurile şi sentimentele

Neîncetat, oamenii născocesc gânduri şi sentimente bune sau rele, fără să ştie că ele aduc pe lume creaturi mici care, pentru a supravieţui, trebuie să se hrănească cu substanţa creatorului lor. Dacă acestea sunt rele, îl epuizează, iar dacă sunt bune, îi dăruiesc cadouri.

Dacă aveţi copii recalcitranţi, violenţi, nedisciplinaţi, care fac gălăgie şi pagube în tot cartierul, trecătorii, vecinii şi chiar poliţia vor veni la voi să se plângă. Din moment ce tatăl sau mama sunt responsabili de greşelile şi pagubele pe care le-au comis copiii lor, ei sunt cei obligaţi să îi despăgubească, să repare stricăciunile, să plătească oalele sparte. Ei bine, acelaşi lucru se produce şi în forul nostru

interior, care este plin de propriile noastre creaţii, copiii noştri care fac stricăciuni cam peste tot, pentru că ei au fost creaţi cu scopuri sau cu intenţii răuvoitoare, întunecate, şi cauzează pagube pe care legile cosmice ne cer apoi să le reparăm.

Cu excepţia marilor Maeştri, nimeni nu i-a instruit pe oameni, dezvăluindu-le aceste adevăruri; de aceea ei îşi pun mereu întrebarea: "De ce sunt sfâşiat, tulburat, nefericit? - Dar proprii tăi copii sunt aceia care te martirizează! Tu i-ai creat prin ura ta, prin furia, prin dorinţa ta de răzbunare, pentru că tu eşti un creator definitiv, ca şi Dumnezeu... şi nu numai în planul fizic, ci în toate planurile."

Adevărata morală se găseşte în această conştiinţă că suntem responsabili de tot ceea ce facem, nu numai în planul fizic, ci şi în planul astral, în planul mental... (pag. 62-63)

13.03.2015

Zâmbeşte fricii

calea încrederii şi a neînfricării

de Chögyam Trungpa

A te înfrunta pe tine însuţi

Tema noastră majoră este calea războinicului. Cel care este interesat să audă adevărul, pe care în budism îl numim *dharma*, cel care este interesat de a practica meditaţia, este în principiu un războinic. Multe abordări ale

spiritualităţii şi ale vieţii în general sunt influenţate de laşitate. Dacă îţi este frică să te priveşti, poţi folosi spirtualitatea sau religia ca pe un mod de a te privi, fără a vedea de fapt nimic. Atunci când oamenii se ruşinează de ei înşişi, nu poate fi vorba de absenţa fricii. Dar, atunci când cineva este dispus să se uite la el însuşi sau ea însăşi, să exploreze şi să practice starea de trezie în orice moment, persoana respectivă este un războinic.

Aici, "războinic" este o traducere a cuvântului tibetan *pawo*. Pa înseamnă "curajos", iar wo transformă cuvântul în "o persoană curajoasă". Tradiţia războinicilor despre care discutăm este o tradiţie a curajului. Este posibil să crezi că un războinic este o persoană care poartă războaie. Dar în acest caz nu ne referim la războinici ca la persoane care se implică în lupte. Aici războinicul se referă la curaj şi la lipsa fricii fundamentale. A fi războinic înseamnă a depăşi laşitatea şi sentimentul că eşti rănit. Dacă ne simţim fundamental răniţi, ne poate fi frică de faptul că cineva ne va sutura rana, pentru ca aceasta să se vindece. Sau poate că deja rana a fost suturată, dar acum nu avem curajul să lăsăm pe cineva să scoată firul. Abordarea războinicului este aceea de a înfrunta toate aceste situaţii care implică frica şi laşitatea. Scopul general al războinicului este acela de a nu avea nicio frică. Dar temelia stării de războinic este frica însăşi. Pentru a fi neînfricaţi, trebuie mai întâi să descoperim ce este frica.

Frica este nervozitate; frica este anxietate; frica este sentimentul că eşti inadecvat, sentimentul neputinţei de a face faţă provocărilor din viaţa de zi cu zi. Simţim că viaţa ne copleşeşte. Oamenii pot folosi tranchilizante sau yoga pentru a-şi suprima frica: încearcă să plutească prin viaţă. Probabil îşi iau pauze, pentru a se duce la Starbucks sau la mall. Avem tot felul de trucuri şi dispozitive pe care le folosim în speranţa de a scăpa de frică, prin a ne abate gândul de la ea.

De unde vine frica? Vine din angoasa fundamentală. De unde vine această angoasă fundamentală? Vine din

neputinţa de a sincroniza şi a crea armonie între minte şi corp. Atunci când practici yoga stând pe podea, dacă nu stai comod pe pernă, nu eşti capabil să-ţi sincronizezi mintea şi corpul. Nu te simţi la locul tău, iar postura nu îţi este comodă. Acest lucru se poate aplica şi restului vieţii tale. Atunci când nu te simţi centrat sau nu simţi că eşti la locul tău, bine ales în lume, nu te poţi conecta cu experienţa ta sau cu restul lumii.

Aşa că problema începe într-un mod foarte simplu. Atunci când mintea şi trupul nu sunt sincronizate, te simţi ca o caricatură a propriei tale persoane, ceva în genul unui idiot neevoluat sau a unui clown. În acea postură este foarte greu să intri în relaţie cu restul lumii.

Aceasta este o variantă simplificată a ceea ce se numeşte mentalitatea apusului de soare: a pierde în întregime contactul cu armonia intrinsecă a fiinţei umane. Metafora soarelui care apune se referă la faptul că soarele apune deja în lumea noastră şi nu ne putem ridica deasupra întunericului. Simţim că există numai suferinţă, nori, temniţe... (pag. 13-14)

Uneltele curajului

Calea neînfricării începe cu descoperirea fricii. Ne simţim înfricoşaţi, chiar terifiaţi de anumite circumstanţe. Sentimentul omniprezent de nervozitate ne oferă un sprijin în depăşirea fricii. Trebuie să facem o mişcare decisă pentru a trece de limita dintre laşitate şi curaj. Dacă facem acest lucru aşa cum trebuie, vom descoperi că partea cealaltă a laşităţii conţine curajul.

Este posibil să nu descoperim curajul imediat. Putem găsi o sensibilitate fragilă dincolo de nervozitatea noastră, încă tremurăm, dar tremurăm din cauza sensibilităţii, nu a fricii. Acea vulnerabilitate tremurândă conţine un element de tristeţe, dar nu în sensul că ai sentimente negative faţă

de tine însuţi sau te simţi privat de ceva. Mai degrabă, ai un sentiment firesc de plenitudine, care este tandru şi trist.

Este ca sentimentul pe care îl ai atunci când începi să plângi. Te simţi oarecum bogat, deoarece ochii îţi sunt plini de lacrimi. Când clipeşti, lacrimile încep să-ţi curgă pe obraji. Există şi o notă de singurătate, dar, din nou, acesta nu este bazat pe lipsă, respingere sau pe sentimentul că eşti necorespunzător. Simţi de fapt că numai tu singur poţi înţelege adevărul singurătăţii tale, care este completă şi plină de demnitate. Ai o inimă plină, te simţi singur, dar acest lucru nu te face să te simţi rău. E ca o insulă în mijlocul unui lac. Insula este autonomă; de aceea arată atât de singură în mijlocul apei. Feriboturi transportă din când în când oameni de pe mal pe insulă, dar asta nu ajută în mod special. Ba chiar exprimă singurătatea sau individualitatea insulei şi mai clar.

Descoperirea acestor faţete ale neînfricării sunt pregătirea pentru continuarea călătoriei pe calea războinicului. Dacă războinicul nu se simte singur şi trist, atunci poate fi corupt cu uşurinţă. De fapt, este posibil ca o asemenea persoană să nu fie de fapt un războinic. Pentru a fi un bun războinic, trebuie să te simţi trist şi singur, dar bogat şi plin de idei în acelaşi timp. Acest fapt face războinicul sensibil la toate aspectele fenomenelor: partea vizuală, olfactivă, auditivă, şi emoţională, în acest sens, războinicul este şi un artist, care apreciază tot ce se petrece în lume. Totul este extrem de viu. Sunetul făcut de armura ta sau de stropii de ploaie care-ţi cad pe haină este foarte puternic. Fâlfâitul din aripi al fluturilor pe care-i vezi din când în când este aproape ca o insultă, pentru că eşti atât de sensibil.

Un astfel de războinic sensibil poate apoi merge mai departe pe calea neînfricării. Există trei unelte sau ghiduri practice pe care războinicul le foloseşte în timpul călătoriei sale. Primul este dezvoltarea disciplinei, sau *shila*, în sanscrită, care este reprezentată prin analogie la lumina soarelui. Lumina soarelui este atotpătrunzătoare. Atunci

când soarele străluceşte pe pământ, nu neglijează nicio zonă. Îşi face munca aşa cum trebuie. În acelaşi fel, ca războinic, nu-ţi neglijezi niciodată disciplina. Nu ne referim la rigiditate militărească, ci mai degrabă la faptul că îţi menţii deschiderea faţă de lumea înconjurătoare în fiecare gest, în fiecare aspect al comportamentului tău. Te întinzi mereu către ceea ce se află în jurul tău. (pag. 70-71)

Shambhala

calea sacră a războinicului

de Chögyam Trungpa

Războinicul impenetrabil

Impenetrabilitatea se împarte în două categorii. Există mai întâi starea de impenetrabilitate, apoi expresia impenetrabilităţii. Starea de impenetrabilitate are la bază neînfricarea. E vorba despre ceva cu totul diferit de conceptul convenţional al impenetrabilităţii, acela de obscuritate sau de inexpresivitate. Un războinic impenetrabil a dobândit neînfricarea în special datorită experienţei anterioare a exagerării. Din acea neînfricare dezvolţi calităţi precum blândeţea şi compasiunea, care îţi permit să fii neutru, dar cu un simţ al umorului. Tot aşa cum un stejar masiv e legănat de vânt, simţul umorului face ca o persoană să fie jucăuşă. Iar pentru că e jucăuşă şi are simţul umorului, într-o astfel de persoană nu mai e loc pentru depresie. Starea de impenetrabilitate este, aşadar, voioasă şi metodică.

Impenetrabilitatea mai înseamnă, de asemenea, să te instalezi în siguranţa de sine - să rămâi solid şi relaxat totodată. Eşti deschis şi neînfricat, fără doruri şi îndoieli, dar, în acelaşi timp, eşti foarte interesat de mişcările lumii. Trezia şi inteligenţa ta te fac să fii autonom şi încrezător în

tine, încrederea aceasta neavând nevoie de reafirmare prin intermediul feedbackului din partea celorlalţi. Aşadar, starea de impenetrabilitate este convingerea care nu are nevoie de confirmare. Ai sentimentul autenticităţii, simţi că nu te amăgeşti şi că nu-i amăgeşti pe ceilalţi. Noţiunea aceasta vine din a avea stabilitate.

Impenetrabilitatea e o stare de sănătate în cadrul căreia nu există întrerupere sau ezitare. Este, prin urmare, vorba despre sentimentul că trăieşti cu adevărat, că eşti efectiv la cârma vieţii tale; ai un sentiment de soliditate absolută, dar în acelaşi timp îţi ascuţi inteligenţa în continuu. Întrebarea şi răspunsul apar simultan şi de aceea impenetrabilitatea e continuă. Este, de asemenea, de neclintit; nu cedează niciodată; nu te răzgândeşti niciodată. Dacă e ameninţat cursul unei acţiuni, mintea impenetrabilă răspunde cu o acurateţe neînduplecată, nu dintr-o agresivitate, ci dintr-o siguranţă de sine fundamentală.

Expresia impenetrabilităţii e reprezentată de modul în care aceasta se manifestă în acţiune. Principalul este să rămâi cumva neutru, dar în acelaşi timp să duci un proiect până la capăt. Eşti neutru fiindcă nu te interesează să primeşti confirmare. Aceasta nu înseamnă că îţi e frică să nu te laşi captivat de acţiunile tale, ci mai degrabă că nu te interesează să fii în lumina reflectoarelor. însă, în acelaşi timp eşti foarte loial celorlalţi, astfel că întotdeauna îţi duci la îndeplinire proiectul dintr-un sentiment de simpatie faţă de ei.

Manifestarea impenetrabilităţii e metodică şi elegantă. Impenetrabilitatea o exersezi nerostind răspicat adevărul, ci sugerându-l cu o desfătare lucidă datorată realizării tale. Dar oare ce e rău în a rosti adevărul răspicat? Când îl rosteşti astfel, el îşi pierde esenţa şi devine fie adevărul "meu", fie adevărul "tău"; devine un scop în sine. (pag. 202-203)

6.03.2015

Despre educaţie, arta învăţării şi valoarea vieţii

de Jiddu Krishnamurti

Pentru a întrona o educaţie adevărată, este limpede că trebuie să înţelegem semnificaţia vieţii în întregul ei, iar pentru asta trebuie să fim capabili să gândim, nu cu o consecvenţă logică, ci direct şi în spiritul adevărului. Un gânditor prea logic este în realitate nechibzuit, căci el se conformează unui model, el repetă fraze, iar gândirea sa urmează un făgaş. Este cu neputinţă să înţelegem viaţa în mod abstract sau teoretic. A înţelege viaţa înseamnă a ne înţelege pe noi înşine şi acesta este atât începutul cât şi scopul final al educaţiei.

Adevărata educaţie nu constă în a obţine cunoştinţe, în a înregistra şi a cataloga fapte, ci în a vedea semnificaţia vieţii ca întreg. Or, totalitatea nu îngăduie să te apropii de ea printr-una din părţile ei, şi totuşi asta încearcă să facă guvernele, religiile organizate, partidele autoritare.

Funcţia educaţiei este de a crea fiinţe omeneşti unitare, integrate, deci inteligente. Putem căpăta diplome, putem să fim eficienţi într-un domeniu oarecare, fără a fi inteligenţi. Inteligenţa nu este capacitatea de a înmagazina informaţii, ea nu-şi are izvorul în biblioteci şi nu constă nici în strălucite răspunsuri auto-defensive sau nici în afirmaţii agresive. Acela care n-a studiat poate fi mai inteligent decât eruditul. (pag.17)

A avea o minte deschisă este mai important decât a învăţa; şi noi putem să ne deschidem mintea, dar nu

îndopând-o cu informaţii, ci fiind conştienţi de gândurile şi de sentimentele noastre, examinându-ne cu atenţie pe noi înşine, percepând influenţele care ne înconjoară, ascultându-i pe ceilalţi, observându-i pe bogaţi şi pe săraci, pe puternici şi pe umili. Înţelepciunea nu este rodul fricii şi al asupririi; ea se naşte când sunt observate şi înţelese incidentele zilnice din relaţiile omeneşti.

Setea noastră de ştiinţă, dorinţa noastră de a dobândi fără încetare ceva, ne fac să pierdem iubirea. Noi tocim percepţia noastră despre frumos, sensibilitatea noastră faţă de cruzime. Ne specializăm din ce în ce mai mult şi suntem din ce în ce mai puţin unificaţi, mai puţin completi. Înţelepciunea nu poate fi înlocuită prin cunoştinţe, nici prin vreo sumă de explicaţii, nici prin vreo acumulare de fapte, care nu vor elibera omul de suferinţă.

Cunoaşterea este necesară, ştiinţa îşi are utilitatea ei; dar dacă mintea şi inima sunt înăbuşite de cunoştinţe, şi dacă motivul suferinţei este ascuns prin diferite explicaţii, viaţa devine zadarnică şi nu mai are sens. Nu aşa li se întâmplă celor mai mulţi dintre noi? Educaţia pe care o primim ne face din ce în ce mai găunoşi; ea nu ne ajută să dezgropăm straturile profunde ale fiinţei noastre, iar vieţile ne devin din ce în ce mai goale şi mai lipsite de armonie.

Informarea sau cunoaşterea faptelor deşi este în neîncetată creştere, este mărginită prin chiar natura ei. Înţelepciunea este nemărginită, ea include cunoaşterea şi procesul acţiunii; însă noi prindem o ramură şi credem că este întregul copac. Cunoaşterea unei părţi nu ne va putea face niciodată să simţim bucuria totalităţii. Intelectul nu poate să ne conducă la totalitate căci el nu este decât un fragment, nu este decât o parte. (pag.63)

Gândurile noastre, vieţile noastre sunt găunoase, sterile, goale. Emoţional suntem înfometaţi, sub aspect religios şi intelectual suntem repetitivi, plictisitori; social, politic, economic suntem înregimentaţi, dominaţi. Nu

suntem fericiţi, vioi, bucuroşi; acasă, la serviciu, la biserică, în şcoală, noi nu experimentăm niciodată o stare creatoare; nu există o destindere adâncă în gândurile şi în acţiunile noastre zilnice. Iar pentru că suntem hărţuiţi şi înfrânaţi din toate părţile, experienţa sexuală devine singura ieşire liberă, una pe care o căutăm mereu pentru că oferă, pentru moment, acea stare de fericire ce însoţeşte uitarea de sine. Problema nu este chestiunea sexuală, ea ţine de dorinţa de a captura încă o dată o stare de fericire, de a simţi şi de a face să dureze plăcerea, fie ea sexuală sau de altă natură.

De fapt, ceea ce căutăm cu o pasiune intensă este acea uitare de sine, acea identificare cu ceva în care să ne putem pierde complet. Pentru că eul este mic, meschin şi izvor de durere, noi vrem, conştient sau inconştient, să ne pierdem într-o excitaţie individuală sau colectivă, în gânduri nobile, sau în vreo senzaţie oarecare.

Când căutăm să fugim de eul nostru, căile de evadare capătă o foarte mare importanţă şi devin la rândul lor probleme dureroase. Câtă vreme nu cercetăm şi nu înţelegem piedicile care se opun vieţii creatoare - care apare atunci când te eliberezi de eu - nu vom rezolva problema sexuală. (pag.108)

1.03.2015

Viaţa ca extaz

natura, bărbatul, femeia

de Alan Watts

Creştinismul se deosebeşte radical de alte tradiţii, precum buddhismul şi Vedanta. În cazul acestora, ideile joacă un rol cu totul secundar, deoarece punctul central al respectivelor tradiţii este o experienţă inefabilă, cu alte cuvinte, o experienţă concretă şi nonverbală, nu o idee. În creştinism, accentul cade mai degrabă pe credinţă decât pe experienţă, importantă fiind mai ales acceptarea formulei corecte a dogmei, a doctrinei sau a ritului. Încă de la începuturile sale, creştinismul a respins "gnosis", sau experienţa directă a lui Dumnezeu, preferând în locu-i "pistis", sau actul de încredere al voinţei în anumite enunţuri revelate despre Dumnezeu. (pag.51)

Comentariul nostru: Experienţa mistică poate să nu apară imediat, deci practica orientală se bazează şi ea pe credinţa în spusele maeştrilor. Pe de altă parte, există şi mistici creştini, care au plecat de la credinţa pură. În general, credinţa este unealta spirituală oferită majorităţii oamenilor, căci nu toţi pot ajunge practicanţi plini de abnegaţie a diverselor metode meditative. În acelaşi timp, credinţa trebuie întărită prin cercetările moderne de parapsihologie şi ştiinţe cognitive, ca şi prin tradiţia esoterică. Toate izvoarele înţelepciunii antice, ca şi râurile religiilor se unesc în marele fluviu al credinţei în Divinitatea necuprinsă şi se varsă în oceanul preafericirii dumnezeieşti.

Totul e tot

şi alte eseuri despre zen şi experienţa spirituală

de Alan Watts

Individul **iluminat** are certitudinea clară şi copleşitoare că universul, cum se prezintă la momentul respectiv, în ansamblul său şi în fiecare parte a sa, este exact aşa cum trebuie, adică nu are nevoie de nici o explicaţie sau justificare în plus faţă de ceea ce este. Nu numai că

existenţa nu mai constituie o problemă, dar mintea este atât de uimită în faţa adecvării evidente şi suficiente în sine a lucrurilor, chiar şi a celor pe care le considerăm în mod obişnuit cele mai groaznice, încât nu poate găsi un cuvânt destul de puternic pentru a exprima perfecţiunea şi frumuseţea experienţei. Luciditatea care însoţeşte experienţa poate da senzaţia că lumea a devenit transparentă şi luminoasă, iar simplitatea ei - că lumea este impregnată şi ordonată de o inteligenţă supremă. Totodată, individul poate să simtă că întreaga lume a devenit trupul său şi că el, indiferent de ceea ce este, nu numai că a devenit, ci a fost mereu asemenea celorlalte lucruri din univers. Asta nu înseamnă însă că identitatea i se dizolvă până când ajunge să simtă că priveşte prin ochii tuturor, devenind literalmente omniscient, ci mai degrabă că existenţa şi conştiinţa sa individuală constituie o perspectivă adoptată temporar de ceva incomparabil mai mare decât el.

În chiar miezul experienţei pare să se afle convingerea sau intuiţia fulgerătoate că prezentul imediat, indiferent în ce constă el, constituie scopul şi împlinirea tuturor fiinţelor. Această intuiţie este înconjurată şi dă naştere unui extaz emoţional, unui intens sentiment de uşurare, libertate, uşurătate şi, de multe ori, de dragoste aproape insuportabilă faţă de lume, sentiment care rămâne însă secundar. Deseori, plăcerea experienţei se confundă cu experienţa, intuiţia se pierde în extaz, iar individul, în încercarea de a păstra efectele secundare, ratează miezul experienţei: şi anume că prezentul imediat este complet chiar şi în afara stării de extaz. Căci extazul este, în mod necesar, un punct de contrast efemer în fluctuaţia constantă a sentimentelor noastre. Intuiţia, atunci când este suficient de limpede, persistă însă; odată ce ne-am deprins cu un lucru, tindem să păstrăm uşurinţa deprinderii respective. (pag. 14-15)

22.02.2015

Învăţătura Hathor

Mesaje de la o civilizaţie înălţată

de Tom Kenyon

Atunci **când începeţi să avansaţi**, vă puteţi evalua progresele făcute pe baza observării schimbărilor ce au loc în cele patru puncte fundamentale ale relaţiilor: relaţia voastră cu corpul fizic, relaţia cu voi înşivă şi cu ceilalţi, relaţia voastră cu munca şi serviciul adus şi, în final, relaţia voastră cu Elementele Sacre.

Relaţia voastră cu ceilalţi este deosebit de utilă ca barometru al progreselor voastre. Întrebaţi-vă: "Ce se întâmplă în lumea relaţiilor mele? Sunt ele sincere şi importante?" Nobleţea şi transparenţa relaţiilor voastre vă vor indica, într-un mod foarte clar şi direct, unde vă aflaţi de-a lungul spiralei.

De pildă, dacă vă consideraţi foarte evoluaţi, dar relaţiile voastre sunt dificile şi constituie o sursă de supărare şi dizarmonie, puteţi fi siguri că vă amăgiţi cu privire la nivelul vostru de evoluţie. Am observat că unii oameni încep ceea ce ei numesc proces de înălţare, după care trec la a se izola de relaţiile personale şi de oportunităţile de învăţare oferite de ele. Aceste persoane s-au privat de o **oglindă** puternică şi de un proces foarte important, de feedback. Acest gen de feedback le indică dacă avansează sau, pur şi simplu, se amăgesc.

În procesul înălţării, există un pericol mare de amăgire de sine. Pe calea înălţării, amăgirea de sine se poate chiar mări, din cauza **egoului spiritual**. În timp ce parcurgeţi spirala ascendentă, vi se dezvoltă aptitudinile şi puterile.

Dacă nu e controlat, egoul vostru spiritual tinde să devină încrezut şi plin de el. Această lipsă de discernământ şi smerenie e periculoasă, deoarece veţi ieşi din stările superioare de conştienţă dacă îi priviţi pe ceilalţi cu dispreţ şi distanţi. Prin urmare, egoul spiritual poate constitui o problemă foarte reală, ce apare atunci când începeţi procesul de înălţare şi, de aceea, relaţiile sunt şi ele o parte foarte importantă din proces. (pag.78-79)

17.02.2015

Ghizii spirituali şi îngerii păzitori.

Intră în contact cu ajutoarele tale invizibile

de Richard Webster

CUM SĂ DEVII UN MEDIUM

Un medium este o persoană care are capacitatea de a acţiona în calitate de purtător de cuvânt al spiritelor decedate. El sau ea poate să comunice cu ghizii spirituali ai altor oameni şi să le ofere mesaje din lumea de dincolo.

Anumiţi oameni devin mediumi în mod natural, în timp ce alţii sunt mai reticenţi. Este un lucru să comunici în particular cu propriul tău ghid spiritual, dar este altceva să comunici în mod public cu ghizii altor oameni. Mulţi mediumi comunică în timp ce se află într-o stare de transă, iar anumiţi oameni consideră că este jenant la prima vedere să permită acest lucru să se întâmple atunci când alte persoane sunt prezente.

Doris Stokes a fost o persoană care a devenit medium, în mod natural. Toată viaţa ei a avut experienţe cu voci care vorbeau cu ea şi a constatat că prin relatarea a ceea ce i-au spus vocile, ea ar putea ajuta pe mulţi alţii. Ea a început acest tip de comunicări alături de prietenii ei, în bucătărie, dar întâlnirile au crescut ca număr de persoane, din ce în ce mai mult. În cele din urmă, când şedinţele săptămânale îi umpleau casa, cu oameni înghesuiţi pe hol şi pe scări, ea a început organizarea de reuniuni în săli şi în biserici. În cele din urmă, ea a devenit cunoscută în întreaga lume pentru darul ei de a comunica cu spiritele.

Doris Stokes a început cu prieteni susţinători. Acestea sunt printre cele mai eficiente modalităţi de a începe. Te vei simţi mult mai confortabil şi relaxat, fiind înconjurat de oamenii care cred în tine şi te îndrăgesc decât dacă ai începe cu o cameră plină de străini.

Unde să începi

Poţi găsi util să începi în cadrul cercului tău spiritual, deja dezvoltat. Aceasta ar fi o modalitate, în cazul în care familia ta este sceptică în legătură cu abilităţile tale mediumice. Este mult mai bine să începi cu oameni care au încredere în ceea ce faci. Vei avea parte de multă negativitate din partea scepticilor, destul de repede, şi este mai bine să câştigi o anumită încredere înainte de a te confrunta cu acest lucru.

Prietena mea, Pat Page, şi-a început cariera ca medium profesionist la un club de afaceri. Ea a fost invitată ca oaspete vorbitor, dar a fost introdusă spectatorilor ca medium. Prin urmare, ea a simţit că trebuie să includă anumite informaţii despre spirite în discursul ei. S-a dovedit a fi un dezastru total. Grupul căreia i s-a adresat era format din oameni de afaceri perfizi, cu niciun fel de interes faţă de lumea spiritelor. (pag.297-298)

14.02.2015

Arta terapiei PSI din practica terapeutică. boala

de Ovidiu Dragoş Argeşanu

PARAMETRI CARE TREBUIE VERIFICAŢI PENTRU A URMĂRI EVOLUŢIA UNUI OM

Sunt mai multe lucruri pe care le urmăresc la un om, mai mulţi parametri radiestezici care îmi dau detalii despre stadiul actual al omului respectiv din punct de vedere spiritual, al relaţiei cu Dumnezeu, al alimentaţiei, dar şi despre valorile spirituale cu care s-a născut, relaţia cu părinţii, karma personală, de familie şi de neam.

Pe mine nu mă interesează atât de mult DH-ul (lumina interioară), cât EBF-ul (energia benefică fundamentală), pentru că mă interesează dacă omul respectiv are plăţi karmice. EBF-ul îmi dă date despre karma pe care o are de plătit.

Verific SS-ul (starea de sănătate), SV-ul (starea de vindecare, de vitalitate) - cum evoluează de la o terapie la alta. Va trebui să urmăriţi un pacient săptămânal, să vedeţi cum se schimbă starea lui de sănătate sau starea de vitalitate. Dacă se schimbă de la o săptămână la alta cu minim 4%, este bine. În cazuri de karmă grea poate să fie şi 1-2% pe lună.

Apoi ca să-l ajut pe pacient să se schimbe şi să se vindece îi vorbesc despre CIP (capacitatea de iertare) şi IP (iertarea păcatelor). Mă interesează iertarea păcatelor la nivel de spirit, pentru că este în strânsă legătură cu PD (protecţia divină). Dacă am IP mic, am de asemenea PD

mic. Dacă îi cresc protecţia divină, îi cresc toate, şi starea de sănătate, şi starea de vitalitate.

Foarte important este SN (structura noesică - sufletul), SN adăugat malefic. Pentru că în timpul vieţii se pierde din suflet prin păcate făcute cu liber arbitru. Este necesar să se ştie că fiecare procent pierdut duce la distrugerea informaţiilor pozitive din matricea originală a corpului, lucru care determină distrugerea organelor şi implicit apariţia bolilor.

Se mai măsoară IS (integritatea structurală) pe organul bolnav sau per total. Ca un organ să funcţioneze, IS trebuie să fie 100%. Un procent înseamnă foarte mult. Primul copil, fosta mea soţie l-a pierdut pentru că avea SS 99%. Şi eu am zis că 99% este bine, chiar dacă simţeam în suflet că nu este aşa. Pentru că acel punct lipsă, dacă există într-un organ care este vital, atunci este mortal. Deci integritatea structurală, ca un om să se vindece, trebuie să fie 100%.

Primul lucru care îl fac este să refac SN, anihilez SN adăugat malefic, apoi refac integritatea structurală. Refacerea integrităţii structurale: "Doamne pune te rog informaţia şi energia necesară şi suficientă refacerii". Încercaţi tehnicile simple, nu cele complicate şi ineficiente. Acest algoritm este valabil şi pentru voi înşivă. (pag. 11-12)

11.02.2015

Sănătatea perfectă privită din perspectiva sufletului

de Joshua David Stone

Corpul fizic are şi conştiinţă proprie. Aşa cum se întâmplă cu întreaga materie, este creată de împărăţia elementală şi de fiinţele elementale. Fiinţele elementale sunt versiunea microcosmică a Puternicilor Elohim sau Dumnezeilor Co-Creatori, care îl ajută pe Dumnezeu să creeze Universul Material infinit! Există fiinţe elementale minuscule care ajută îngerii să creeze o floare şi există Elohim care îl ajută pe Dumnezeu să creeze universurile!

Există fiinţe elementale ce trăiesc în corpul nostru fizic şi care au ajutat la crearea acestuia! Denumirea esoterică a acestora este "fiinţele elementale ale corpului"! Totul din Universul Infinit al Lui Dumnezeu are conştiinţă. Acesta este motivul pentru care putem comunica cu animalele, cu un copac, o floare, un tufiş, o plantă sau un mineral. Putem comunica cu Spiritul ce locuieşte în forma de viaţă respectivă şi putem comunica cu conştiinţa elementalilor care au ajutat la crearea formei respective. Este de asemenea posibil să comunicăm cu toate forţele angelice ce luminează forma respectivă! (pag.112)

KARMA, Misterele reîncarnării

de Louis Gosselin

Există o metodă simplă pentru a scăpa de karmă. După părerea mai multor gânditori, a face servicii altora atrage o energie asupra noastră. Ulterior, cedând această energie, primim una nouă. Aceasta este legea dragostei, dar şi legea cauzei şi a efectului, adică veţi primi mai mult decât veţi da. A face un serviciu cuiva, în mod gratuit şi dezinteresat, este o manifestare de dragoste şi aceasta intensifică potenţialul unei persoane, permiţându-i acesteia să facă faţă propriei karme. Cu cât reuşim să dăm mai mult, să dăm dragoste, cu atât mai mult se face simţită

detaşarea de sine, ceea ce antrenează o detaşare faţă de evenimente. A te consacra altora îngăduie uitarea de sine. Este de altfel şi o terapie excelentă pentru a înceta să-ţi plângi de milă. (pag.131)

08.02.2015

Karma privită din perspectiva sufletului

compilaţie de Joshua David Stone

Există karmă naţională, de rasă, culturală, de oraş, de ţară, planetară, solară, galactică şi colectivă. Lucrurile negative care se întâmplă nu se datorează neapărat faptului că voi personal aţi făcut o greşeală într-o viaţă anterioară sau în cea prezentă. Atunci când alegem să ne încarnăm în această lume, ne integrăm în rândul tuturor acestor tipuri de karmă. Dintr-o anumită perspectivă, o persoană poate spune că totul este personal deoarece Sufletul a ales să vină pe Pământ. Totuşi, ne încurcăm adesea în aceste tipuri de karmă. Dacă vă încarnaţi în rasa africană, veţi avea parte de o anumită karmă asociată acestei rase. Un alt exemplu poate fi un război mondial. O persoană poate fi ucisă nu datorită karmei personale, ci pentru că s-a lăsat prinsă de karma naţională.

Înainte de toate, nu există karmă rea. Există doar karmă. Fiecare persoană alege să interpreteze karma ca fiind rea sau bună. De fapt, din perspectiva Lui Dumnezeu, totul se întâmplă cu un anumit scop, acela de a primi învăţături spirituale. Astfel, din acest punct de vedere, tot ceea ce se întâmplă reprezintă un test sau o lecţie spirituală. Deci, atitudinea şi perspectiva corectă faţă de

karmă este de a o binecuvânta. Dacă nu o binecuvântaţi, deveniţi nervoşi şi vă supăraţi pe ea, iar acest lucru ţine de conştiinţa de victimă şi de Egoul Negativ, bazat pe frică, separator, dualist, iluzoriu, egoist. Atitudinea corectă este una de acceptare şi neîmpotrivire. Nu trebuie să ne schimbăm, indiferent dacă avem parte de profit sau pierdere, plăcere sau durere, boală sau sănătate, victorie sau eşec, laudă sau critică. (pag.44)

30.01.2015

Un chirurg ortoped ce a a supravieţuit unei experienţe în preajma morţii este Mary C. Neal, care a scris o carte intitulată "***La ceruri şi înapoi***" (în original "***To Heaven and Back***").

Iată o scurtă selecţie dintr-un **INTERVIU** acordat de Mary C. Neal revistei online "I Spectrum Magazine):

- După acea minunată experiență în preajma morți (NDE), așteptați cu nerăbdare moartea?

M.N.: Nu am teamă de moarte şi abia aştept ziua când viaţa mi se va termina. Nu îmi voi grăbi moartea, căci ştiu că încă am, ca fiecare persoană, multă treabă de îndeplinit aici, pe Pământ. Totuşi, unul din sentimentele copleşitoare pe care le-am avut fiind în ceruri a fost sentimentul că eram "acasă" şi bineînţeles că abia aştept ziua când îmi voi fi terminat treaba, ca să mă pot întoarce acasă.

- Fenomenul NDE (Near Death Experience) este un subiect controversat. Mulți doctori pur și simplu îl neagă. Credeți că va veni o zi când știința va dovedi viața de după moarte sau este imposibil să se dovedească chestiuni spirituale cu instrumente materiale?

M.N.: Cred că lucrurile spirituale se află dincolo de hotarele ştiinţei şi medicinei. Cred că observaţiile noastre despre moarte şi NDE vor deveni tot mai detaliate, dar nu vom avea o dovadă absolută. E prezentă o putere misterioară în a credea ceva fără a vedea.

În privinţa dovezilor, totuşi cred că ele sunt numeroase. Sistemul judiciar stabileşte vina sau nevinovăţia unui criminal pe baza spuselor unui martor sau doi. Există astăzi sute de mii de mărturii despre NDE. Câte mai sunt necesare? Cred că scepticismul oamenilor de ştiinţă reflectă o aroganţă intelectuală (aceea că, dacă suntem destul de deştepţi şi de instruiţi, putem înţelege şi controla totul), o lene (e nevoie de timp şi efort să strângem informaţii) şi mai ales o teamă (dacă într-adevăr există un Dumnezeu şi viaţă după moarte, atunci fiecare dintre noi suntem răspunzători pentru alegerile şi comportamentul nostru, pentru cum îi tratăm pe ceilalţi şi ne petrecem fiecare moment al vieţii).

- Înainte de a experimenta apropierea morţii credeaţi în Lumea de Apoi sau eraţi sceptică?

M.N.: Înainte de propria mea NDE aş spune că eu credeam în Dumnezeu şi speram că există "ceva" după moarte, dar eram absolut sceptică în privinţa mărturiilor despre NDE. Am o gândire foarte realistă şi bănuiesc că oamenii pot avea motivaţii şi interese ascunse atunci când fac astfel de afirmaţii extraordinare.

sursa: ispectrummagazine.com Nr.11 (ian-feb 2015)

În continuare, câteva pasaje impresionante din cartea lui Mary Neal, "LA CERURI ŞI ÎNAPOI", capitolul 12, unde este descrisă experienţa sa în apropierea morţii (NDE):

La Ceruri şi înapoi

de Mary C. Neal

M-am înălţat şi am ieşit din râu, iar când sufletul meu a ieşit la suprafaţa apei, am întâlnit un grup de cincisprezece până la douăzeci de suflete (spirite omeneşti trimise de Dumnezeu) care m-au primit cu cea mai copleşitoare bucurie pe care am trăit-o şi mi-o puteam imagina vreodată. Era o bucurie la cel mai pur nivel al inimii. Acest comitet de primire părea să mă ovaţioneze din ce în ce mai tare pe măsură ce mă apropiam de "linia de sosire".

Deşi nu puteam să identific fiecare fiinţă spirituală pe nume (de exemplu, Paul, răposatul meu bunic, doamna Sivits, bătrâna mea dădacă, Steven, vecinul meu, sau alte persoane), le cunoşteam bine pe fiecare, ştiam că sunt trimise de Dumnezeu şi le ştiam de o veşnicie. Eram şi eu printre ele şi ştiam că au fost trimise pentru a mă călăuzi prin timpul şi spaţiul care desparte lumea noastră de lumea lui Dumnezeu. De asemenea, înţelegeam dincolo de cuvinte că fuseseră trimise nu doar să mă întâmpine şi să mă călăuzească, ci să mă şi protejeze în timpul călătoriei mele.

Acele fiinţe aveau contur, dar nu aveau limite foarte clare aşa cum au corpurile fizice de pe Pământ. Aveau contururi neclare, pentru că fiecare fiinţă spirituală era orbitoare şi radiantă. Prezenţa lor îmi cuprinsese toate simţurile, ca şi cum puteam să le văd, să le aud, să le simt, să le miros şi să le gust în acelaşi timp. Strălucirea lor era atât orbitoare, cât şi revigorantă. Nu vorbeam efectiv, însă comunicam cu uşurinţă într-o formă foarte pură. Ne transmiteam simultan gândurile şi emoţiile şi ne înţelegeam perfect unii cu alţii, deşi nu foloseam limbajul.

Sosirea mea a fost sărbătorită cu multă bucurie şi aveam o senzaţie de iubire absolută în timp ce acele fiinţe spirituale şi eu ne îmbrăţişam, dansam şi ne salutam. Intensitatea, profunzimea şi puritatea acestor sentimente şi senzaţiile erau mult mai mari decât aş putea descrie vreodată sau decât aş fi putut resimţi pe Pământ.

Să nu mă înţelegeţi greşit… am fost foarte binecuvântată în viaţa mea şi am resimţit multă bucurie şi multă iubire aici pe Pământ. Îmi iubesc soţul şi pe fiecare dintre copiii mei din tot sufletul, iar iubirea este reciprocă. Doar că lumea lui Dumnezeu este mult mai plină de culoare şi mai intensă. Era ca şi cum aş fi resimţit o explozie de iubire şi de bucurie în esenţa lor absolută, pură. Singurul lucru de pe Pământ cu care pot compara această diferenţă este televiziunea; comparaţi imaginile de pe vechile ecrane cu tub catodic cu imaginile de pe noile televizoare cu înaltă definiţie; imaginile HD sunt înfiorător de limpezi în relativa lor strălucire şi claritate.

Eu şi însoţitorii mei am început să plutim de-a lungul potecii şi eu ştiam că mă duc acasă. Casa mea veşnică. Ne întorceam la Dumnezeu şi eram toţi foarte emoţionaţi. Însoţitorii mei abia puteau să-şi stăpânească entuziasmul dezlănţuit şi erau nerăbdători să-mi anunţe întoarcerea, sărbătorind-o cu toţi locuitorii cerurilor. În timp ce sorbeam frumuseţea şi bucuria cu însoţitorii mei, am aruncat o privire către scena de pe malul râului. Corpul meu semăna cu "cochilia" unui vechi prieten şi am simţit o caldă compasiune şi recunoştinţă pentru utilizarea lui.

Mergeam pe o potecă ce ducea către o sală măreaţă şi strălucitoare, mai mare şi mai frumoasă decât orice puteam concepe să văd pe Pământ. Strălucea în toate culorile. Cred că atunci când oamenii care au trecut prin experienţe în apropierea morţii descriu "vederea luminii albe" sau "deplasarea către lumina albă" ei descriu, de fapt, deplasarea către strălucirea acestei săli. Vocabularul nostru nu este destul de bogat pentru a descrie experienţa într-un mod inteligibil. Poate din această cauză Isus vorbea adesea în parabole.

Mi-am simţit sufletul atras către intrare şi, pe măsură ce mă apropiam, absorbeam emisia de lumină şi simţeam iubirea pură, deplină, absolut necondiţionată care emana din acea sală. Era cel mai frumos şi mai fascinant lucru pe care îl văzusem vreodată. Ştiam cu siguranţă profundă că

reprezintă ultima ramificaţie a vieţii, poarta prin care trebuie să treacă fiecare fiinţă umană. Era clar că acea sală era locul în care fiecăruia dintre noi i se dă ocazia de a-şi revedea viaţa şi alegerile făcute în viaţă şi unde ni se oferă oportunitatea finală de a-l alege pe Dumnezeu sau de a ne depărta de el – pentru veşnicie. M-am simţit pregătită să intru în sală şi am fost cuprinsă de dorul profund de a mă reuni cu Dumnezeu.

Am ajuns la intrarea în sală şi am putut vedea multe spirite umblând de colo-colo în interior. Toate spiritele se întorceau să ne privească în timp ce intram şi ne transmiteau compasiune şi iubire. Înainte de a apuca să intrăm, totuşi, o senzaţie apăsătoare de mâhnire şi de tristeţe a coborât asupra însoţitorilor mei spirituali şi atmosfera a devenit sumbră. Ei s-au întors spre mine şi mi-au explicat că nu venise vremea să intru în sală; nu-mi terminasem călătoria pe Pământ, mai aveam multe de făcut şi trebuia să mă întorc în corpul meu. Am protestat, dar mi-au fost oferite mai multe motive să mă întorc şi mi s-a spus că mi se vor da curând mai multe informaţii.

Ne-am împărtăşit părerile de rău, în timp ce mă însoţeau înapoi pe malul râului. M-am aşezat în corpul meu şi am trimis priviri pline de dor acestor fiinţe cereşti, care veniseră cu mine să mă călăuzească, să mă protejeze şi să mă îmbărbăteze, înainte de a mă întinde şi a reveni în corpul meu.

24.01.2015

Dovada lumii de dincolo

adusă de un neurochirurg

de Eben Alexander

Am văzut Pământul ca un punct albastru în imensa întunecime a spaţiului fizic. Puteam să văd că Pământul era un loc în care **binele şi răul se amestecau** şi că asta constituia una dintre caracteristicile lui unice. Chiar şi aici, pe Pământ, există mai mult bine decât rău, dar Pământul este un loc unde răului i se permite să câştige mai multă influenţă într-un mod care ar fi cu totul imposibil la nivelurile superioare ale existenţei. Faptul că răul poate uneori să deţină supremaţia a fost ştiut şi îngăduit de Creator ca o consecinţă necesară a faptului că a dat darul liberului-arbitru unor fiinţe ca noi.

Mici particule de rău au fost împrăştiate în tot universul, dar suma totală a tot ceea ce este rău a fost ca un fir de nisip de pe o plajă imensă prin comparaţie cu binele, abundenţa, speranţa şi iubirea necondiţionată de care universul a fost literalmente inundat. Însăşi ţesătura unei dimensiuni este alcătuită din iubire şi acceptare, şi orice nu are aceste calităţi apare imediat şi evident ca fiind nelalocul lui acolo.

Dar liberul-arbitru vine cu preţul unei pierderi sau al unei îndepărtări de această iubire şi acceptare. Suntem liberi; dar suntem fiinţe libere înconjurate de un mediu care conspiră să ne facă să simţim că nu suntem liberi. Liberul-arbitru are o importanţă centrală pentru funcţionarea noastră pe tărâmul terestru: o funcţionare care, după cum vom descoperi cu toţii într-o bună zi, serveşte rolului mult superior de a permite ascensiunea noastră într-o dimensiune alternativă atemporală. (pag. 86-87)

Ceea ce am descoperit în lumea de dincolo este imensitatea indescriptibilă şi complexitatea universului şi faptul că baza a tot ceea ce există este conştiinţa. Am fost atât de complet conectat la ea, încât, adesea, nu a existat

nicio diferenţiere între "mine" şi lumea prin care mă mişcăm.

Dacă ar fi să rezum toate acestea, aş spune mai întâi că universul este mult mai mare decât pare să fie dacă ne uităm doar la părţile lui imediat vizibile. (De fapt, asta nu e o idee revoluţionară, întrucât ştiinţa convenţională admite că 96 la sută din univers este alcătuit din "materie şi energie neagră". Ce sunt aceste entităţi negre? Nimeni nu ştie deocamdată. Dar ceea ce a făcut ca experienţa mea să fie neobişnuită a fost urgenţa surprinzătoare cu care am experimentat rolul fundamental al conştiinţei sau al spiritului. N-a fost teorie când am învăţat asta acolo sus, ci un fapt copleşitor şi imediat ca un suflu de aer arctic primit în faţă.)

În al doilea rând: noi - fiecare dintre noi - suntem conectaţi în mod complex şi de neclintit cu universul lărgit. Acesta este adevăratul nostru sălaş şi să credem că lumea aceasta fizică este tot ceea ce contează este ca şi cum ne-am închide într-un mic dulap şi ne-am imagina că nu mai există nimic dincolo de acesta.

Şi, în al treilea rând: forţa esenţială a credinţei în înlesnirea ideii de "minte deasupra materiei". Când eram student la medicină, am fost adesea uimit de puterea incredibilă a efectului placebo - că studiile medicale au trebuit să depăşească cele circa 30 de procente de binefacere atribuită faptului că pacientul crede că primeşte un medicament care-i este de folos, chiar dacă e vorba despre o simplă substanţă inertă. în loc să vadă puterea fundamentală a credinţei şi a modului cum ne influenţează sănătatea, profesia medicală a preferat să vadă jumătatea goală a paharului - şi anume că efectul placebo este un obstacol în demonstrarea eficacităţii unui tratament. (pag. 152-153)

Citiţi şi un interviu cu neurochirurgul Eben Alexander.

19.01.2015

Universul conştient de sine

Conştiinţa creează lumea materială

de Amit Goswami

Parcurgeţi următoarele proprietăţi cuantice:

• Un obiect cuantic (un electron, de exemplu) se poate afla în mai multe locuri în acelaşi timp (**proprietatea de undă**).

• Nu putem spune că un obiect cuantic se manifestă în realitatea spaţiu-timp obişnuită până când nu îl observăm ca particulă (**colapsul undei**).

• Un obiect cuantic încetează să existe aici şi apare simultan acolo; nu putem spune că a parcurs spaţiul intermediar (**saltul cuantic**).

• Manifestarea unui obiect cuantic, cauzată de observaţia noastră, influenţează simultan obiectul său pereche - oricât de departe s-ar afla unul de celălalt (**acţiune-la-distanţă cuantică**).

Nu putem lega fizica cuantică de datele experimentale fără a aplica o **schemă de interpretare**, iar interpretarea depinde de **filosofia** care influenţează strângerea datelor. Filosofia care domină ştiinţa de secole întregi (**realismul fizic, sau material**) susţine faptul că doar materia - alcătuită din atomi sau, în cele din urmă, din particule elementare - este reală; restul sunt fenomene secundare ale materiei, un dans al atomilor constituenţi. Această viziune este numită realism deoarece obiectele sunt considerate a fi reale şi independente de subiecţi, de noi, sau de modul în care noi le observăm.

Ideea că toate lucrurile sunt alcătuite din atomi este o presupunere nefondată; nu se bazează pe nicio dovadă directă. Atunci când noua fizică ne propune o situaţie ce pare paradoxală din perspectiva realismului

material, avem tendinţa de a trece cu vederea posibilitatea ca paradoxurile să fie generate de falsitatea presupunerii noastre nefondate. (Avem tendinţa să uităm că o presupunere întreţinută un timp îndelungat nu devine automat o realitate şi adesea nici nu vrem să ni se amintească acest lucru.)

Numeroşi fizicieni sunt astăzi de părere că ceva este în neregulă cu realismul materialist, dar se tem să zguduie barca în care au mers atâta vreme. Nu îşi dau seama că barca lor pluteşte în derivă şi că are nevoie de o nouă cârmuire, sub o viziune nouă.

Există o alternativă la filosofia realismului material? Realismul material se străduieşte fără succes să explice existenţa minţii noastre, în special fenomenul unei conştiinţe de sine potente cauzal. "***Ce este conştiinţa?***" Adeptul realismului material încearcă să scape de această întrebare, răspunzând indiferent că nu are importanţă. Dacă, însă, acordăm atenţie tuturor teoriilor pe care le construieşte mintea conştientă (inclusiv cele care o neagă), **conştiinţa are importanţă**. [...]

Aşadar, întrebarea este: există o alternativă monistă la realismul material, în care mintea şi materia să fie în totalitate parte a unei realităţi, însă o realitate ce nu se bazează pe materie? Sunt convins că există. Alternativa pe care o propun în această carte este **idealismul monist**. Filosofia este monistă, nu dualistă, şi vorbim de idealism, deoarece ideile (a nu se confunda cu idealurile) şi conştiinţa acestora sunt considerate elementele de bază ale realităţii; materia este secundară. (pag.21-22)

În această carte susţinem ideea că idealismul monist nu numai că este compatibil cu fizica cuantică, dar este chiar esenţial pentru interpretarea acesteia. **Paradoxurile noii fizici dispar atunci când le examinăm din perspectiva idealismului monist**. în plus, fizica cuantică combinată cu idealismul monist ne oferă o paradigmă cu ajutorul căreia putem elucida câteva dintre paradoxurile misticismului, precum problema transcendenţei şi a pluralităţii. (pag.70)

Există filosofi care susţin ideea că intuiţia noastră despre o minte (şi conştiinţă) separată de trup este corectă. Aceştia sunt dualiştii. Alţii neagă dualismul; aceştia sunt moniştii. Există două şcoli ale monismului. Una dintre acestea, cea a monismului materialist, este de părere că trupul are întâietate şi că mintea şi conştiinţa nu sunt decât epifenomene ale trupului. Cea de-a doua şcoală, a idealiştilor monişti postulează întâietatea conştiinţei, mintea şi trupul fiind epifenomene ale conştiinţei. în cultura occidentală, în special în timpurile recente, moniştii materialişti au dominat şcoala monistă. În Orient, pe de altă parte, idealismul monist a rămas o forţă. (pag.167)

14.01.2015

Ieşirea din întuneric. Drumul spre lumină

de Deborah King

Căderea din Graţie

Mulţi lideri spirituali încep în mod autentic în Lumină. La început au intenţii şi motive corecte, vrând să ajute lumea şi să înfăptuiască lucruri benefice. Aproape invariabil, aceşti lideri au şi capacităţi deosebite, care le-au fost dăruite de Spirit. Pot să fie foarte buni clarvăzători sau, ca Sai Baba, pot să facă să apară din aer pietre preţioase şi cenuşă sfântă. Sau poate că au darul predicării, al canalizării (mediumnităţii – n.n.) sau al vindecării. Ar putea să aibă oricâte puteri rare care vin dintr-o conectare iniţială profundă cu Sursa. Apoi, treptat, încep să rătăcească în imperfecţiunile omeneşti. Am văzut o modalitate fundamentală prin care se întâmplă acest lucru şi este una

din cauzele principale ale căderii din Graţie: dorinţa de a obţine dragostea şi aprobarea adepţilor lor.

Aceşti guru şi clarvăzători dăruiţi alunecă în întuneric din cauză că sunt atraşi de adoraţia din partea "fanilor" lor. Ei devin dependenţi de această adulaţie. Desigur, asta nu se întâmplă doar oamenilor din lumea spirituală; oricine se află în atenţia publicului riscă să cadă în această capcană - indivizii care apar la televizor, în filme sau în turnee de conferinţe, ori cei aflaţi în funcţii publice. Politicienii, aşa cum vedem adesea, sunt deosebit de vulnerabili, la fel şi celebrităţile. Diferenţa este că noi ne aşteptăm ca liderii noştri spirituali să fie deasupra unei astfel de adicţii. Şi totuşi, ei cad în acelaşi fel.

Iată cum se întâmplă lucrurile: îţi faci treaba cu sârguinţă, având toate motivele corecte, când, deodată, îţi dezvolţi o bază de fani şi măgulirile încep să curgă. Oamenii te iubesc. Ei cred că eşti minunat şi îţi spun acest lucru în permanenţă. Când auzi de-atâtea ori aceleaşi laude, e greu să nu ajungi să le crezi. Până să-ţi dai seama, eşti cucerit de propria ta imagine exagerată... şi, cât ai clipi, ai căzut prizonierul propriului tău ego. (pag.83)

Secretul fericirii

Mai există un lucru important pe care poţi să-l faci ca să trăieşti în Lumină şi anume să ieşi din starea în care eşti preocupat doar de propria-ţi persoană. Când lucrezi ca să-ţi rezolvi suficiente din problemele, mecanismele de apărare şi rănile esenţiale şi laşi să intre în tine destulă Lumină - oferindu-ţi, în cadrul acestui proces, mai multă cunoaştere, clemenţă şi înţelepciune - eşti pregătit să participi mai mult la ceea ce se întâmplă în lume. Vei fi gata să faci ceea ce te-ai hotărât şi ai început să faci iniţial cu viaţa ta. Mă refer la agenda pe care ai creat-o înainte de a ajunge în planul terestru - intenţiile pe care ţi le-ai stabilit cu privire la ceea ce ai dorit să definitivezi în

această viaţă. Acesta este adevăratul tău scop şi este important pentru fericirea şi evoluţia ta ca suflet să te ridici la întregul tău potenţial, iar asta implică întotdeauna ceea ce faci pentru alţii.

Mai devreme, ţi-am vorbit despre Suzanne, femeie a cărei existenţă a fost văduvită de prietenie şi dragoste pentru că a refuzat să se dezbare de convingerea că viaţa înseamnă numai ceea ce o priveşte pe ea. Mulţi oameni suferă din cauza acestei mentalităţi o bună parte din vieţile lor. Sunt absorbiţi în mica lor lume personală, concentrându-şi atenţia doar asupra a ceea ce vor ei, asupra a ceea ce ei cred că le trebuie pentru a fi fericiţi. Totuşi, de prea multe ori, aceste judecăţi sunt greşite. Lucrurile pe care ne străduim să le obţinem sunt foarte depărtate de ceea ce aduce, de fapt, fericirea.

La un moment dat din viaţa mea, am auzit chemarea şi am început să mă schimb. Acela a fost momentul în care mi-am spus: "*Nu am nevoie de toţi banii pe care-i câştig practicând avocatura. Pot să îmi câştig traiul şi din ceea ce obţin din practica de vindecare*". Am început încet-încet să renunţ la lucruri, pentru că am simţit cu tărie că toată atenţia pentru lucrurile viitoare trebuia să fie concentrată pe ceea ce aş putea să fac pentru alţii.

Pentru mine, a fost o adevărată transformare. Trebuie să spun că, înainte de a lua această decizie, atenţia mea era întotdeauna asupra a ceea ce aş putea să fac pentru mine. Cum să mă fac mai atrăgătoare? Cum să fac să am mai mult succes? Cum să devin mai puternică? Dar, dintr-odată, am ajuns la o cotitură şi am pornit într-o cu totul altă direcţie. Am devenit mult mai puţin preocupată de mine şi am renunţat la obsesiile mele mărunte, iar de atunci, de când am făcut această schimbare, mi s-au întâmplat lucruri minunate. Acum sunt mult mai fericită, firește, pentru că adevărata fericire nu există când suntem concentraţi doar pe noi înşine.

Îmi amintesc când tata mi-a spus că a găsit secretul fericirii. Eram în ultimul an de Drept şi luam masa într-o zi când, din senin, l-am auzit zicând:

- *Am găsit secretul fericirii.*
- *Care este, tată? am întrebat.*
- *Păi, să nu te mai gândeşti la tine. Doar la cum să-i ajuţi pe alţii.*

A spus un lucru foarte înţelept. Dar, desigur, în acel moment mi-a trecut pe lângă urechi!

Când îi pui pe ceilalţi pe primul plan, eşti fericit cât e ziua de lungă. Nu trebuie să-mi fac niciodată griji cu privire la depresie sau anxietate sau că aş putea să nu mă simt bine, pentru că întotdeauna mă mişc ca să ajut pe cineva. Când eram tânără, funcţionam în modul de supravieţuire, încercând cu disperare să fiu un avocat corporatist de succes, iar asta nu mi-a adus niciun fel de plăcere. De fapt, nu-mi amintesc ca atunci să fi fost vreodată bucuroasă. Concentrarea asupra altor oameni ne însufleţeşte în fiecare zi, pentru că suntem în starea în care oferim, ne mişcăm tot mai mult înspre iubirea necondiţionată, în care inimile noastre continuă să se deschidă. În cele din urmă, aceasta creează o legătură cu ceilalţi care nu poate fi clădită în niciun alt mod.

Apropo, să ai grijă de nevoile altora nu înseamnă să negi nevoia de a fi bun faţă de tine. E la fel de important pentru viaţă să mănânci bine, să dormi suficient, să petreci... (pag. 146-147)

Titlul original al cărţii: *Entangled In Darkness. Seeking The Light*

05.01.2015

RUMI

Mevlana Jalal ad-Din Muhammad Balkhi, cunoscut şi ca Jalal ad-Din Muhammad Rumi, iar pentru lumea vestică pur şi simplu ca **Rumi**, a fost un poet persan din secolul al 13-lea, teolog, mistic. Filosof şi mistic al Islamului, dar nu un musulman fundamentalist, el pleda mai degrabă pentru toleranţă nelimitată, optimism, bunătate, caritate şi conştienţă prin intermediul iubirii. Pentru el şi discipolii lui, toate religiile erau mai mult sau mai puţin adevărate. Privind cu aceiaşi ochi pe musulmani, evrei şi creştini deopotrivă, învăţăturile lui tolerante şi pacifiste au devenit plăcute oamenilor din toate sectele şi sistemele religioase.

Rumi, poetul dervişilor rotitori

Poezii şi aforisme de Rumi

Rumi, the full documentary (film documentar în limba engleză)

Câteva selecţii din poeziile şi aforismele lui RUMI:

EVOLUŢII

Din materie pierit-am, să-ncolţesc în firul ierbii,
şi-am pierit din firul ierbii, să răsar în erbivoră,
şi-am pierit din erbivoră, să mă schimb în om anume.
Pot să spun că după moarte mă voi spulbera-n nimica?
Voi zbura şi eu odată mai presus de lumea asta
şi mă voi schimba în ceea ce mi-i teamă să-mi închipui.

* * *

Eternul m-a privit pentru o clipă cu ochiul Său de putere şi mi-a anihilat identitatea în fiinţa Sa şi mi s-a revelat în esenţa Sa. Am văzut că existam prin El.

* * *

RUGĂMINTEA

L-am rugat pe Dumnezeu
Să-mi dea putere,
Dar El m-a făcut slab
Ca eu să învăţ simplitatea şi smerenia.

L-am rugat să mă ajute
Să fac fapte mari.
Dar El m-a micşorat
Ca eu să fac fapte bune.

L-am rugat să-mi dea bogăţia
Ca eu să fiu fericit,
Dar El m-a făcut sărac
Ca să devin înţelept.

L-am rugat toate lucrurile
Ca să pot gusta viaţa.
Dar El mi-a dat viaţa
Ca să pot gusta toate lucrurile.

Nu am primit nimic
Din tot ce-am cerut,
Dar am primit tot
Ce-a fost bun pentru mine.

Împotriva voinţei mele
Au fost ascultate rugăminţile mele.
Sunt printre oameni
Un om binecuvântat.

* * *

CÂND FACI CEVA PORNIT DIN SUFLETUL TĂU

Când faci ceva pornit din sufletul tău,
simţi ceva ca o maree urcând în tine, o bucurie.

Când fapta porneşte din altă parte,
sentimentul dispare.

Nu lăsa pe alţii să te conducă. Ar putea fi orbi sau, mai rău, păsări de pradă. Agaţă-te de frânghia Domnului. Şi ce înseamnă asta?

Să nu mai fii încăpăţânat.

Pentru că din cauza inflexibilităţii stau oamenii în puşcării.
Din pricina inflexibilităţii păsările cad în capcane.
Din cauza inflexibilităţii peştii sunt prăjiţi în tigaie.
Nervozitatea poliţiei vine din inflexibilitate. Ai văzut cum un judecător aplica pedepse vizibile.
Acum priveşte invizibilul.

Dacă vei fi capabil să părăseşti egoismul, vei vedea cum este îţi este schingiuit sufletul.

Suntem născuţi şi trăim într-o fântână cu apa neagră. Cum ne-am putea imagina un câmp deschis sub soare?

Nu insista în a merge unde crezi tu că doreşti să mergi. Întreabă Primăvara care e calea.

Părţile tale cu adevărat vii vor construi o armonie.

Există un palat călător care pluteşte prin aer,
cu balcoane şi cu apă limpede curgând peste tot;
nemărginire din jur împrejur – şi totuşi cuprinsă într-un singur cort.

24.12.2014

IUBEŞTE IUBIREA!

Omul iubeşte o fiinţă apropiată şi se simte fericit. Iubirea pe care o primeşte în retur îi măreşte propria iubire, îi confirmă

valoarea şi frumuseţea. Este minunată şi necesară relaţia de iubire cu un semen şi chiar cu altă fiinţă (animal, plantă)! Totuşi, acest gen de iubire este limitată şi poate duce la egoism, la răutate împotriva celor pe care nu-i iubeşti. Pentru a completa ce îţi lipseşte, trebuie să **iubeşti Iubirea**!

Faptul că putem iubi ne face fericiţi. Nu când primim, ci când putem dărui iubire suntem fericiţi. Când ne simţim sufletul pustiu sau împietrit, degeaba încearcă alţii să ne dăruie iubire, iar noi nu o simţim, ca să ne încălzească sufletul. Profităm egoist de atenţia lor şi totuşi nu suntem fericiţi. Dăruind iubire, devenim fericiţi. Trebuie să fim recunoscători că putem iubi, fiindcă numai astfel putem fi fericiţi. Prin urmare, trebuie să **iubim Iubirea**, căci doar Ea ne face fericiţi.

Alături de alte iubiri ale noastre, să nu uităm să **iubim Iubirea**! Chiar dacă în prezent nu iubim pe nimeni, putem **iubi Iubirea** nestingheriţi. Ea n-o să ne respingă, n-o să ne dezamăgească şi e disponibilă. Ştim că Ea există, chiar dacă nu o vedem. O putem invoca ca pe o speranţă sau putem rememora fericirea trăită atunci când am iubit. Acest sentiment sublim nu poate fi egalat de nimic altceva. Avem toate motivele să **iubim Iubirea**.

Aşa că **iubeşte Iubirea**! Nici nu ai nevoie de o altă persoană ca să iubeşti. E de ajuns să fii recunoscător Iubirii că există şi te poate face fericit imediat.

De ce nu eşti fericit? Nu căuta răspunsul, ci scufundă-te în sentimentul recunoştinţei faţă de Iubire. Mulţumeşte că eşti capabil de iubire, deci şi de fericire. Vei vedea atunci că totul devine clar şi luminos, iar mintea îţi va fi îndulcită de dulceaţa inimii. Nu eşti de piatră, omule! Ai primit o mare şansă odată cu puterea de a iubi. Foloseşte această putere!

Iubeşte Iubirea şi nu întreba de ce! Repetă acest exerciţiu de admiraţie zilnic şi mereu. Este suficient dacă perseverezi. **Iubeşte Iubirea** şi atât. Restul va veni de la sine, vei iubi tot mai mult şi vei fi tot mai fericit.

Nu uita că iubirile noastre se datorează Iubirii care hrăneşte sufletele tuturor iubiţilor. Deci **iubeşte Iubirea**, fără nicio prejudecată sau teamă de ridicol! Da, iubeşti ceva ce nu se vede.

Dar se simte, nu-i așa?! Nu-i poți da o formă, dar ia toate formele iubirilor din lume. E sentimentul pur, același pretutindeni, în condiții mereu diferite.

De unde vine starea pură de Iubire? Din univers? Nu, dimpotrivă. Universul vine din Iubire. Ce frumos este să **iubești Iubirea**, în toată universalitatea Ei! Iubirea iubește totul, deci și pe tine. Iubește-o și tu, ca să fiți chit!

Iubește Iubirea!

09.12.2014

MAGIA SPECTACULOASĂ ȘI ROLUL EI

Am descoperit pe YouTube niște compilații cu cele mai incredibile numere de magie ale celebrilor Yif, Dynamo, Cyril, Hans Klok, David Blaine, Criss Angel și alți magicieni autentici. Sunt publicate de utilizatorul Xendrius, împreună cu comentariile sale pertinente și bine intenționate (scrise în limba engleză). El subliniază că asistăm la niște fenomene PARANORMALE reale generate nu de magicieni, ci de SPIRITELE care îi asistă. Este și părerea mea, enunțată în articolele MAGIA CA SPECTACOL, MENTALISMUL NU E ILUZIE, HIPNOZĂ ȘI MENTALISM, JOHANNES-UN MAGICIAN PENTRU NELINIȘTEA NOASTRĂ.

În cazurile prezentate, ies din discuție pseudo-explicațiile științifice (cum ar fi folosirea unor iluzii optice sau trucuri tehnologice), precum și cele de culise (cum ar fi angajarea unor actori care să se prefacă uimiți - de multe ori sunt de față celebrități care nu s-ar preta la așa ceva) sau cele psihologice (autosugestie, hipnoză). Acestea nu sunt explicații adecvate. Evenimentele au fost filmate pe viu, nefiind nici prelucrate cu efecte video, nici ascunse sub diverse minciuni. Vizionați videoclipurile de la adresa menționată mai sus și vă veți convinge! Unul din scopurile utilizatorului Xendrius, ca și al meu, este de **a dovedi scepticilor și ateilor că aceste fenomene suprafizice există** cu adevărat. Băgând capul în nisip, ca struții, nu ne vom salva de ignoranță și pericole...

Xendrius numeşte spiritele care realizează magia "demoni", iar magicienii cu care colaborează, "magicieni demonici". Aici, sunt doar pe jumătate de acord cu el şi o voi argumenta. Şi chiar dacă ar fi "demoni", nu avem de ce ne teme dacă ne păstrăm calmul, luciditatea şi credinţa în Bine!

Trebuie să admitem că majoritatea fenomenelor paranormale nu sunt realizate de magicienii înşişi, căci intervin legi ale naturii care le depăşesc pe cele cunoscute şi aplicabile de om. Pe de altă parte, sunt realizate numai în prezenţa şi la comanda magicianului. Prin urmare, există o colaborare evidentă între spiritele potente şi omul-magician. Este foarte probabil că ele se folosesc de energia umană pe care acesta o emană şi o concentrează mental asupra unei ţinte, pentru a manipula materia în feluri incredibile. Rolul magicianului nu trebuie minimalizat, ci corelat cu ştiinţa superioară a spiritelor. Atenţie, nu am spus "spirite superioare"!

Sunt acele spirite demoni sau nu? Altfel spus, sunt ele în slujba lui Satan sau pot fi şi în slujba lui Dumnezeu? Răspunsul nu este facil şi trebuie nuanţat. Lucrurile nu trebuie privite doar în alb şi negru.

Dacă numai Ucigă-l Toaca ar fi avut puterea de a influenţa materia fizică în mod miraculos, atunci nici Isus nu ar fi putut face minunile menţionate în Noul Testament şi nici alţi martiri sau cuvioşi nu ar fi manifestat fenomene "magice". De ce să-i refuzăm lui Dumnezeu-Tatăl dreptul de a fi măcar la fel de puternic ca Lucifer pe Pământ?! Ca promotori ai Binelui, nu e cazul să preamărim forţa Necuratului...!

Ştim că fenomenele fizice neobişnuite sunt realizate de spirite specializate în manipularea materiei. Nu orice spirit e în stare de aşa ceva. Aceste spirite grosiere au rolul lor în natură şi se subordonează altor spirite superioare ca forţă mentală. Prin urmare, un spirit "şef" este cel care le dă comanda şi de calitatea lui morală depinde totul. Dar cine poate afirma că ştie cine este spiritul "şef"? L-am putea recunoaşte, eventual, pe baza faptelor şi a consecinţelor lor. De pildă, magicianul Dynamo susţine financiar nişte asociaţii de sprijin a copiilor defavorizaţi şi a celor bolnavi grav. Să fie ăsta un semn demoniac...?!

Xendrius se îngrijorează că astfel de magicieni sunt folosiţi de *Iluminati* în manipularea populaţiei. S-au dat în vileag preocupările

magice ale acestei autonumite "elite", dar practicile lor satanice sunt secrete şi aşa vor rămâne, pentru că îşi propun supunerea omenirii fără ca ea să ştie. Pentru ei, este mult mai eficient să corupă liderii din organizaţiile şi structurile politico-sociale, pentru ca aceştia să le aplice ordinele malefice. *Illuminati* nu acţionează prin demonstraţii spectaculoase, ci pe ascuns, prin pervertirea morală a oamenilor-cheie.

Pe de altă parte, unii profeţi creştini susţin că, în viitor, falsa elită conducătoare se va servi de diverse manifestări paranormale ce vor fascina masele, pentru a le diminua simţul critic şi a le câştiga încrederea. În acest sens, afirm categoric:

- Dacă aceşti magicieni întrec măsura afirmând că Isus nu era Fiu de Dumnezeu, fiindcă orice magician poate reproduce minunile Sale, şi nici nu există Dumnezeu, atunci da, putem vorbi de inducere a unor idei false.
- Dacă aceşti magicieni afirmă că ei pot salva omenirea de la dezastru prin puterile lor, dar numai în schimbul unor avantaje şi învestiri politice, atunci da, putem spune că sunt reprezentanţii unor interese oculte malefice. Dacă ar fi avut asemenea posibilităţi, armatele lumii s-ar fi dotat de mult cu detaşamente de magicieni, care ar fi spulberat instantaneu orice opoziţie. Nici măcar chirurgie psihică sau vindecări nu fac. Magicienii nu pot face decât miracole limitate în timp şi spaţiu, minore ca impact social.
- Dacă aceşi magicieni afirmă deschis că ei sunt reprezentanţii "atotputernicului" Lucifer, atunci da, populaţia nu trebuie să li se supună nici din uimire, nici din spaimă, nici din naivitate. Pentru contracararea acestor posibile ticăloşii, vizionarea şi familiarizarea cu numerele de magie poate fi de folos spiritual.

Atâta timp cât magia se menţine în zona divertismentului, nu este cazul să ne împacientăm şi nici să ne punem întrebarea angoasantă dacă fenomenele miraculoase sunt realizate de demoni sau îngeri. Dumnezeu îngăduie magia de spectacol, pentru că prin ea oamenii sunt forţaţi să gândească mai profund, să iasă din tiparele mentale actuale. O gândire superioară va admite şi legi de alcătuire a naturii nemenţionate de educaţia comună. Lumea nu este doar ceea ce se vede cu ochiul liber, iar omul nu este doar un sac îndesat cu oase şi carne. Există mistere ce ne aşteaptă să le dezlegăm, dar numai cu o minte lucidă, care nu se teme de necunoscut.

Actele magice grosiere, de manipulare a materiei, nu sunt întâlnite oricând şi oriunde. Însă, odată cunoscute prin intermediul internetului sau televiziunii, confirmă oricui vrea să se informeze noile teorii ştiinţifice despre structura materiei, ca şi învăţăturile esoterice şi religioase despre lumea nevăzută. Spectatorul trebuie pus în gardă să nu îl aduleze pe magician şi nici să se înspăimânte de el. Cel mai sănătos este să stai de o parte şi să priveşti cu atenţie, fără teamă şi fără interes personal. Şi, desigur, să te BUCURI ca un copil de spectacolul de magie... Prin această BUCURIE a supravieţuit de-a lungul mileniilor arta magiei.

Mai este o opinie promovată de utilizatorul Xendrius cu care nu sunt de acord. El şi-a însuşit dogma unor secte creştine mai recente, care afirmă că nu mai rămâne nimic din om după moarte, că sufletul dispare sau adoarme până la Judecata neamurilor. Prin urmare, mediumii sau channels nu pot vorbi cu spiritele celor decedaţi, ci doar cu demoni care pretind că sunt ei. O asemenea dogmă "creştină" anihilează practic crezul spiritualist specific oricărei religii, transformând lumea invizibilă într-o oficină exclusivă a demonilor. Halal credinţă a mântuirii şi speranţei...! Dimpotrivă, este dovedit de nenumărate mărturii şi experienţe cu rigoare ştiinţifică faptul că sufletul omului rămâne viu şi treaz după ce părăseşte corpul prin moarte. A nega acest fapt este nu doar o eroare logică şi teologică, ci face jocul forţelor malefice care induc confuzie în minţile necoapte spiritual.

Arhiva ESOTERIKA 2014 > >